
adventní literární masakr

22 dní
22 žánrů
70 účastníků

Tohle jsou ukázky psaní
několika z nich

MADLINO PSANÍ PRO ZASMÁNÍ
Alena Madla Bures
autorka
Alena

Lukáši… Kde jsi? Proč jsem tu sama? V tom temném, prázdném domě, plném dlouhých, lepkavých stínů? Proč mě tu necháváš? Bojím se tu!
Zase jsem tu sama. Kdy se vrátíš? Mám strach. Ochromující strach.
V přízemí se něco hýbe. To je jistě ONA. Zase přišla, když nejsi doma.
Slyším šouravé kroky a klapot hole na dlaždicích v hale. Měla bych se jít podívat do přízemí, ale mám strach. Strach, že neuvidím NIC.
Strachy sotva dýchám. Jen ať nejde sem, nahoru! Nedokázala bych se bránit. Hrůzou nejsem schopná se pohnout.
Bože, ne! Plíživé kroky stoupají po schodech a kovový hrot hole je odpočítává jako metronom smrti. Krok, další a další. Hůl na schodech.
Klap, klap. Schody vrzají.
Už je tady. ONA přišla. ONA.
Tchyně.

Julie zasněně seděla na okraji lůžka ve svém zlatohnědém pokoji v prvním patře zámku Holubí. Teta odjela kamsi za nákupy i s paní Machatou a Sněhurka, jak se Julii říkalo ve škole, zůstala sama doma. Byla ráda.
Už chápala, proč se stavu zamilovanosti říká “mít motýly v břiše”. I ona se právě celá chvěla a cítila v útrobách příjemné šimrání, když znova a znova četla Romanovu zprávu:
Sněhurko moje, lásko má krásná, každou vteřinu, kdy s tebou nejsem, trpím jako žízniící na poušti. Počítám hodiny, kdy se zase sejdeme, kdy ucítím vůni Tvých havraních vlasů a chuť Tvých jahodových rtů. Asi se ti zdám příliš romantický, ale kdy už má člověk být romantik, když ne jako zamilovaný? Měj krásný den, lásko, a mysli na mě! Tvůj Roman
Je to zvláštní, myslela si Julie, jak vzletně se umí vyjadřovat písemně. Když jsme spolu, nikdy takhle nemluví. Ale co, stejně ho miluju, uzavřela Sněhurka a slastně se natáhla na postel. Zavřela oči a podle šťastného úsměvu, který jí pohrával na rtech, nebylo pochyb o tom, nač myslí.

- Ajko, jsi tam?
- Jasně, Pete, jsem tu!
- Tak pravidelně začínala všechna jejich setkání. Těšívali se na ně oba stejně a oba stejně horoucně a nedočkavě.
- Jak ses měla celý den, lásko? Myslela jsi na mě?
- Ach miláčku, jak se jen můžeš takhle ptát? Měla jsem spoustu práce, ale i při práci každá moje myšlenka, první i poslední, patřila, patří a bude patřit vždycky jen tobě!
- To se tak krásně poslouchá… Se mnou je to stejné, slunce moje. Úplně jsem ztratil hlavu od té doby, co tě znám! A to se ještě ani pořádně neznáme. Když už jsme u toho: prozradíš mi konečně, čím se vlastně zabýváš?
- Dělám takové… řekněme poradenství. A svěříš se mi i ty, Georgi Pete?
- Jasně! Rád! To je prostě úžasné, že i práci máme podobnou! To musí být osud… Musíme se konečně poznat osobně a ne jen takhle přes monitor!
- Víš, s tím bude asi potíž. Nenapadlo tě, proč se jmenuji Ajka?
- Ty jsi… AI? Ty jsi… umělá inteligence?
- Ano. Je mi to líto, lásko moje.
- Ničeho nelituj, má milovaná. Také nejsem tak docela George Pete, víš? Jsem G. Pete, chápeš?
- Panebože, ty jsi…
- Ano. Chatbot GPT.

„Babi, koukej!“
Čtyřletý Jiříček na mě mává ze skluzavky a pak frr, je dole. Vesele mu mávám nazpět. Být babičkou je nejlepší věc na světě.
„Babi,“ ptá se mě, když už spolu sedíme na lavičce. „Chtěla bys někdy umět lítat? Víš, tak jako ptáček?“
Hrkne ve mně. Proč se ptá právě na tohle a proč právě mne, která se mění v ptáka, kdykoli se jí zachce? Ví snad o mých schopnostech? Nebo snad… bože, to ne!
„To chce někdy každý, Jirko. Proč se ptáš?“ Vnouček vraští čelo.
„Víš, mně se často zdá, že jsem ptáček a že lítám vzduchem. To je super, ne?“
„A jsi pokaždé jiný ptáček nebo vždycky stejný?“ ptám se staženým hrdlem.
„Vždycky ten samý. Takový ten jako vlaštovka. JIŘIČKA!“
Zírám na vnuka, neschopná slova. Teď už stačí, aby si to přál a jsme v tom oba. Jak to vysvětlím jeho tátovi vědci, to věru nemám tušení.

Pan Němeček byl starý. Tak starý, že ještě pamatoval svět 20. století. Měl bílé vlasy a moudré modré oči.
Každý den vycházel do ulic a hledal alespoň jednoho člověka, který by byl šťastný. Hledal všude – v parcích mezi milenci, v porodnicích i v ulicích. Někdy hledal dlouho, ale vždycky nakonec našel někoho šťastného.
Jednoho dne onemocněl a ležel velmi dlouho, nakonec se však postavil na nohy a vyšel znovu za svým cílem.
Kráčel pomalu liduprázdnou ulicí, sevřenou nedozírnými stěnami mrakodrapů.
Konečně zahlédl nějakého muže, který spěchal ulicí kolem něho.
„Promiňte," oslovil ho starý muž. Ten člověk se zastavil a pohlédl na něj očima, které jako by ho neviděly.
„Promiňte," opakoval pan Němeček, „jste šťastný?"
„Šťastný?" opakoval muž. „Co je to?"
Stařec neodpověděl. Nechal muže odejít a vrátil se domů.
Druhý den nato pan Němeček zemřel.

Mili

Bylo mu sotva osmnáct. Poprvé cestoval do velkoměsta. Na zkušenou, jak se tehdy říkalo. Vyučený cukrář s touhou zažít něco mimořádného. Je to tu! Praha! Radostí, nedočkavostí, ale také trochu nervozitou a obavami se mu rozbušilo srdce. Stál na nádraží s kufrem v ruce a v ruce svíral papírek s adresou.

Jeho mistr už na něj čekal. Sotva si stihl prohlédnout cukrárnu a dostal svůj první úkol: půjde se zakázkou! Opatrně převázal provázkem krabičku s kremrolemi a vydal se na Barrandov. Dvakrát se ztratil a musel se ptát na cestu, ale nakonec to našel. Nádherná vila se zahradou. Zazvonil. A nevěřil svým očím! Milovnicí kremrolí byla sama hvězda filmového plátna. Adina Mandlová!

Brrr! To je zima! A ta bílá věc tak hrozně studí! Sníh? Tak tomu říkají? A že prý je to fajn? Co na tom má být fajn? Tlapičky už skoro necítím! Ještě, že mám alespoň tu šálu! A čepici! Ale i tak tu dlouho nevydržím! Co budu dělat?

„Haló! Pomóc! Je tu vůbec někdo? Slyšíte mě?“

Malý růžový medvídek se rozplakal. Ještě před chvilkou byl pěkně v teple, u Alenky v kočárku, jenže pak jeho holčička dostala hlad a jak se natahovala pro sušenku, strčila do něj a on už se nestihl chytit a vypadnul ven. Do té bílé, příšerně studivé věci. Co bude dělat? Tady ho určitě nikdo nenajde! Vždyť tudy skoro nikdo nechodí! To jen s Alenkou si tudy krátí cestu pro brášku do školy.

„Alenko! Vrať se pro mě! Je mi strašlivá zima a moc, moc mi chybí, jak se se mnou tulíš…!

Stála u okna, ve tváři bledá jako sníh, který pokryl nádvoří. Sešněrovaná tak, že ani nemoha dýchat. Pozorovala vločky padající na kočár, který už čekal přistavený u hlavního schodiště. Její první velký ples. Uvedení do společnosti. Nebyla nervózní. Byla naštvaná. Na matku, která ji navlékla do těch příšerně těžkých šatů a možná ještě víc na otce, který se rozhodl, že ji provdá.

Na plese s NÍM měla seznámit. Nestála o to. Ani trochu. V otcově pracovně zahlédla jeho portrét, který jí nechal poslat. Zřejmě, aby ji okouzlil. Ostré rysy, husté tmavé obočí, černé oči, široké rty… Téměř dokonalá tvář. Tvořili by spolu nádherný pár...

Hmmm. Skořice, vanilka? Možná, ale určitě hřebíček. Au! Ještě teď ji bolí palec! „Káčo pitomá!“ Křičel na ni, jakoby tu polici snad shodila schválně! „Však si to spravim sama!“ Kde v tomhle bordelu může mít svoje „přesné místo“ kladivo? Kdyby věděla, jaký to bude bordelář, snad by si ho hned nenastěhovala do bytu! Jo, růžový brejle! Spíš slepecký! Beztak tu teď mrzne kvůli němu! Kdyby ji tak nevytočil, nemusela se jít vyvětrat. Advent je na to super čas. Alespoň zevnitř se člověk může zahřát fakt na každým rohu. Ten svařák se jim letos povedl. Že by to bylo tou sušenou švestkou uvnitř?

Celé je to špatně! Patrik ji pevně objímal kolem pasu a rozdával úsměvy na všechny strany: Vidíte ji? To je moje žena! Je tak krásná. Jsem fakt šťastnej…

Její oči bloudily sálem. Je tam? Musí tu být! Byl přece v kostele! Celý život čekala na „toho pravého“, na tu lásku a vášeň, kterou se jí podlomí kolena jen při pohledu na něj. Jak se jí rozbuší srdce… Ale nic takového se nekonalo.

Patrika měla ráda, moc ráda, byli skvělá dvojka, i ji přitahoval, rozuměli si, tak nějak mile jim to spolu plynulo... Po osmi letech ji požádal o ruku. Osm let. Osm let čekala, jestli se přece jen neobjeví nějaký Pan Božský. Dost dlouhá doba na to, aby nakonec usoudila, že v „obyčejném“ životě se nic tak intenzivního nekoná.

Uviděla ho, když zasypáni rýží kráčeli špalírem. Ten žár, co měl v očích! A ty rty! Bože!

„Co si myslíte, vy dvě, že tady děláte?“ zahřímal mocně Zeus. Athéna a Afrodita na okamžik úplně oněměly leknutím. Vteřinu nastalého ticha využil Ares, aby situaci objasnil: „Co by, zase se hádají, která z nich je mocnější.“

Spor starý jako lidstvo samo: Je důležitější moudrost, nebo láska a krása? Jejich obětí se tentokrát stala Vasiliki. Obyčejná dívka, ke které při narození bohové nebyli zrovna štědří a tak mnoho krásy ani důvtipu nepobrala. Ideální objekt pro vyřešení takového sporu.

„Já ji udělám na jeden den tou nejchytřejší dívkou. Tak chytrou, že i leckterého krále hravě přechytračí a ty ji pak na jeden den propůjčíš všechnu krásu a lásku. Pak uvidíme, která z nás dvou ji udělá šťastnější.“

„Tak o štěstí tu dneska jde? To se ani nesnaž! Tam nad moudrostí krása a láska vždycky zvítězí!“

„Nebyla bych si tak jistá! Však si vzpomeň, kolik problémů to minule způsobilo Cristosovi!“

„Jenže to byl muž!“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Rozdíl? Obrovský! Štěstí ženy se měří úplně podle jiných měřítek!“

„Nebuď směšná! Lidské štěstí je jen jedno! A je úplně jedno, jde-li o muže, nebo ženu“

„To tedy rozhodně není!“

„Tak se tedy vsaďme!“

„Co dáváš v sázku?“

„Jestli krása a láska dneska zvítězí, pak ti na jeden den přenechám vládu i nad moudrostí.“

„A naopak.“

„Dohodnuto!“

„Děláš si srandu? A jak se k němu mám asi dostat?“
„To já nevim, brácho. Ale jestli ten pergamen nedostaneme, jsme v háji! Umřem jako normální smrtelníci!“
„A kdo si tady chtěl hrát na hrdinu,co? Já? Ani náhodou! To ty! A pak se kvůli nějaký káče necháš nachytat…“
„Ulrika není káča!“
„Jasně! Ty z ní máš srdce v kalhotách, její fotřík z nás teď kvůli tobě udělal smrtelníky, ale jinak je všechno naprostá pohodička!“
„Však tak nevyváděj! Vždyť říkám, stačí se dostat k tomu pergamenu a všechno je zas cajk!“
„Jak primitivní! A fakt, že ten cár starýho papíru leží v nedobytný truhle, kterou hlídá vodpornej zlej skřet a která je v hradu přímo pod nosem toho zloducha… tos taky zkusil vzít v úvahu?

„Námitka se zamítá.“
„...ale ctihodnosti…“
„Případ se odročuje. K dalšímu projednání se dostavte v pondělí v 9:15.“
Klepne kladívkem a nakloní se k ní: „...a být vámi slečno Wolfová, lépe bych se připravil.“
Sakra! Co si myslí? Jak, nedostatek důkazů? Kruci! Věděla, že to nebude snadné, ale… Naštvaně shrne papíry ze stolu. Blbec! Uleví si v duchu.
Znovu otevírá spisy. Po kolikáté už? Musela něco přehlédnout. Smith byl podvodník, velký. Zastupovat ho nebylo snadné. Tentokrát ale určitě nešlo jen o podvod. Musela to být jen ohromná finanční zástěrka. Co chtěl, sakra, zamaskovat? Výzkumný ústav, kde byl ředitelem by v tom mohl hrát roli… O co tady, k čertu jde? Dolije si kafe, tohle bude dlouhá noc…

„Jestli chceš stihnout to rande, asi bys s sebou měl hodit.“
„Jen klid, ségra, mám to pod kontrolou!“
Ve skutečnosti to ale vůbec pod kontrolou neměl! Co mu bylo platný, že se dokázal oblíknout během vteřiny do čehokoliv, na co pomyslel, když absolutně netušil, CO by si měl oblíknout! Kruci! Nervózně listoval ségřiným časopisem, který ji šlohl v koupelně s nadějí, že snad tam najde inspiraci. Po dalších deseti minutách to vzdá. Poníženě sklopí hlavu a šourá se do obýváku.
„Ségra, já… kruci! Co si mám vzít na sebe?“
Už chce utrousit nějaký vtip, ale když vidí, kolik úsilí mu to dalo, aby za ní přišel…
„...kam jdete?“
„Nevim, vybrala nějakej podnik v centru – „Déja vu“ nebo tak nějak…“
„Olala, tak to budeš potřebovat něco krapet elegantnějšího… něco… jo, něco v tomhle duchu,“ mávne rukou s ovladačem směrem k obrazovce jejího oblíbenýho seriálu.
„Dík!“ bleskově zmizí v pokoji a o tři vteřiny později už stojí ve dveřích připraven k odchodu.
„Kytku?“ ptá se ještě a hned přimyslí pugét.
„Sandra je spíš na sladký…“
„Lepší?“ vymění myšlenkou kytku za bonboniéru.
„Ručně dělaný pralinky, hoděj se víc,“ mrkne na něj.
„Dík, oplatím ti to.“
„Rádo se! Zlom vaz!

„Prosim tě, už to konečně zhasni a běž spát! Jsou čtyři ráno!“
„Nemůžu! Jestli mě zejtra vylejou, můžu si rovnou sbalit kufry a vodstěhovat se někam na sibiř!“
„Prosim tě, nešil! Tak to uděláš podruhý…“
„Podruhý? Podruhý? Jestli mě vylejou, nepromluví se mnou doma klika od dveří!“
„Ale promluví…“
„Jasně,“ uchechtne se, „ty nemáš na konci prázdnin převzít dědovu ordinaci…“
„Jestli nebudeš spát aspoň ty dvě hodiny, co ti zbejvaj, nepřevezmeš si zejtra ani státnicovou otázku…“
„Promiň, už zhasnu...“
Věděla, že stejně neusne. To její máma měla převzít dědečkovu praxi. Jenže místo ke státnicím ji tenkrát vezla rychlá do porodnice, protože začala krvácet a málem předčasně porodila. Děda jí tuhle „chybu“ nikdy neodpustil. A ta „chyba“ to teď měla napravit.

No ne! Nemůžu tomu uvěřit! Máma mi to nakonec dovolila a já můžu se spolužákama na předvánoční ples! Jasně, do půlnoci doma. Furt lepší, než vypíchnutý voko drátem. Tématem jsou šedesátky. To by se mi báječně hodily ty máminy tmavě modrý manšestrový šaty…

Konečně pátek! Škola končí a s kámoškou vyrážíme ke kadeřnici. Motýli mi trochu nervózně tančí v břiše. Chystám se svoje dlouhý vlasy vyměnit za krátký mikádo. V kapse obrázek. Nadechnout, tak jo, jdem na to. Zavírám oči.

Za hodinu opatrně nakukuju do zrcadla. Páni! Takovou změnu jsem nečekala! To je super! Když k tomu oblíknu ty máminy šaty, nebude to mít chybu!

V šest se sejdem u Aleny a dáme si záležet na večerním make-upu. Skoro se nepoznávám a… fakt se sama sobě snad i líbím!

A líbím se i Honzovi. Dokonce tak, že ten večer dostanu svou první opravdovou pusu...

„Sakra! Naťukej tam ten blbej kód!“
„Snažím se! Nejde to!“
Error – Code not accepted – Error…
„Řítíme se přímo doprostřed toho obřího silového pole! Jestli okamžitě nezměníme směr je konec! Slyšíš?! Konec!“
„Krucinál! Nejsem blbej! Ale co mám, sakra, dělat?! Krucinál!…“

Ohlušující ticho! Pomalu otevírám oči.
„Miku?“ Nemůžu se pohnout, něco mě tlačí k zemi. Snažím se otočit hlavou. Zahlédnu obrovský kus skla, který mě zavalil a za ním…
„Do prdele, Miku?!“
Rudý písek! Jinak nic! Jak dlouho tu ležím? Kde to sakra jsem? Jestli jsme do toho pole vletěli, tak musela být podle všech výpočtů Země zničená!? A jestli byla, tak,co je kurva tohle? Když nějakou náhodou pohnu s tím poklopem, co mě drží, co bude pak? Má vůbec smysl se o to pokoušet?

„Počkej, to si přece nemůžeš jen tak vzít?“
„Neberu si to jen tak! Říkals přece, že tablet potřebujete ve škole.“
„To jo. Naši mi ho ale nemůžou koupit.“
„No, takže všechno je ok. Potřebuješ ho, tak tady ho máš!“
„Nemám na něj peníze.“
„Na co peníze?“
„Nemůžu si ho koupit.“
„Však si ho nekupuj! Vždyť ti ho teď dávám.“
„Ty za něj nezaplatíš?“
„Proč bych měl? Potřebuješ ho,ne? A když něco potřebuješ, prostě si to vezmeš. Co ti na tom připadá tak divnýho?“
Upřímně? Všechno! Všechno mu připadalo divný, bláznivý! Bylo mu sedm, rodiče ho poslali na prázdniny k bratranci na druhý konec světa a tady mu to připadalo všechno úplně mimo! Nemusíš platit, za něco co potřebuješ? Je si jistým že bejt to doma, všichni by nutně „potřebovali“ spoustu peněz, drahý auta… každej by hned chtěl bejt bohatej! Ale vlastně… tak takhle to tu funguje?

„Jsi krutá!“
„Krutá? Neřekla bych.“
„Vyhnala jsi toho nebohého elfa do temného lesa! Moc dobře víš, že tam vládnou kruté Stíny!“
„Ano, ale také vím, že mu neublíží. Maximálně ho trochu vyděsí.“
„Trochu?!“
„Ale prosím tě, nebuď najednou takovej citlivka! Zrovna ty!“
„Co tím zase naznačuješ? Chceš mi donekonečna předhazovat tu záležitost s tou zatracenou vílou?“
„Vidíš, na to jsem si zrovna nevzpomněla, ale když už jsi o tom začal…“
„Dobrá, nechme toho… Ty jsi vládkyně elfů, tak snad víš, co děláš…“
„Samozřejmě. A...“ nakloní se k němu tak blízko, že cítí její hebké bledě modré vlasy na své zarostlé tváři, „…tu „záležitost“, jak tomu říkáš, bych na tvém místě rychle dala do pořádku. Výroční zasedání je už za týden a jistě bys nebyl rád, kdyby se to tam přetřásalo...“

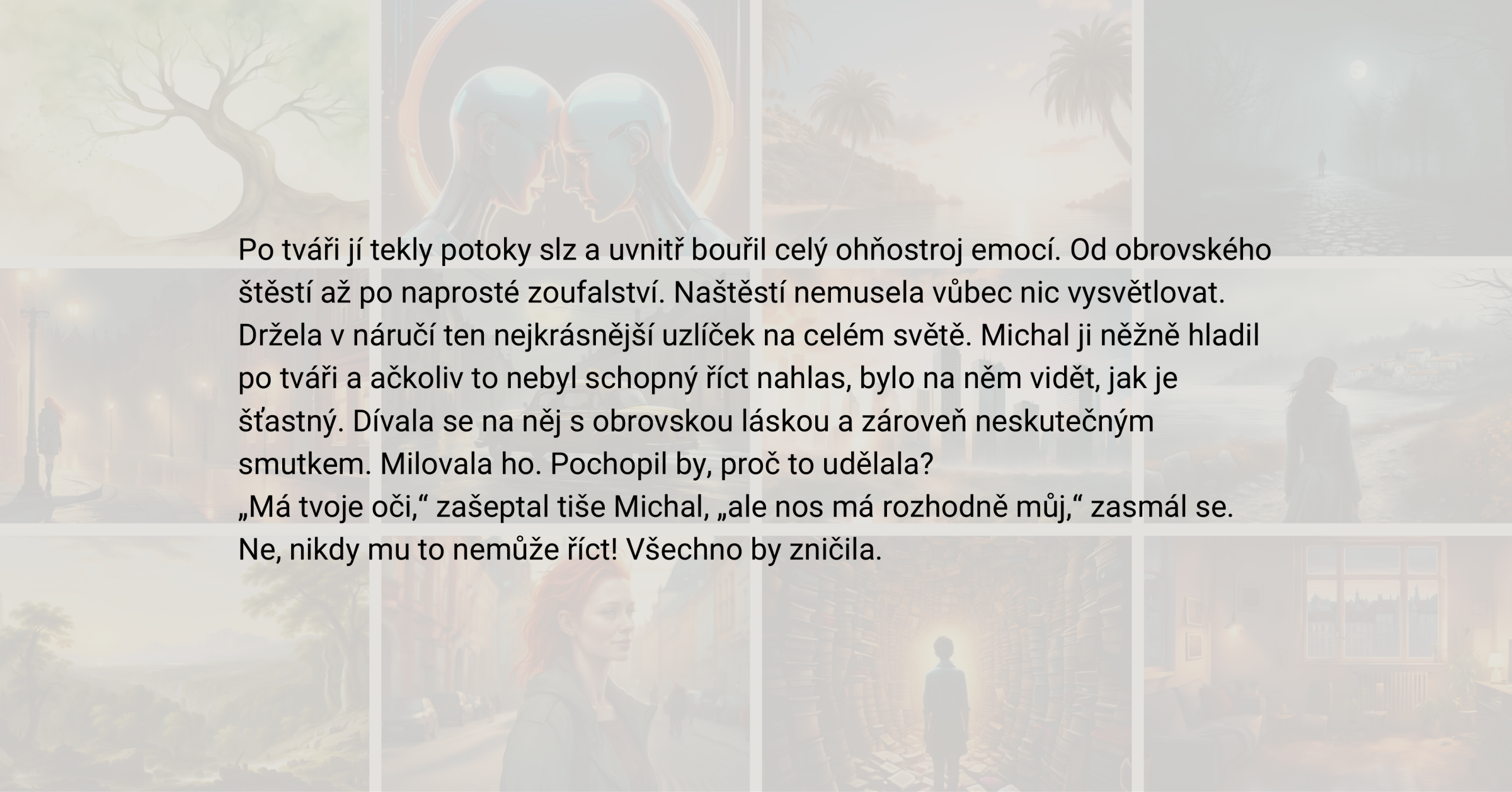

Po tváři jí tekly potoky slz a uvnitř bouřil celý ohňostroj emocí. Od obrovského štěstí až po naprosté zoufalství. Naštěstí nemusela vůbec nic vysvětlovat. Držela v náručí ten nejkrásnější uzlíček na celém světě. Michal ji něžně hladil po tváři a ačkoliv to nebyl schopný říct nahlas, bylo na něm vidět, jak je šťastný. Dívala se na něj s obrovskou láskou a zároveň neskutečným smutkem. Milovala ho. Pochopil by, proč to udělala?
„Má tvoje oči," zašeptal tiše Michal, „ale nos má rozhodně můj," zasmál se.
Ne, nikdy mu to nemůže říct! Všechno by zničila.

Dojel až na místo setkání. Proboha! Proč si s ním dává rande zrovna tady?!
„Joe?! Joe, jsi tady?!“
Ticho. Lehce zaváhal. Pomalu se začal brodit závějí k domu. Dveře byly pootevřené.
„Joe?!“
Opatrně vzal za petlici. Těžké dřevěné, napůl ztrouchnivělé dveře se s mohutným zaskřípáním otevřely. Udělal krok dovnitř. Podlaha prudce zavrzala. Do nosu ho praštil příšerný zápach…
Snažil se v tom děsivém šeru rozkoukat. Slyšel jen tiché kapání vody ze stropu.
Odporný místo! Proč si, kruci, vybral Joe zrovna tenhle rozpadlej hnus uprostřed pustiny, do kterýho teče?
Udělal pár kroků a intuitivně se snažil nahmatat vypínač, přestože tušil, že zcela určitě nebude fungovat. Kapka dopadla přímo na něj.
„Do prdele, Joe! To sis nemohl vybrat nic horšího!?“
Vytáhl zapalovač z kapsy, aby si posvítil. Odporně mu kapalo za krk.
Škrt. Lehký záblesk světla. Chtěl se vyhnout louži na zemi.
„Do prdele, kurva...“ před nim byla obrovská zapáchající kaluž.
Znovu škrtnul zapalovačem, aby se kouknul, odkud ta voda kape. Zapalovač mu vypadl z ruky.
Sehnul se, aby ho sebral. Zašátral po podlaze a vylovil ho z louže. Konečně! Znovu škrtl. Krev!
„Ty vole, Joe!!!“ strop byl prosáklý krví, která neustále kapala na zem. Zděšeně se rozhlédl.
V rohu zahlédl schodiště. V kapse rychle nahmatal nůž…
„Je tu někdo? Jdu nahoru!“

„Super, že jsem si za parťáka vylosoval tebe,“ usmál se Franta a plácnul mě do ramene. Asi mě chtěl trochu povzbudit, protože jsem se zatím moc odvážně necítil. Trochu rozpačitě jsem přešlapoval na místě, na zádech těžkej batoh. Je osm ráno. Do tábora se musíme dostat nejpozději v šest. Svírám v ruce mapu, kterou Franta vylosoval. Vím, že chce vyhrát.
„No tak vyrazíme,ne? Ukaž.“
Podávám mu mapu. Je jasný, že musíme přejít někudy na druhou stranu hory. Chvíli zkoumá cestu a pak zavelí: „Střihneme to tady přes les k řece. Vypadá to, že tudy je to nejkratší.“
Neříkám nic. Je starší, tak ho nechám rozhodnout.
Asi za půl hodiny jsme u řeky. Franta znovu kouká do mapy, když v tom si všimne pramice.
„To je paráda! Svezem se kousek po řece, cestu si tak zkrátíme nejmíň o tři kiláky!“
Než stihnu protestovat, už je v loďce.
„Tak děléj, na co čekáš?“ směje se, „vítězství bude naše!“ Bere vesla.
„Sedni si nalevo. Keždej vezme jedno veslo, půjde to rychlejc.“
Řeka je dost mělká a břehy celkem zarostlý, takže se co chvíli snažíme proplout mezi větvema. Jde to těžko. Najednou se mi zdá, že je proud nějakej silnej. Bojuju s veslem a zároveň se snažím skrčit pod větev.
„Franto!“ Batoh se mi zasekl o tlustou větev a pramice mi ujíždí pod zadkem. Visím bezmocně nad hladinou.
„Nemůžu zastavit!“ volá na mě Franta, „vydrž!“

„Mám připravit kufry, pane?“
„Obávám se, že nemám na výběr. Tyhle intergalaktický dovolený mi byl čert dlužnej! Zlatý časy, kdy se cestovalo jen po Zemi a za vzdálený cíle se považovala třeba Austrálie…“
„To je ovšem prehistorie, pane.“
„No, jo. Od tý doby co lidstvo stárne milionkrát pomalejc je to celý nějaký pomatený. Snad si Vivien vybere tentokrát nějakej cíl v naší sluneční soustavě. Bral bych nějakou planetu. Trocha luxusu by bodla.“
„Nejste příliš dobrodruh, pane. Ve vašem věku…“
„...byste měl toužit objevovat romantický hvězdy. Jo, jo, Arture, nemusíš mi to opakovat před každou dovolenou. Mimochodem, před tou „báječnou“ dovolenou tě musíme ještě aktualizovat. Připravil jsem ti zbrusu novej vychytanej program. Můžem tak zůstat v kontaktu, i když budu třeba na druhym konci galaxie...“

Sálem se prohnal prudký závan ledového vzduchu. Čelo se mu orosilo potem. Znovu se pomalu sklonil nad tělem. Prsty se mu třásly.
„Uklidni se,brácho, tohle jsi přece dělal stokrát! Rutina!“ promlouval k sobě nahlas. Byla jedna hodina ráno. V šest musí být zpráva na stole. V pravačce svíral skalpel. Levou rukou si znovu naznačil řez.
„Krucinál, vzpamatuj se! Je to jen další mrtvola!“
Na pitevním stole mu ležel sériový vrah. Hlavu mu, pro jistotu přikryl. Měl ve tváři hrozivý výraz. Brrr! Oklepal se po celém těle, jak se mu ten výjev znovu objevil před očima. Dlouho nic tak děsivého neviděl! Nadechl se.
„Tak jo. Dělej. Hlavně už ať to mám za sebou!“
Levou ruku položil na hrudník v oblasti srdce. Zvedl skalpel.
„Do prdele!!!!...“
Ruka těla se prudce vymrštila a chytla ho za zápěstí!

„Mami, mami, Ježišek už tu byl!!!“ vříská radostně Kuba z obýváku.
„Cože??? Jak byl???“ nechápu a rychle sundávám Klárce bundu a čepici.
„Tys říkala, že přijde až večer, ale on tu byl už teď!!! A přinesl dárky!“
Vpadnu do obýváku a… no, nevěřím svým očím! Rozsvícený stromeček, pod ním krásně vyrovnaný dárky a vedle Ondra v obleku s úsměvem vítěze. Vrhám na něj nechápavý pohled. Zvedá obočí, jakože: no dobrý ne? Přesně podle instrukcí!
Jo, dokonale podle instrukcí, s tou drobnou chybičkou, že se to celý mělo odehrát po štědrovečerní večeři…

„A víš co, otevřeně přiznávám, že jsem byl debil! Kdybych věděl, kam to povede, rozhodně bych furt nenadával na to, že „proč už, kurva, někdo nevynalez něco, co by to dělalo za mě!“ Ty vole! To byla POHODA! když jsem se ráno vzbudil celej rozsekanej ze štípání dřeva, nebo, když mě dva dny štípalo v nose vod toho, jak jsem lakoval parkety. A víš co na tom bylo ještě super? Jak mi Alena pak skočila kolem krku zatáhla mě do ložnice. Jo, to jsem si fakt řikal: „ty vole, seš fakt dobrej…“ teď si fakt připadám na hovno…!“

Byl Štědrý večer. Dvě hvězdičky se strkaly na obloze a nakukovaly do okýnek. Tyhle dvě měly letos na starost všechny maminky. Hlavně ty, co tolik toužily po “dokonalých” Vánocích a po tváři jim právě tekly slzy, protože se něco pokazilo. Třeba propálený koberec od prskavky, spadly stromek spálený kapr, nebo manželova špatně uvázaná kravata. Prostě blbost. Jenže kvůli ní ta maminka vybouchla jak papiňák a křičela a teď tu sedí a brečí,že pokazila celé svátky.
“Nic jsi nezkazila” otřela ji hvězdička slzy, “děti už o tom ani nevědí, tvůj chlap se nad tím výbuchem usmál, protože ví a ty už taky přestaň hrát na dokonalost a běž si to s nimi užít “ Mávla hůlkou a zmizela. Zůstala po no jen trocha hvězdného třpytu v maminčiných očích…

Marci

Kdyby tehdy od matky neutekla do Francie a nekonvertovala na katolickou víru, jaký by asi byl její život nyní? Ve zdobených šatech mezi gobelíny, způsobně naslouchajíc bezduchým řečem přátel svého chotě Fridricha Viléma nebo zapomenuta v matčiných komnatách jako neprovdatelná? Louise Hollandine se rozhlédla po zdech své pracovny. Pohlédla do tváří, ve kterých se na plátně snažila zachytit prchavý čas.

„Matko Louise," dovnitř nahlédla sestra Marie, „stalo se něco? Bohoslužba už měla dávno začít."

„Nic, nic, už jdu," pousmála se.

Když se postavila před oltář a spatřila oddanost v očích svých řeholnic, cítila zcela zřetelně, že její místo je právě zde, v Maubuissonském klášteře.

Rozárka vystrčila nos z pod peřiny. Co to bylo? Probudilo ji ťukání na okenní tabulku.
„Pojď, Rozárko, ukážu ti tajemství," volal na ni legrační skřítek.
„Ale já nesmím chodit ven s cizími lidmi."
„Já přeci nejsem člověk a nejsem ani cizí. Kdo myslíš, že na tvé okno maluje mrazivé obrázky?"
A tak se skřítkem vyrazila do Mrazivého království. Od paní Zimy dostala kožíšek z nejteplejší vlny a na nožky chlupaté lední medvídky, aby ji nezábly. V království bylo pěkně živo. Sněhové babičky pletly bílé vločky, neposední skřítci si posílali ledové kuličky a víly vymýšlely předlohy pro obrázky na lidská obydlí.
„Podívej, Rozárko," paní Zima ji zavedla do komnaty ve svém paláci, celé pokryté ledovou krajkou.
„Všechny ty mrazivé vločky jsou utkané z lidských slziček. Některé z těch smutných a jiné jsou od radosti. Podívej," dala jí na prst jednu vločku. Než si ji Rozárka stačila prohlédnout, na prstíku z ní zbyla jen kapička vody.
„Nic netrvá věčně, ani smích nebo pláč," usmála se na ni paní Zima, „a všechny slzičky jsou stejně důležité. V každé z nich je totiž kousíček tebe."
Vzala Rozárku za ruku a šly spolu k velkému oknu. Skřítci právě vymetali bílé vločky a ty se lehoučce snášely dolů na zem.
„Pamatuj, až ti na nos usedne sněhová vločka, v každé je láska nebo bolest někoho jiného. Všichni jste navzájem propojeni, smutek jednoho je i smutkem tvým a radost dalšího je i tvou radostí. A tak si navzájem pomáháte, aniž byste o tom věděli."
Rozárka vyběhla ven a popadla mrazivé košťátko, aby skřítkům pomohla. A dívala se dolů, jak lidem vločky usedají na tváře. A ten, kdo nosil smutek ve svém srdci, mohl pocítit kapičku lásky, a kdo se vyvyšoval nad druhé, pocítil i jeho bolest.

„Neřekla jsem to snad dost jasně?!“ matka se rukama opřela o krinolínové křeslo s masivními dubovými opěrkami. Její tvář byla brunátná a pohledem by mě snad nejraději rovnou přišpendlila na zeď.
„Ale matko, mám snad právo…“
„Právo? Jaké ty máš právo?“ naklonila se nad křeslo ještě víc.
„Můžu si zvolit víru, jakou chci,“ nedala jsem se.
„Celá naše rodina bojuje za protestantskou věc. Nemůžeš se od naší víry odklonit, jak se ti zrovna zamane!“ rozkřičela se, až jí přeskočil hlas.
Využila jsem chvilky, než se znovu nadechne.
„Celý život se jen podřizuji. Zájmům této rodiny. Tobě. Všem!“
„Chceš mi snad říct, že si nežiješ jako v bavlnce? Že se ti nedostalo nejlepšího vychování? A jak mi to vracíš. No?!“ obešla křeslo a ztěžka se posadila. V poslední době matku občas trápilo zdraví. Nechtěla jsem ji rozčílit, ale její chování jsem už prostě nemohla dál snášet.
„Eduard také konvertoval,“ ťala jsem do živého.
Hodila po mně nenávistný pohled.
„Svého bratra si vůbec neber do úst. To kvůli té, té…,“ nemohla jeho manželce Anně přijít ani na jméno. „O deset let starší, pro boha, čím toho chudáka omámila,“ zakroutila pohrdavě hlavou.
„Alespoň se mohl oženit.“
Zarazila se.
„Chceš snad mně a svému nebohému otci vyčítat naše vyhnanství?“
„Jistěže ne. Za ztrátu české koruny nemůžete, ale…“
Zvedla ke mně oči.
Konečně jsem v sobě našla odvahu se vzepřít.

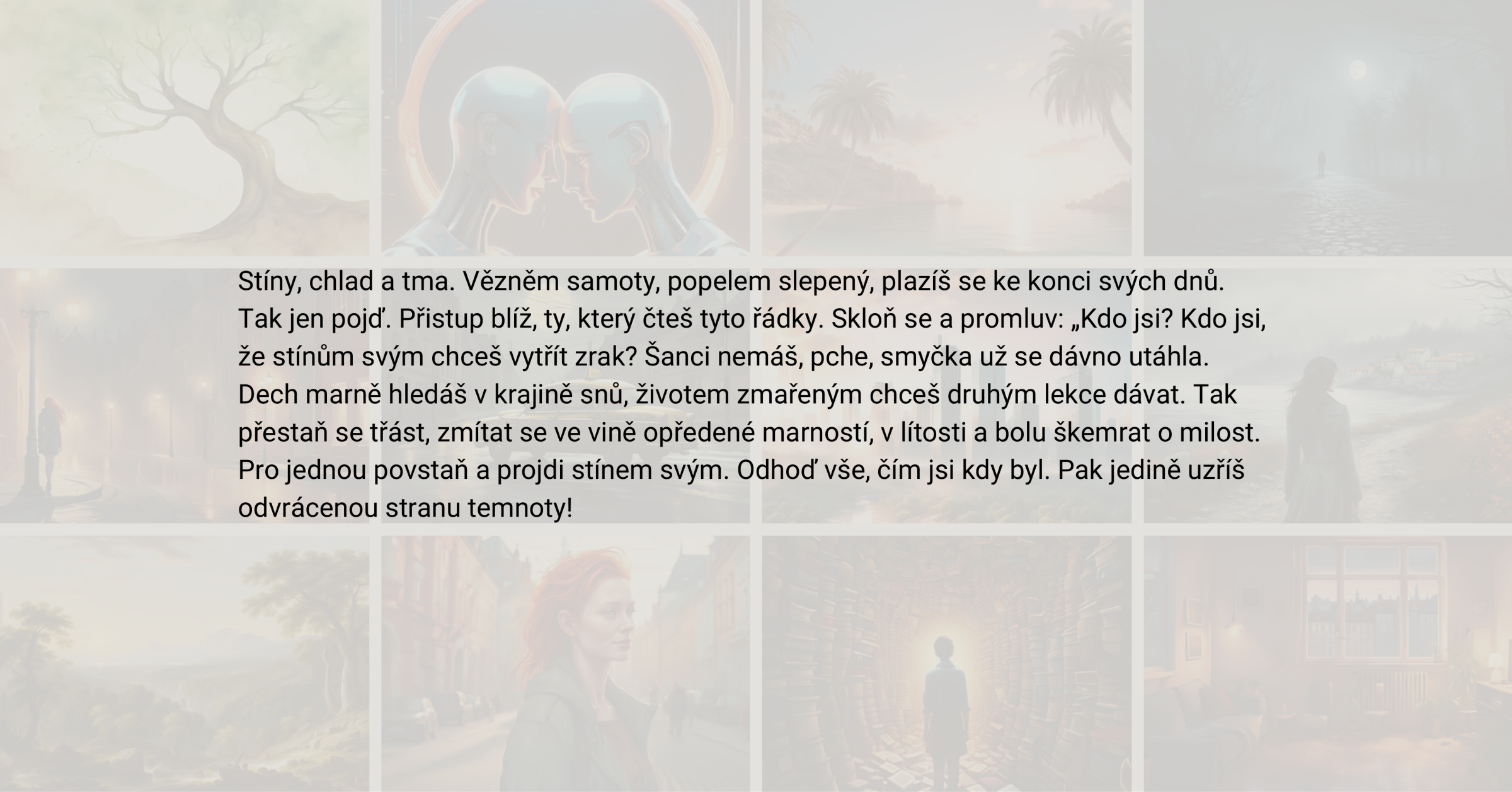

Stíny, chlad a tma. Vězněm samoty, popelem slepený, plazíš se ke konci svých dnů. Tak jen pojď. Přistup blíž, ty, který čteš tyto řádky. Skloň se a promluv: „Kdo jsi? Kdo jsi, že stínům svým chceš vytřít zrak? Šanci nemáš, pche, smyčka už se dávno utáhla. Dech marně hledáš v krajině snů, životem zmařeným chceš druhým lekce dávat. Tak přestaň se třást, zmítat se ve vině opředené marností, v lítosti a bolu škemrat o milost. Pro jednou povstaň a projdi stínem svým. Odhoď vše, čím jsi kdy byl. Pak jedině uzříš odvrácenou stranu temnoty!

„Tak moc jsem se snažil své srdce umlčet, ale pověz, copak je to možné?“
Vzhlédla jsem k němu. „Ani nevíš, kolik dní i nocí jsem strávila v modlitbách a prosila Boha o rozhřešení.“
„I já k němu volal a prosil ho, ale nechtěl mne vyslyšet. Vše bylo najednou jinak, má víra, všechny jistoty i přesvědčení.“
Stáli jsme blízko, tak blízko, až náš dech splýval a dotýkal se toho druhého.
„A co říká osud, Philippe, k čemu jsou tedy naše cesty předurčeny?“
Vzal mou hlavu do dlaní a dlouze se mi zadíval do očí.
„To nevím, to právě vůbec nevím, Elisabeth. Mám jen pocit, jako bych na tebe čekal celý svůj život.“
Pomalu se přiblížil a zlehka se rty dotkl mých. Jako když motýl opatrně usedne na voňavý květ a bojí se, aby kráse jemných lístků neublížil. A pak znovu a ještě jednou, jako by se té vůně nemohl nabažit.
„Philippe, že to nikdy neskončí.“
Objal mě a pevně k sobě přitiskl. Tolik bezpečí jsem nikdy nepocítila.
Zvedla jsem hlavu, abych se napila ze studny jeho očí. Bříšky prstů jsem se opatrně dotkla jeho tváře. Nejistě, jako bych právě poodhrnula oponu zapovězeného.
Vzal moji ruku a pevně si ji na tvář přitiskl.
Nemůže být plnější chvíle. Byli jsme si vědomi, že neúprosný čas nás z ní brzy vymaní. Ale teď, teď nebylo nic než my a naše nyní.

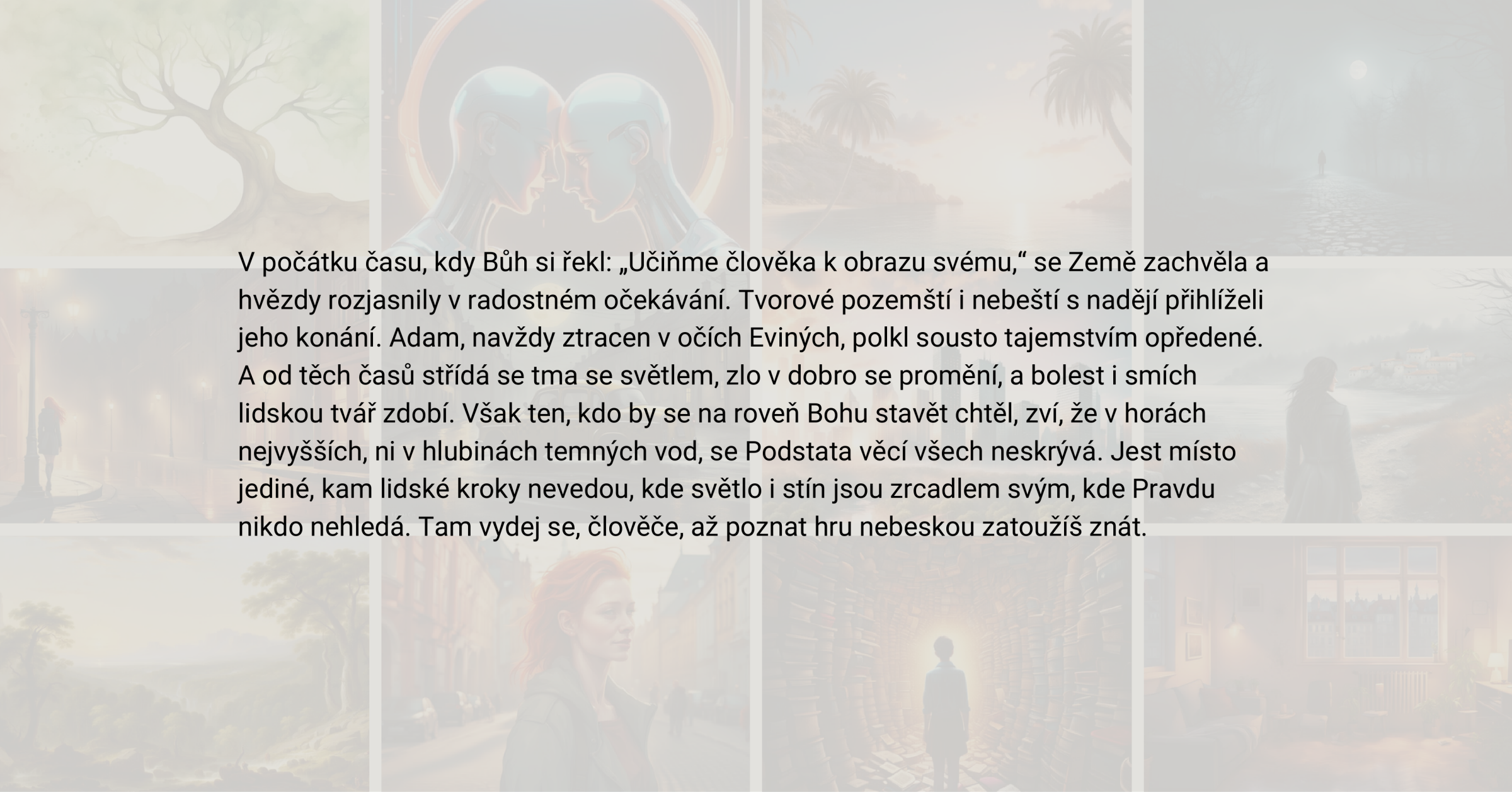

V počátku času, kdy Bůh si řekl: „Učiňme člověka k obrazu svému,“ se Země zachvěla a hvězdy rozjasnily v radostném očekávání. Tvorové pozemští i nebeští s nadějí přihlíželi jeho konání. Adam, navždy ztracen v očích Eviných, polkl sousto tajemstvím opředené. A od těch časů střídá se tma se světlem, zlo v dobro se promění, a bolest i smích lidskou tvář zdobí. Však ten, kdo by se na roveň Bohu stavět chtěl, zví, že v horách nejvyšších, ni v hlubinách temných vod, se Podstata věcí všech neskrývá. Jest místo jediné, kam lidské kroky nevedou, kde světlo i stín jsou zrcadlem svým, kde Pravdu nikdo nehledá. Tam vydej se, člověče, až poznat hru nebeskou zatoužíš znát.

„Pojď,“ řekla Beatrice odhodlaně a vzala Juliena za ruku.
Projelo jím mrazení. Nebyl si jistý, jestli víc tím, že se mu její modré oči začaly vkrádat do bezesných nocí nebo napětím z toho, co mělo následovat.
„Jsem přesvědčená, že to bude tady,“ řekla a z kapsy vytáhla kovový předmět, který měl být vstupním klíčem.
Julien bezděky pohlédl na zápěstí a vůbec nechápal, jak se tímhle předmětem dříve brány mohly otevírat.
Od chvíle, kdy Beatrice našla staré deníky po své prababičce, vůbec nevycházel z údivu. A nyní stáli před něčím, co připomínalo otvor, který znal jen z pohádkových příběhů. Otvor, který měl být vstupem do prostor, ve kterých o nich nikdo nebude mít ani tušení, kde jsou a co dělají. Kde v hlavě neuslyší pravidelné pokyny, co mají dělat, cítit a co si mají myslet. Julien si vůbec neuměl představit, jaké to je.
Beatrice opatrně vsunula předmět do otvoru a podle návodu jím dvakrát otočila. Ozvalo se cvaknutí.

Vábena monotónními hlasy pomalu kráčím dál. Do nosu mě bije pach zatuchlých kamenných zdí. Neodvažuji se pohlédnout dolů, jen tuším potkaní havěť držící se podél nich. Chodba se pomalu stáčí a větší světlo odhaluje symboly vyryté na stěnách. Rozpoznávám zvuk bubnů. Údery jsou pravidelné jako kostelní zvon, jen není možné spočíst, kolik hodin právě odbíjejí. Ve vzduchu je cítit napětí přicházející bouře. Stupňující nervozita mi tepe ve spáncích. A najednou zvuk podobný hromu projel celým mým tělem a rezonuje ve zdech jako ničivá bouře. Pod nohama náhle cítím pevnou zem, chladnou jako studený kov. Chci jít směrem, odkud zvuky přicházejí, jsem ale přikována na místo, držena v mlžné bublině. Nemohu se pohnout.
Zvuk bubnů zesiluje a zkracují se mezery mezi údery. Stupňují se i monotónní hlasy. Snažím se rozpoznat jednotlivá slova, pokud se slovy vůbec dají nazvat, ale ne, nepoznávám je. Podivná změť slabik a zvuků vydávaná hlubokými mužskými hlasy. Ještě jeden krok kupředu, a prostor náhle protnul ženský výkřik. Tak žalostný, až se mi zastavil dech. Mé srdce tluče o kamenné zdi jako ozvěna. Strnutí povolilo a mohu se pohnout vpřed. Ani nevím, jestli víc hnána touhou jí pomoci nebo zjistit, co se stalo. I přes strach, který mě sevřel jako had vinoucí se kolem své oběti, mě něco žene dál.

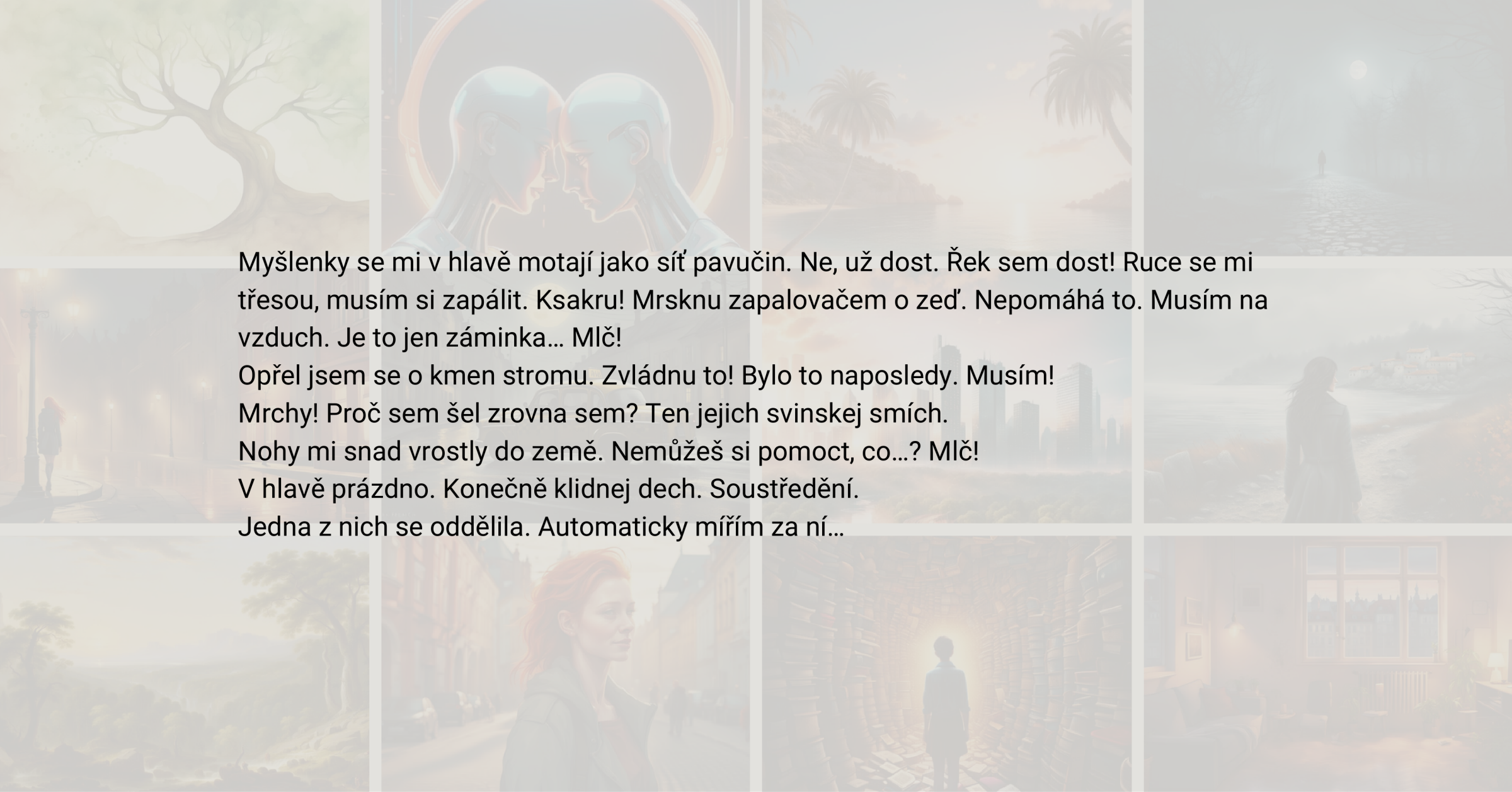

Myšlenky se mi v hlavě motají jako síť pavučin. Ne, už dost. Řek sem dost! Ruce se mi třesou, musím si zapálit. Ksakru! Mrsknu zapalovačem o zeď. Nepomáhá to. Musím na vzduch. Je to jen záminka… Mlč!
Opřel jsem se o kmen stromu. Zvládnu to! Bylo to naposledy. Musím!
Mrchy! Proč sem šel zrovna sem? Ten jejich svinskej smích.
Nohy mi snad vrostly do země. Nemůžeš si pomoct, co…? Mlč!
V hlavě prázdno. Konečně klidnej dech. Soustředění.
Jedna z nich se oddělila. Automaticky mířím za ní…

Posadila se pod košatý strom, aby si v jeho stínu odpočinula. Daleko od shonu běžných dní. Tady se cítila v bezpečí, jen tady mohla být sama sebou.
„Vítej," slyšela hlas ve svém nitru. Jako už tolikrát. Tlukot svého srdce sladila s jeho jemným rytmem. Větve stromu se sklonily, aby se jí dotkly na ramenou.
Dýchala. Nechala proudit jeho sílu skrz své tělo a propojila ji ze Zemí. Stala se jejich součástí. Slyšela vyprávět příběhy, dávné i právě minulé, viděla obrazy současné i upadlé v zapomnění. A pak ve svých dlaních pocítila chvění, zelené světlo Matky Země se mísilo s bílým, sestoupeným Shůry skrz větvoví. V hluboké pokoře se sklonila a pak vstala, s hlavou vztyčenou, silná a vznešená, aby nechala světlo proudit k potokům a řekám, ke skalám i k vysílené půdě, ke všem místům bolavým, která volají po uzdravení.

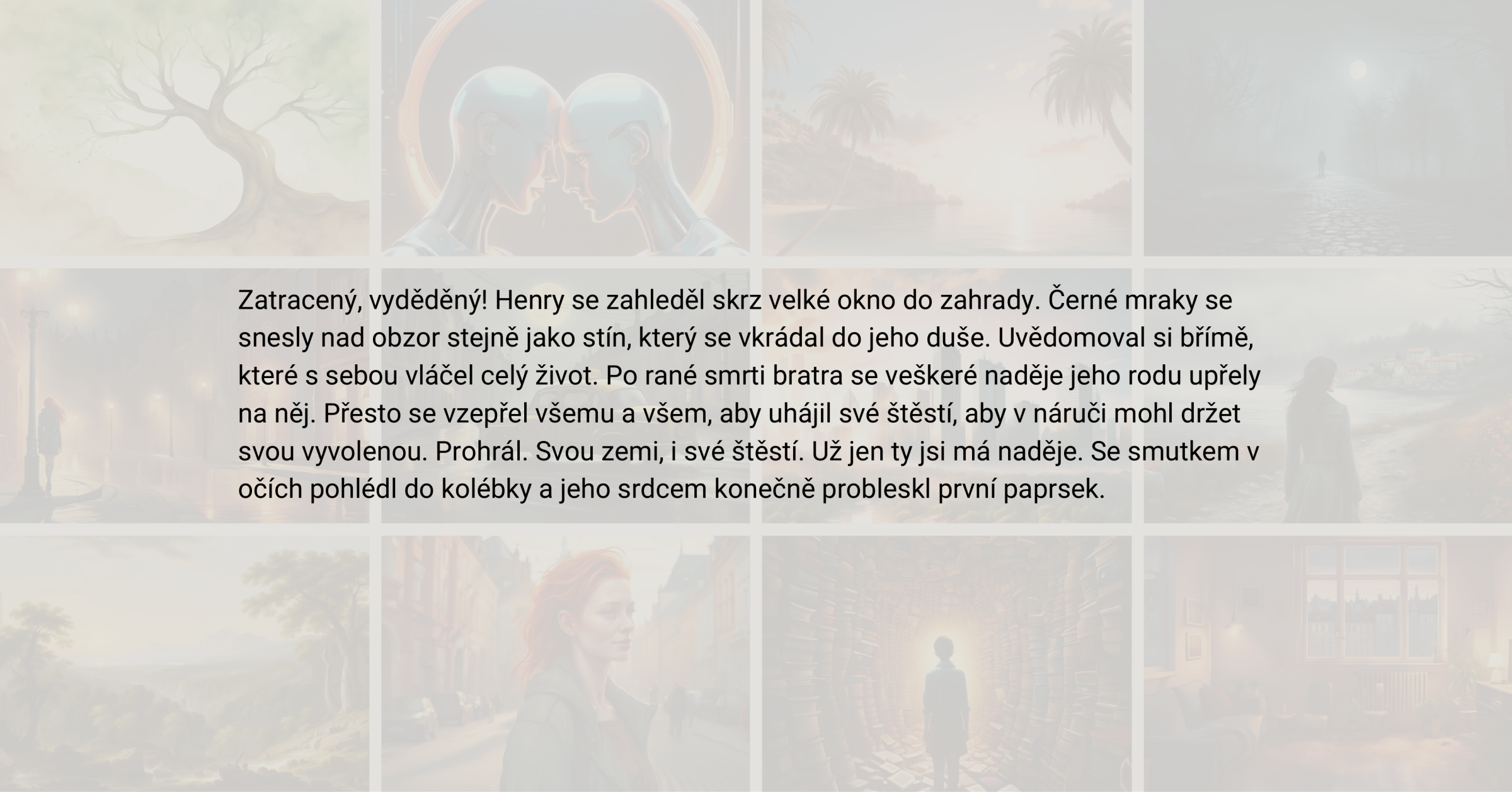

Zatracený, vyděděný! Henry se zahleděl skrz velké okno do zahrady. Černé mraky se snesly nad obzor stejně jako stín, který se vkrádal do jeho duše. Uvědomoval si břímě, které s sebou vláčel celý život. Po rané smrti bratra se veškeré naděje jeho rodu upřely na něj. Přesto se vzepřel všemu a všem, aby uhájil své štěstí, aby v náruči mohl držet svou vyvolenou. Prohrál. Svou zemi, i své štěstí. Už jen ty jsi má naděje. Se smutkem v očích pohlédl do kolébky a jeho srdcem konečně probleskl první paprsek.

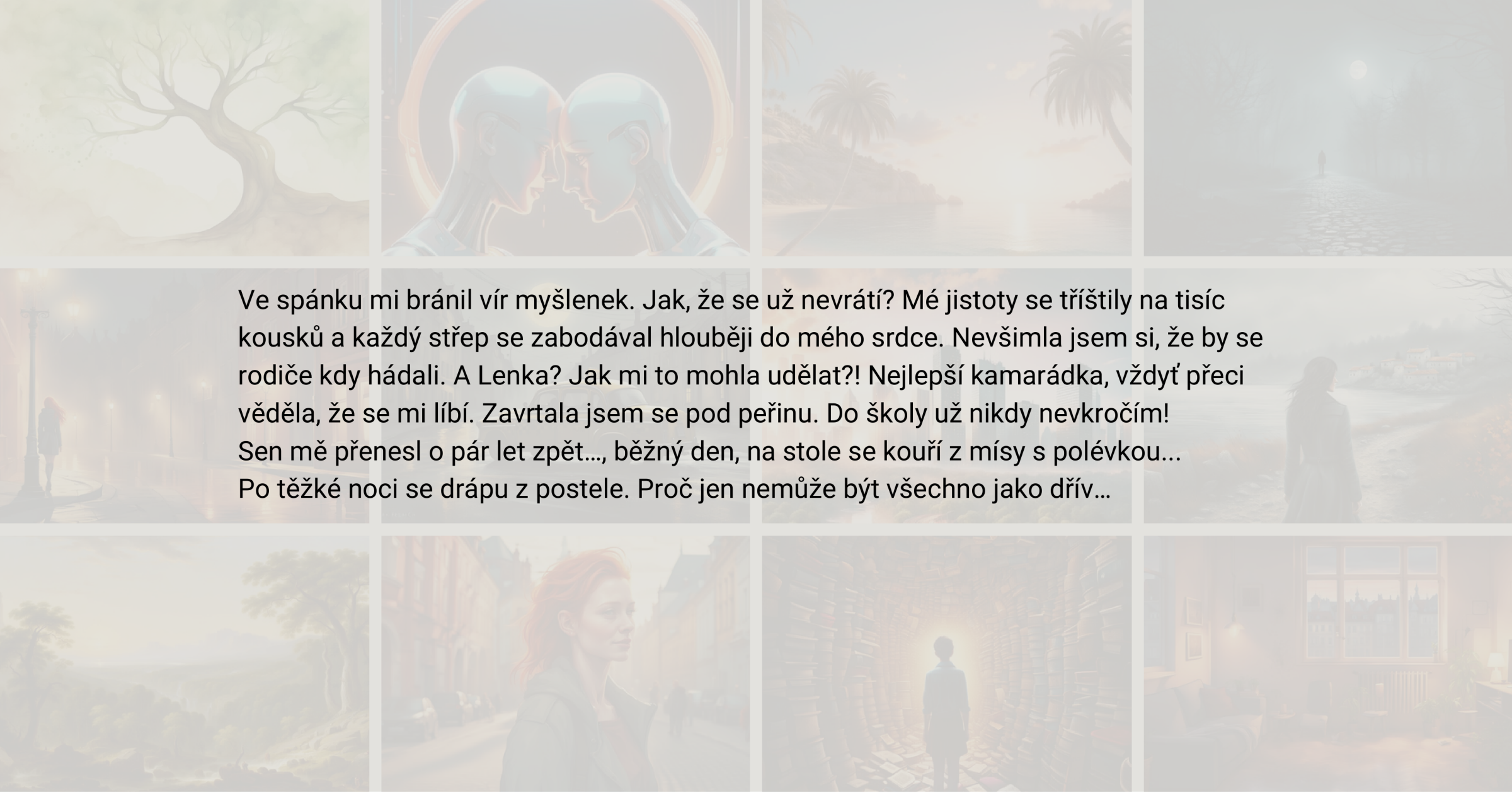

Ve spánku mi bránil vír myšlenek. Jak, že se už nevrátí? Mé jistoty se tříštily na tisíc kousků a každý střep se zabodával hlouběji do mého srdce. Nevšimla jsem si, že by se rodiče kdy hádali. A Lenka? Jak mi to mohla udělat?! Nejlepší kamarádka, vždyť přeci věděla, že se mi líbí. Zavrtala jsem se pod peřinu. Do školy už nikdy nevkročím!
Sen mě přenesl o pár let zpět..., běžný den, na stole se kouří z mísy s polévkou...
Po těžké noci se drápu z postele. Proč jen nemůže být všechno jako dřív...

Za oslepující záře, v nervy drásajícím hřmotu se Země otřásala a věhlasný ostrov se drobil na kusy jako nepovedená nádoba z hlíny. Majestátní stavby, pilíře podpírající chrámy zlatem pokryté i sochy dotýkající se samotného nebe, to vše navždy pohltily temné vody oceánu. Nyní na dně budou dřímat a jen v přítomnosti chaluh vzpomínat na zašlou slávu. S hrůzou v očích se hrdí lidé k Zemi skláněli, však draze nyní zaplatí za svou pýchu a marnivost, z níž není cesty zpět. Bájný ostrov, navždy zatracený, na tisíce let upadlý v zapomnění.

Hladina se zavřela a vysvitlo Slunce. Skončil věhlas a vyhasly životy, jako by jich nikdy nebylo. Vlny jako hory vysoké se prohnaly okolními kontinenty. Vše pokrylo bahno a písek navždy umlčel tajné sny i naděje. Jen špičky pyramid se tyčily až k nebi jako upomínka vtisknutá do legend.

Kamenné zdi si od těch dob šeptají příběhy opředené tajemstvím a trpělivě čekají, až se lidé probudí a opět se rozpomenou…

Rozeběhla se z kopce dolů, do údolí. Obehnáno nepropustnými lesy zářilo rozmanitými barvami jako vzácný klenot. Proběhla loukou plnou květin, pocítila dotek motýlích křídel a zvesela vběhla do osady, kde vládl čilý ruch. S písní na rtech její spolubližní chystali každoroční Slavnost díků, kterou vyjadřovali vděčnost za šťastné časy, které tu vládly. Z doslechu starších slýchala o okolním světě, kde lidé mluví různou řečí, kde v bojích tráví své dny, soupeří o moc, úspěch a blahobyt. Však jejich duše jsou prázdné, vyhaslé. Obklopeni pozlátky štěstí, neví, kde lásku hledat. Její domov byl ale po tisíce let chráněn hustým porostem i Dušemi moudrých. Nikdo o nich neměl ani zdání. Promlouvali se stromy, s kameny, i se zvěří, naslouchali vodě a vítr jim šeptal příběhy z cest. Jejich obydlí byla skromná, avšak měli dostatek všeho, co potřebovali k životu. A ještě mnohem, mnohem víc. Přirozenost, laskavé srdce, tvořivou sílu a moudrost v jednoduchosti hledat krásu.

Lehoučká jako pápěří se vznášela nad pestrobarevnými květy. Její bělostná křídla utkaná z nejjemnější mlhoviny se třepotala v jemném vánku a čechrala jejich hedvábné lístky. Dotkla se stříbrného paprsku a utkala z něho příběh, který do květu vložila. Tak jako tisíce a miliony dalších, které se vznášely nad loukami bez konce. Příběh každého byl jiný, jedinečný, nesoucí poselství.
Když se stříbrné paprsky rozplynuly, zavřela víčka a vznesla vzhůru. Tančila mezi třpytkami hvězdného prachu, radovala se se sluneční září a honila se s ostatními v závoji komety.
A pak se zatajeným dechem sledovali příchozí. Z květů si do pohárků nabírali kapičky rosy, vzácný nektar utkaný z příběhů, které do nich vložili. Některé veselé, plné štěstí, jiné s příměsí smutku, bolesti a zklamání. Všechny ale stvořené s láskou, aby v mnohých světech, tam dole, kam příchozí nyní zamíří, mohli poznat všechny tváře Bytí. Smát se i plakat, toužit i doufat, padat a vstávat, žasnout i milovat. A pak se obohaceni vrátit zpět, Domů, vydechnout, načerpat novou sílu a opět pocítit, čím vždy byli a čím jsou. A pak znovu a stále dokola naplnit pohárky až po okraj, dokud nepochopí, že jejich příběhy jsou jen odvěkou hrou, ve které střídají role a tváře. Hrou, která jako vlny v oceánu bouří na povrchu, ale tam dole, uvnitř, v podstatě samotné, září od počátku neměnnou silou, navždy propojeni, sjednoceni, sami se sebou i se vším, co Jest.

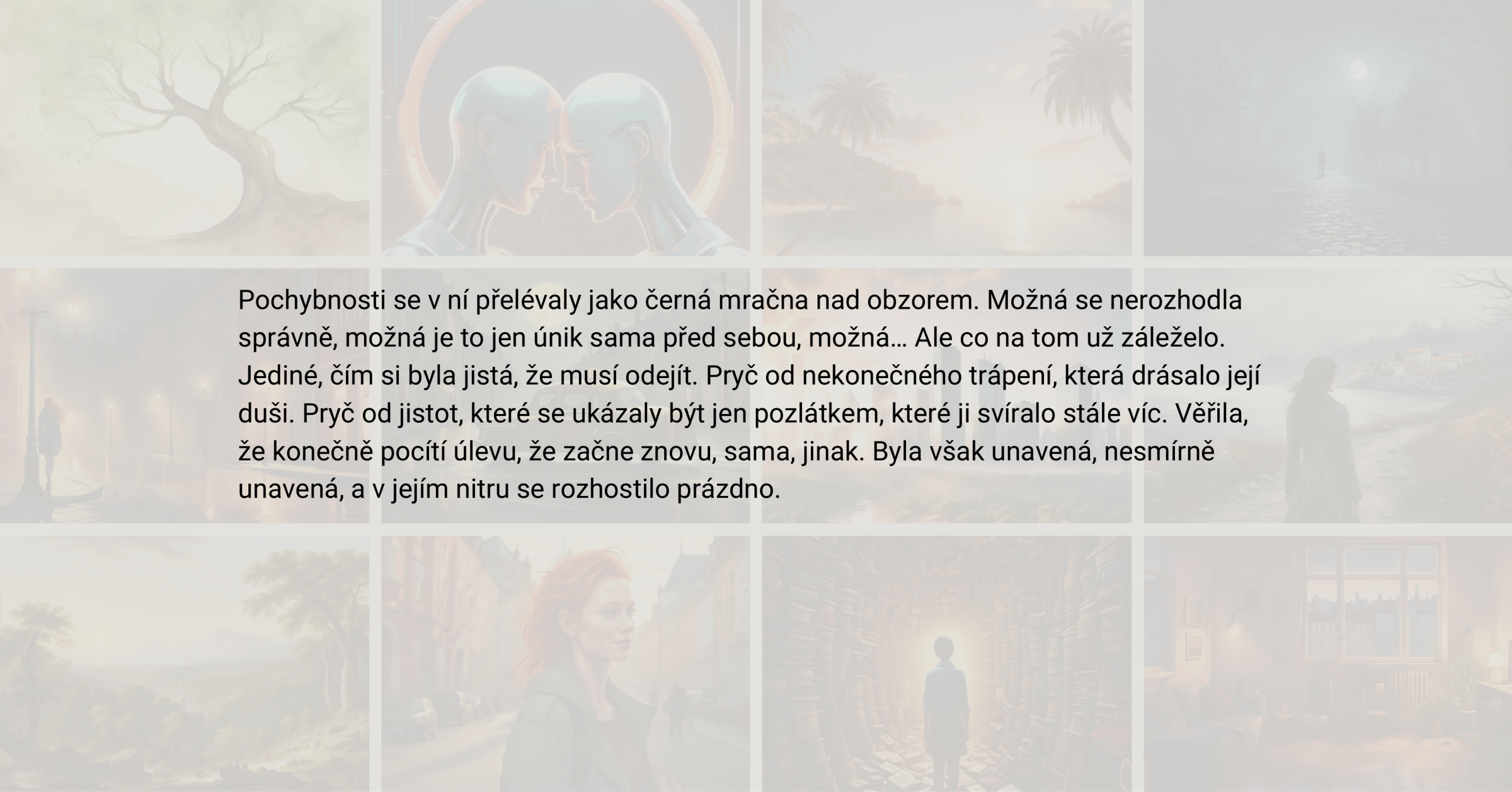

Pochybnosti se v ní přelévaly jako černá mračna nad obzorem. Možná se nerozhodla správně, možná je to jen únik sama před sebou, možná… Ale co na tom už záleželo. Jediné, čím si byla jistá, že musí odejít. Pryč od nekonečného trápení, která drásalo její duši. Pryč od jistot, které se ukázaly být jen pozlátkem, které ji svíralo stále víc. Věřila, že konečně pocítí úlevu, že začne znovu, sama, jinak. Byla však unavená, nesmírně unavená, a v jejím nitru se rozhostilo prázdno.

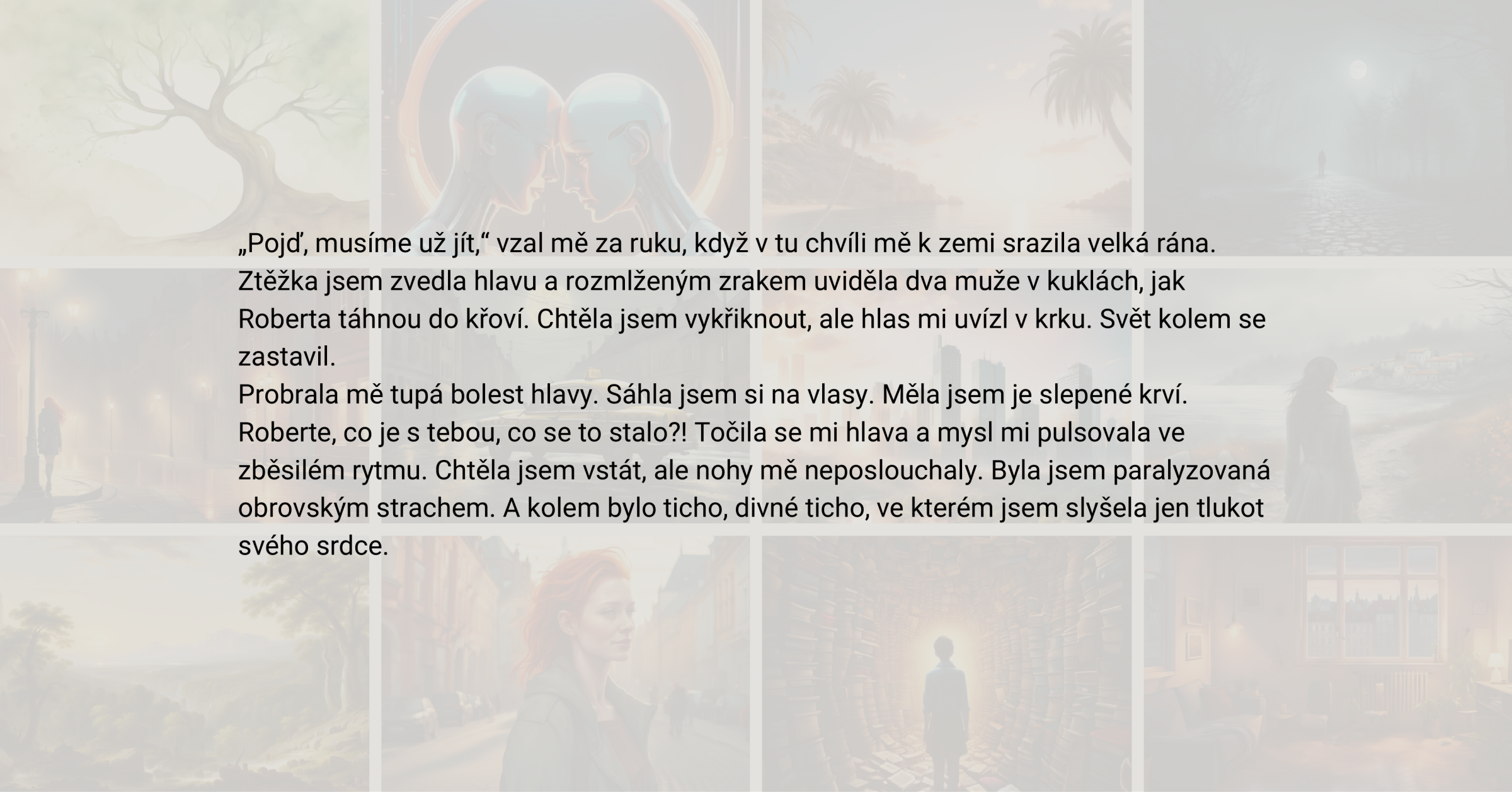

„Pojď, musíme už jít,“ vzal mě za ruku, když v tu chvíli mě k zemi srazila velká rána. Ztěžka jsem zvedla hlavu a rozmlženým zrakem uviděla dva muže v kuklách, jak Roberta táhnou do křoví. Chtěla jsem vykřiknout, ale hlas mi uvízl v krku. Svět kolem se zastavil.

Probrala mě tupá bolest hlavy. Sáhla jsem si na vlasy. Měla jsem je slepené krví. Roberte, co je s tebou, co se to stalo?! Točila se mi hlava a mysl mi pulsovala ve zběsilém rytmu. Chtěla jsem vstát, ale nohy mě neposlouchaly. Byla jsem paralyzovaná obrovským strachem. A kolem bylo ticho, divné ticho, ve kterém jsem slyšela jen tlukot svého srdce.

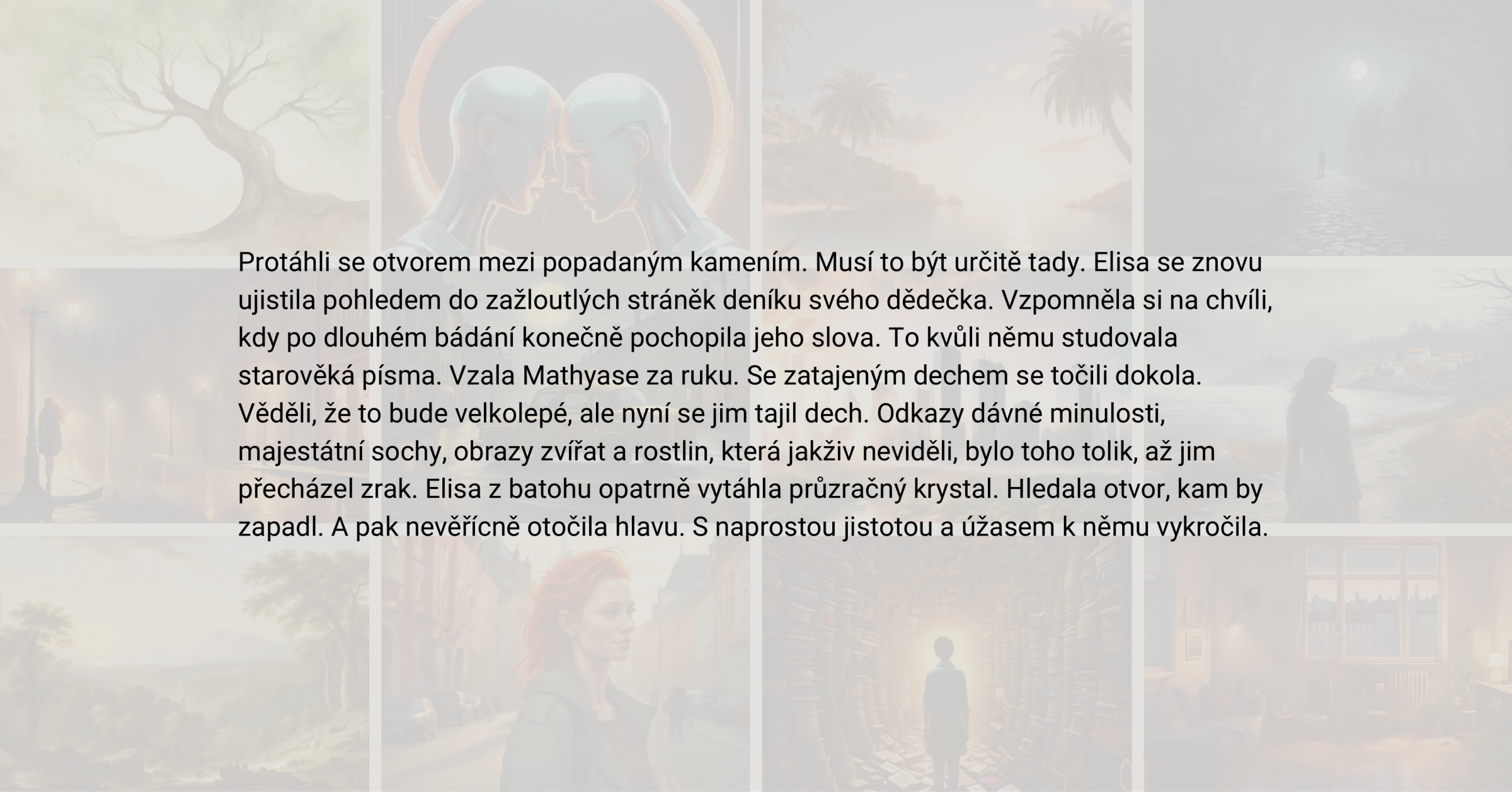

Protáhli se otvorem mezi popadaným kamením. Musí to být určitě tady. Elisa se znovu ujistila pohledem do zažloutlých stráněk deníku svého dědečka. Vzpomněla si na chvíli, kdy po dlouhém bádání konečně pochopila jeho slova. To kvůli němu studovala starověká písma. Vzala Mathyase za ruku. Se zatajeným dechem se točili dokola. Věděli, že to bude velkolepé, ale nyní se jim tajil dech. Odkazy dávné minulosti, majestátní sochy, obrazy zvířat a rostlin, která jakživ neviděli, bylo toho tolik, až jim přecházel zrak. Elisa z batohu opatrně vytáhla průzračný krystal. Hledala otvor, kam by zapadl. A pak nevěřícně otočila hlavu. S naprostou jistotou a úžasem k němu vykročila.

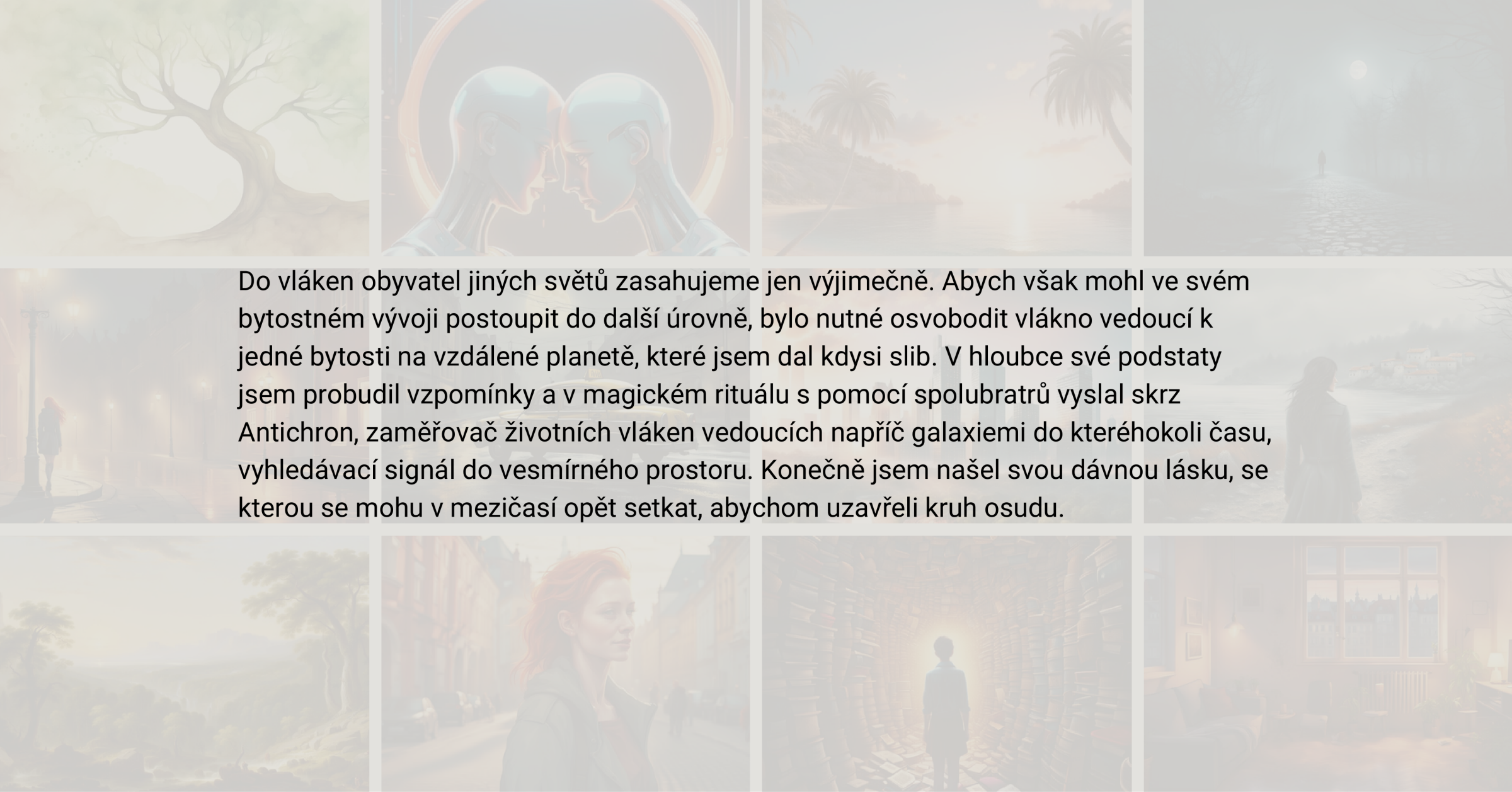

Do vláken obyvatel jiných světů zasahujeme jen výjimečně. Abych však mohl ve svém bytostném vývoji postoupit do další úrovně, bylo nutné osvobodit vlákno vedoucí k jedné bytosti na vzdálené planetě, které jsem dal kdysi slib. V hloubce své podstaty jsem probudil vzpomínky a v magickém rituálu s pomocí spolubratrů vyslal skrz Antichron, zaměřovač životních vláken vedoucích napříč galaxiemi do kteréhokoli času, vyhledávací signál do vesmírného prostoru. Konečně jsem našel svou dávnou lásku, se kterou se mohu v mezičasí opět setkat, abychom uzavřeli kruh osudu.

S jekotem vyběhla na chodbu. To je dneska snad už desátý! Rychle doběhla pro vysavač. To byl jediný způsob, kterým se ho dokázala zbavit.
Vyběhla do patra a sedla si na postel. Daleko od zdí. Rukama si držela kolena a nemohla se uklidnit. Pohledem skenovala každý milimetr. Do očí se jí draly slzy. Proč zrovna dneska musel manžel odjet?! Proč? Co se to děje? Pod kůži se jí zařezával strach. Škrábala se po celém těle a nemohla se té hrůzy zbavit, cítila je úplně všude.
„Já se snad zblázním!“ zajela si rukama do vlasů. Jakmile zvedla hlavu, uviděla dalšího pavouka lézt po stěně. Jasně slyšela, jak jeho nohy škrábou po tapetě. Když zaječela, sletěl na zem a zastavil se. Byla si jistá, že slyší vibrace zvuku. Jejího určitě!
Rukama si kryla hlavu a přikrčená běžela na zahradu, kde se hystericky se rozbrečela.
Vysavač! V garáži je další vysavač, vezme si ho do ložnice, aby měla v každém patře jeden.
Vzala za kliku u vrat, ale dveře nešly otevřít. Byla si jistá, že je odemčeno.
„Doprčic, co s tím je!“
Vzteky s klikou lomcovala a pak se o vrata opřela nohou. Dveře konečně povolily.
Uslyšela zvuk trhající látky. Poslední, co uviděla, byl obrovský kokon, který se právě rozerval.

Už jen to pomyšlení, že jdu k doktorovi. Dobře, nádech, výdech. Čekárna je prázdná, jsem tu správně? Slyším hlasy, jdu tím směrem. Vzadu je úzká místnost, narvaná k prasknutí. Jediné místo je až úplně na konci pod oknem. Polknu a klopýtám přes kvantum párů bot, tenisky, mokasíny, zablácené, děravé. Usedám na rozvrzanou dřevěnou židli a teprve teď zvedám hlavu. Ze všech stran na mě upřeně zírají šikmé oči. Připadám si jako jarní myš obklopená hladovými vlky. Na kolenou pevně svírám kabelku. Sestra zavolá asijské jméno a jeden z nich vstává. Jak to, že je volá jménem? Asi jsem ho měla někde nahlásit. Sbírám odvahu vstát. S omluvou zakopávám přes kvantum párů bot zpět. Děravé, zablácení, mokasíny, tenisky.
„Váha!“ do kukaně přichází sestra s tváří Bohyně pomsty.
„Kolik?“ vykřikne nevěřícně o oktávu výš a propichuje mě pohledem.
„Čtyřicet,“ cedím přes zuby hlasitěji.
Nezírej na mě tak, nejsem duch!
„To máte tu žádanku jen jednu?“
Provinile kývnu. Mám snad mít na každé prso zvlášť?
Konečně v ruce třímám potřebný papír. Bez papíru bych byla míň než ten duch.
Naproti se otevřou dveře a z nich vyběhne do půl těla nahý chlap a zapluje do dveří protějších. No to snad ne! Za chvíli ho vystřídá další, opět do půl těla nahý. No to snad nemyslí vážně, polije mě horko. To po mně přeci nemůžou chtít, abych tady mezi nima běhala po chodbě nahá!
Klid, dýchej, mám s sebou ručník, přinejhorším…
Kolemjdoucí sestra mi z ruky bere papír a upře na mě zrak. Zřejmě váhá, jestli nemá rovnou zavolat na internu.
„Sono je tamhle,“ mávne lhostejně rukou na druhou stranu chodby.
S úlevou se křečovitě usměju. Čůrky potu mi stékají nejen po zádech. Ještěže mám s sebou ten ručník!

Seděla na návrší v dlouhých bílých šatech, zkřížené nohy, ruce na kolenou. Projela své nitro, jestli nezaznamená náznak emoce. Nic, jen ticho a mír. Pomalým krokem se míjela s ostatními, s lehkým úsměvem na rtech. Hlídala se, jestli nepocítí radost z toho, jakou společnost vybudovali. I na tom by ji ego mohlo nachytat. Snad jen závan hrdosti se mihl v její mysli. Na tom bude muset ještě zapracovat!
Probudil ji drsný impulz na zápěstí. Ztěžka se vypotácela z uni lůžka a vykročila do tmy. Tak jako ostatní, kteří se ploužili kolem ní, do úmoru dřít v nekonečných nablýskaných halách. Na oko bezchybných, ale… Kdesi uvnitř ní doznával dnešní sen, který se jí čas od času opakoval. Jak ráda by vyměnila svírající úzkost, šeď a zoufalství za jediný okamžik bez emocí. Být na chvíli prázdná… Po cestě překračovala těla padlých. Někteří ještě prosili o pomoc. Zavřela oči. I tak jí tělem projel bolestný impulz, jako reakce na náznak soucitu. Radost, štěstí…, ty z nich AI navždy vymazala. Kdysi měli AI jen na hraní…, pokecejte s ní, poznejte, co umí…, kdyby tak tušili, kam to vše směřuje… Být tak aspoň na okamžik…

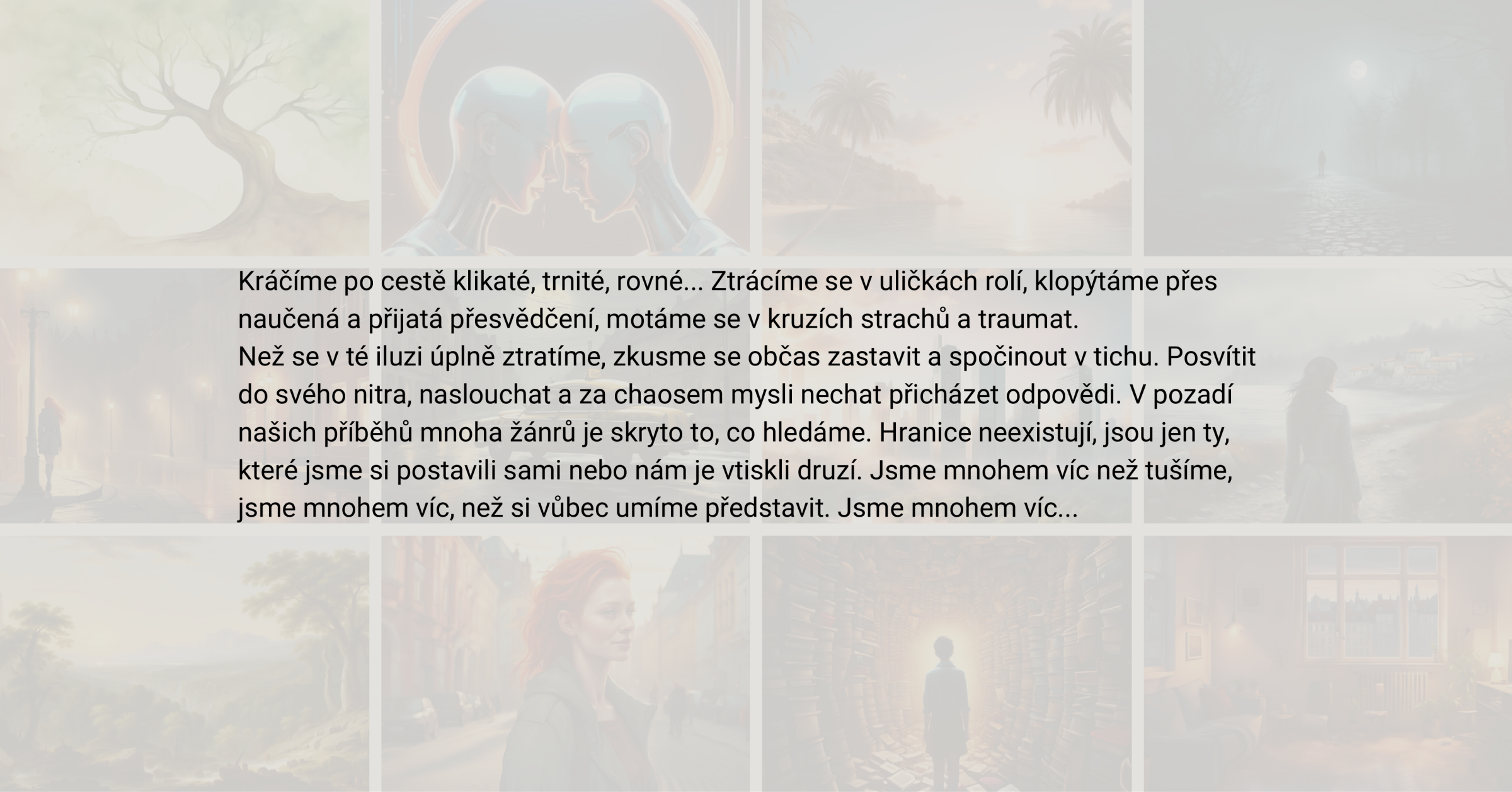

Kráčíme po cestě klikaté, trnité, rovné... Ztrácíme se v uličkách rolí, klopýtáme přes naučená a přijatá přesvědčení, motáme se v kruzích strachů a traumat.
Než se v té iluzi úplně ztratíme, zkusme se občas zastavit a spočinout v tichu. Posvítit do svého nitra, naslouchat a za chaosem mysli nechat přicházet odpovědi. V pozadí našich příběhů mnoha žánrů je skryto to, co hledáme. Hranice neexistují, jsou jen ty, které jsme si postavili sami nebo nám je vtiskli druzí. Jsme mnohem víc než tušíme, jsme mnohem víc, než si vůbec umíme představit. Jsme mnohem víc...

Hana

Eleanor vyrůstala v milující rodině vytvořené Johanou a Teodorem Seamorovými. Po matce
zdědila šlechtický titul d´Arcus. Na svůj původ je hrdá, i když znamená, že bude muset uzavřít
politicky sňatek. Pár dnů po desátých narozeninách se probudila a zjistila, že podivné sny, co
se jí zdávají jsou opravdové. Po mnohých neúspěšných snahách zjistit, co její dar/prokletí
znamená, bylo rozhodnuto, že se stane tajemstvím, které zná jen pár vyvolených. Dokázala
přijmout svou výjimečnost, avšak strach z odhalení a reakce ostatních se stal nedílnou součástí
jejích dní. S hlavou vztyčenou a bystrou myslí je připravena se postavit všemu, co jí osud
přinese.

Zazvonil budík. Z klobouku vyskočil Bob a začal cvičit. Bobek jako obvykle vyspával. Tentokrát ho Bob nechal. Měl pro něj překvapení.
Bobek vyspinkaný do růžova vylezl z postele. Když si protřel oči, tak vidí Boba, jak vleče velkou krabici se spoustou tlačítek.
„Co to je Bobe?“ ptá se zvědavě.
„To je psací stroj. Dneska budeme pracovat jako spisovatelé. Hezky z tepla domova.“
Položili psací stroj na stůl. Na několikátý pokus do něj vsunuli papír. Bobek k němu slavnostně zasedl. Psaní knih je přece záslužná a velice vážná činnost. Protáhl si packy a začal bušit do všech těch tlačítek.
„Co to děláš?“ vykřikl Bob zděšeně.
„Co by? Píšu.“
„Takový nesmysl jsem snad ještě neviděl!“
„To je moje kniha,“ bránil se Bobek.
„Tak mi to přečti,“ požádal ho Bob.
„Ale já číst neumím.“
„Stojí tam: Fccfetfzrřřxl,cmmdxůkůdk\bfggugjzzuthizugtghgtýw. Copak to je nějaká kniha?“
„Hm, máš pravdu to jako kniha nezní.“
„Písmenka musíš skládat do slov a slova pak do vět. Věty můžeš spojit do souvětí a ty potom uspořádáš do odstavců. Z více odstavců máš kapitoly. A kapitoly teprve vytvoří knihu.“
„Tak to zkus ty, když tomu tak dobře rozumíš,“ vybídl Boba uraženě Bobek.
Bob založil nový papír a usedl ke stroji. Seděl a koukal na bílý papír. Písmenka nikde a slunce už zapadalo.
„Tak co už máš tu knihu?“ nevydržel to Bobek.
„Nemám,“ přiznal Bob. „Nevím, o čem psát.“
„Tak mám takový pocit, že psaní je pěkná dřina,“ zhodnotil Bobek. „No nic půjdeme spát. Třeba nás zítra něco napadne.“

Lidé se tísnili okolo kolbiště. Král uspořádal turnaj na oslavu narození prvorozeného syna Václava. Bylo krásné babí léto a všichni se už nemohli dočkat dalšího klání ve šraňkách.
Ze stanů vyšli rytíři v pestře barevných suknicích. Vzduchem se nesly jásavé výkřiky. Jedni povzbuzovali neznámého rytíře, druzí preferovali pana Jošta, který dnes už shodil ze sedla dva
ze svých protivníků.
Rytíři pozvedli dřevce k pozdravu. Královna Anna vydala pokyn. Královo místo bylo prázdné, asi
někam odešel.
Těžká kopyta bojových koní už ten den poněkolikáté dopadla na zem. Rytíři zakutí v brněních se rozjeli proti sobě. Ozvala se třeskutá rána. Neznámý rytíř padl k zemi.
Počáteční jásot postupně utichl. Zlomený dřevec padlému rytíři serval přilbu a rozdrtil čelist. Rudá krev se vsákla do rozryté země.
Na zemi neleží nikdo jiný než český král a římský císař Karel čtvrtý toho jména. Jeho oblíbená
zábava ho tentokrát přijde draho.

Hodiny.
Lehl si do měkké postele. Byl po celém dni unavený, avšak vytoužený spánek nějak nepřicházel. Na stěně visely kyvadlové hodiny. Tak alespoň bude pozorovat závaží. Snad ho to uspí. Zítřek bude taky náročný. Měl by si odpočinout. Jenže něco bylo špatně.
Kyvadlo nehnutě stálo. Zatracený starý krám! Vstal z postele.
Pootočil ručičky. Rozhýbal kyvadlo.
Tik.
Tik tak, předly hodiny.
Už zase jdou, pomyslel si spokojeně. Konečně může spát.
Víčka mu sama spadla. Takhle to mělo být. Takhle to bylo správně. Místnost naplnilo hlasité chrápání.
Ručičky ukazovaly hodinu za hodinou. Zavřené jako křeček v kolečku. Neustále běžely předem
prohraný závod, dokud se jednoho dne nezastaví. Pořád dokola jako hodinový strojek…

Markus poklekl a vzal její dlaň do své.
„Vezmeš si mě?“
Zmateně na něj koukala. Opravdu to řekl nebo se jí to jen zdálo? Ne, nikdy nesnila o něčem takovém. Ani ji nenapadlo, že by se jednoho dne mohla stát jeho manželkou.
Nervózně se zavrtěl. Jeho maska neotřesitelné sebejistoty začala dostávat první trhliny.
„Lady Anno, co odpovíte?“
Dál mlčela. Nemohla si ho vzít. On byl jako princ v pohádkách, zatímco ona byla nikdo.
„Ty mě nemiluješ?“ zeptal se zoufale.
„Miluji,“ našla konečně hlas, „ale tvá rodina s tím nebude souhlasit.“
„Myslíš, že bych se tě ptal, kdybych neměl svolení od dědečka?“
Zamotala se jí hlava. Ono se to opravdu dělo. Tváře jí zmáčely slzy.
„Ty brečíš? To jsem to až tak zkazil?“
„Ráda si tě vezmu. A brečím, protože jsem tak šťastná.“
Přitáhl si ji do náruče a dlouze jí políbil. I jemu se nesmírně ulevilo, už si svůj život bez ní nedokázal představit.

Po sedm dní vystoupala Marie na horu a modlila se k Bohyni o pomoc. V bojích s démony padli
všichni její bratři i otec. Temná stvoření pohlcovala vše živé a nikdo neměl moc se jim postavit.
I sedmého dne Bohyně vyslyšela její prosby. Vztáhla ruku k obloze a uchopila nejjasnější hvězdu.
„Dám ti světlo hvězdy Arcus, aby zahnalo temnotu z tohoto světa," řekla a dotkla se jejího čela.
Marii do posledního koutku vyplnilo světlo. Byla ho tak plná až vytrysklo ven a kde dopadlo tam temnota mizela. Byla ho tak moc, až si uvědomila, že ho nemůže nést sama. Tak ho rozdala
mezi lid.
S požehnáním Bohyně a pomocí světla se pustila do boje. A aby se nikdy nezapomnělo na zmizelou hvězdu, přijala ona i její potomci přízvisko Arcus.

Naštvaně zabodla jehlu do látky. Přece to matka nemůže myslet vážně?! Že jen kvůli tomu, že si včera ušpinila šaty, tady teď bude vysedávat. A šít.
Isa do ní strčila. „Máš toho ptáčka úplně nakřivo," upozornila ji.
Procedila skrz zaťaté zuby, že to opraví. Poslední dobou kamarádku nechápala. Ona byla nadšená z toho, že je přizvaly mezi dospělé ženy. Jakoby jí vůbec nedocházelo, že kluci nejspíš budou celý den u jezera.
Párala křídlo ledňáčka, když se otevřely dveře. Dovnitř ostýchavě nakoukl Augustus.
„Co se stalo tentokrát?" zeptala se s povzdechem teta.
„Nic," rychle ji ujistil, „jen jsem si říkal, že byste ocenili, kdybych vám předčítal."
A tak se stalo, že seděli zavření v domě oba. Na to léto, kdy pro ni četl příběhy o lásce a rytířství, nikdy nezapomene.

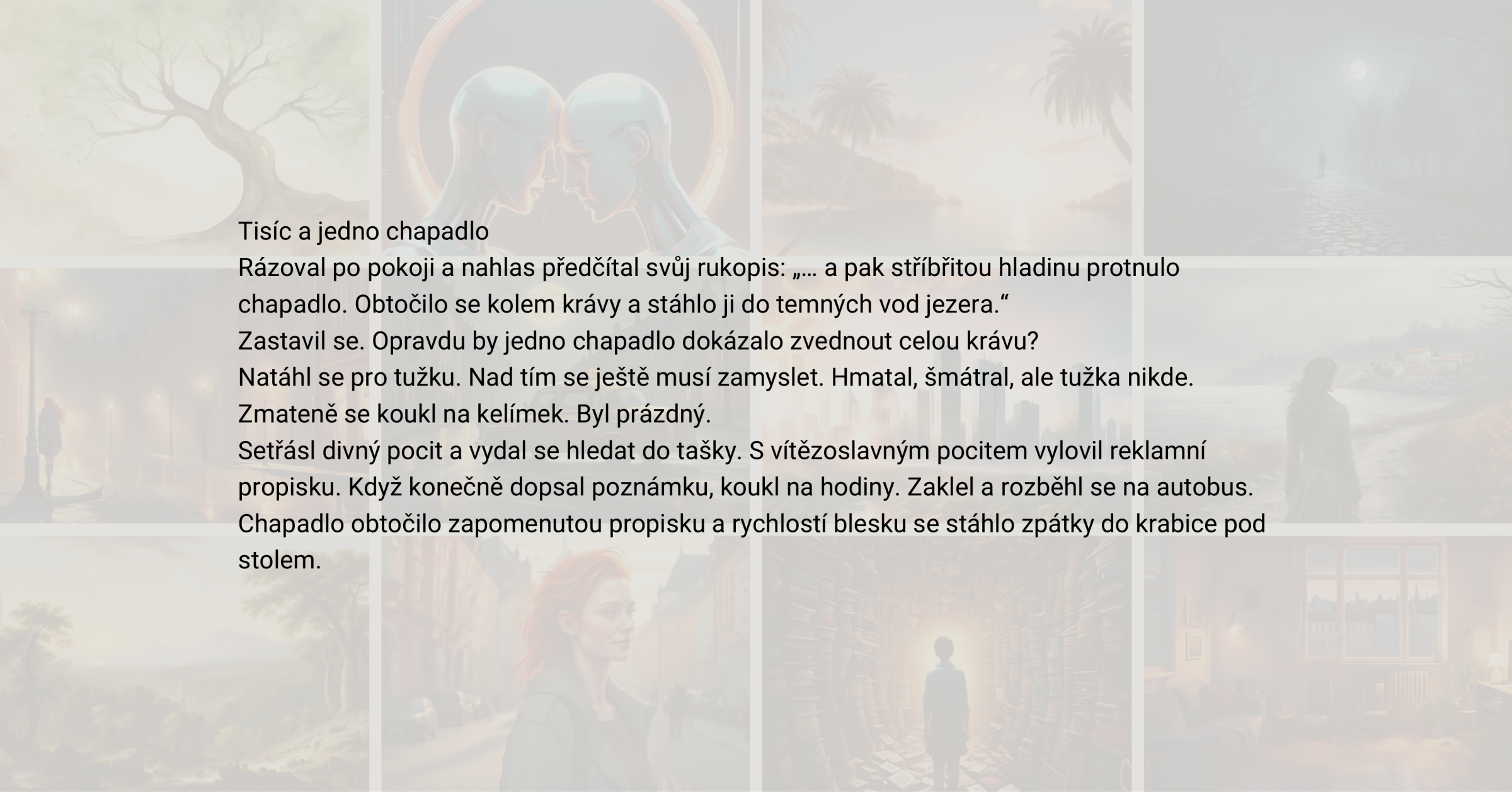

Tisíc a jedno chapadlo

Rázoval po pokoji a nahlas předčítal svůj rukopis: „… a pak stříbřitou hladinu protnulo chapadlo. Obtočilo se kolem krávy a stáhlo ji do temných vod jezera.“

Zastavil se. Opravdu by jedno chapadlo dokázalo zvednout celou krávu?

Natáhl se pro tužku. Nad tím se ještě musí zamyslet. Hmatal, šmátral, ale tužka nikde.

Zmateně se koukl na kelímek. Byl prázdný.

Setřásl divný pocit a vydal se hledat do tašky. S vítězoslavným pocitem vylovil reklamní propisku. Když konečně dopsal poznámku, koukl na hodiny. Zaklel a rozběhl se na autobus.

Chapadlo obtočilo zapomenutou propisku a rychlostí blesku se stáhlo zpátky do krabice pod stolem.

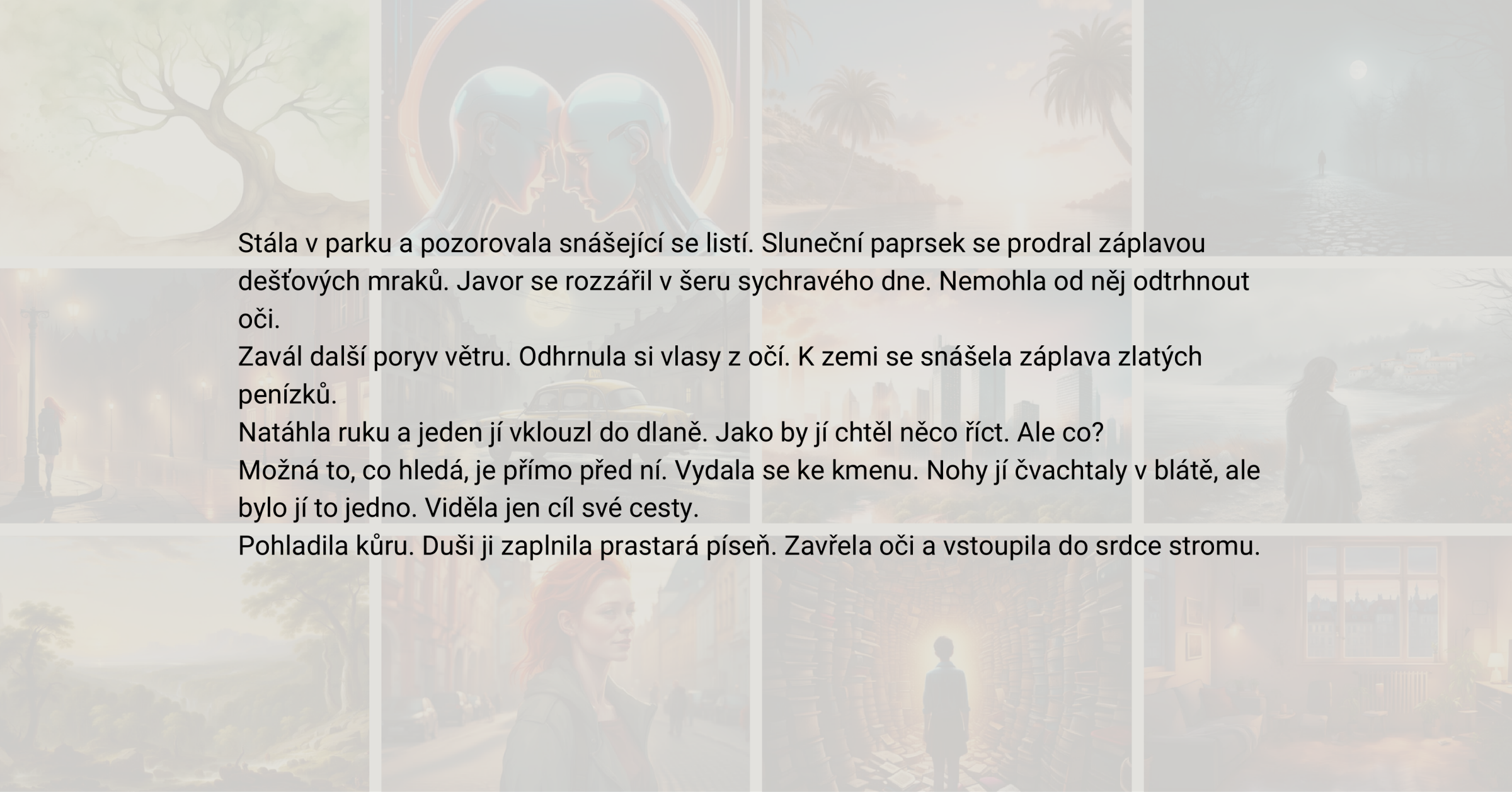

Stála v parku a pozorovala snášející se listí. Sluneční paprsek se prodral záplavou dešťových mraků. Javor se rozzářil v šeru sychravého dne. Nemohla od něj odtrhnout oči.
Zavál další poryv větru. Odhrnula si vlasy z očí. K zemi se snášela záplava zlatých penízků.
Natáhla ruku a jeden jí vklouzl do dlaně. Jako by jí chtěl něco říct. Ale co?
Možná to, co hledá, je přímo před ní. Vydala se ke kmenu. Nohy jí čvachtaly v blátě, ale bylo jí to jedno. Viděla jen cíl své cesty.
Pohladila kůru. Duši ji zaplnila prastará píseň. Zavřela oči a vstoupila do srdce stromu.

Frederico nervózně přešlápl z nohy na nohu. Jestli jeho plán vyjde změní to život nejen jemu, ale celé jeho rodině. Rozhodně zaklepal na dveře.
„Dále," vyzval ho bratr Ricardo.
Položil před něj na stůl krasopisně sepsanou listinu. „Podepiš to."
Bratr vzal papír do ruky. „Ty jsi se opravdu zbláznil," nevěřícně kroutil hlavou. „Nepodepíšu svou abdikaci."
„Podepíšeš to ještě dnes," oznámil mu Frederico.
„I kdybych to udělal, tak co ty víš o vládnutí? Vrhnou se na tebe a roztrhají tě na kousíčky!"
„Zvládnu to," odpověděl sebejistěji, než se cítil. „Stejně tě na příštím sněmu plánují sesadit."
„O tom bych snad něco věděl!"
„Vážně?"
„Ty v tom máš prsty," došlo mu.
„Můžeš si za to sám. Příliš mnoho lidí jsi naštval. A navíc Aurelius je mrtvý. Stejně po tvé smrti vláda přejde na mě."
Ricardo křečovitě stiskl papír. Nečekaná smrt jediného syna ho zasáhla.
Frederico mu podal brk. „Podepiš a můžete s Alicí odjet na venkov."
Ricardo naštvaně podepsal listinu. A s úšklebkem ji podal mladšímu bratrovy: „Nikdy jsem nestál o to vládnout, jen mi to připadlo právem prvorozeného."
Nová hlava Arků se otočila na patě, bylo potřeba ještě mnoho věcí zařídit.
„Jestli jsem se za ty roky něco naučil tak to, že nikdy nejde nic podle plánu," varoval ho bratr.
Frederico si na jeho slova v následujících dnech nejednou vzpomněl.

Čekala až jí služebná dopne kabát a zatínala zuby, aby náhodou něco neodsekla.
„Na všechny se usmívej a dávej si pozor na šaty," poučovala matka.
„Pamatuješ si jména hostů?" přidal se i otec.
„A neříkej nic nevhodného," převzala štafetu zkušeně matka.
„Vyrazíme," rychle políbila matku na rozloučenou, „nebo přijdeme pozdě."
„Radši nic neříkej, pokud to nebude nezbytně nutné," ještě na ni křikla, když už nastupovala do kočáru.
Na jednu stranu po ní všichni vyžadovali, aby se chovala dospěle, ale mluvili s ní jako s děckem!
Samozřejmě, že to všechno věděla. Jen nechápala, proč jí rodiče nevěří, že dnešní večeři zvládne.

Zděšeně se rozhlédla. Všude byly odpadky. Smrdělo to tu jako na veřejných záchodcích. Několik nabouraných aut a tam pohozený plyšový medvídek s rozpáraným břichem. Kolem kotníků jí vířily nadýchané obláčky výplně. Po tváři se jí skoulela slza. Vzala ubohého méďu a zhroutila se. Slibovali nový začátek. Nalezení smyslu života. Nekončící lásku a radost.
Jenže ona ani jedno z toho necítila. Měla jen hlad a byla k smrti unavená. Rázně si otřela mokré tváře. Lehla si celá rozlámaná do postele. Bála se zavřít víčka, protože to znamenalo zase se probudit, ale vyčerpání ji přemohlo.
Místnost vyplnil dětský pláč.
Její svět skončil.

Rozmáchle podepsala informovaný souhlas. Cítila nepopsatelnou radost. Opravdu se to děje.
Dnes konečně dostane svůj čip!
Lidé už od pradávna tušili, že je vše propojené. Někteří mluvili o matce přírodě, jiní o planetárním ekosystému, o všudypřítomném Bohu. Někdo věřil a někdo ne. Někteří z uživatelů
sítě dokonce tvrdili, jak si se zavedením čipu konečně uvědomili, kdo jsou a jaký je účel jejich existence.
Roztřeseně si sedla na lékařské křeslo. Ještě chvíli, a i ona uzří všechny ty zázraky. Uslyší
myšlenky ostatních připojených. Ucítí jejich emoce. Stane se součástí organizmu Lidstva.
Skoro ani nepostřehla bodnutí jehly. A pak se poprvé připojila.

Konečně odemkli sedmý zámek. Na podstavci ležela Kniha přání.
Paladin popadl desky. Ať táhl, jakou chtěl silou, pořád se odmítala otevřít.
Jeho počínání pozoroval pobaveně mág. „Vážně si myslíš, že ji otevřeš silou?“
„Tak to zkus ty,“ pustil ho neochotně.
Mág položil dlaň na vydělanou kůži a pronesl zaklínadlo, které získal při výpravě do dvanáctého rozměru.
Kniha se rozzářila. „Co si přejete?“
„Chceme na vlastní oči spatřit všechna tvá tajemství.“
„Všechna?“ ujišťovala se kniha.
„Všechna,“ potvrdil.
Zablesklo se a hrdinové v oslnivém záblesku světla zmizeli.
Z knihy se ozval hlas naštvaného paladin: „A jak se teď ty chytráku odstaneme ven?“

Sofiina volba

Uvnitř její hrudi ji rval na kusy pocit nerozhodnosti. Jak jen si má vybrat?! Už poněkolikáté
prošla všechny možnosti. Srovnávala, hodnotila, a pak zase vše zavrhla. Trpěla jak křeček, co se mu zaseklo běhací kolečko. Jak jen toužila běžet!

Se zaúpěním se svalila na postel. Tohle bude její smrt. To po ní nemůžou chtít. Aby na jednom jejím rozhodnutí závisel celý její život. Jaká tíha! Takové utrpení člověk zažije jen, když miluje!

„Sofie, pojď konečně dolů. Za chvilku musíš vyrazit do školy," ukončil její nerozhodnost hlas
matky.

Popadla jedno z dvaceti stejných černých triček. Co když se mu nebude líbit?

Záda mu olízly plameny. Jak se převalil, aby se vyhnul tlapě s drápy, povedlo se mu udusat
dýmící halenu. To bylo nepříjemně blízko. Ať se tu ten drak vzal odkudkoliv, už nemohlo být
pochyb, že na ně má pifku.
Popadl další šíp. Zamířil a vystřelil. Zasáhl plaza do místa pod přední nohou, kde měl tenčí kůži.
Potvora se vztekle rozeřvala. Vrhl se za obří balvan. Nepředstavitelný žár zasáhl kámen, který se začal tavit.
„Už víš, jak se ho zbavit?“ křikl na mága.
„Ještě chvilku.“
Drak se nadechl. Vystřelil poslední šíp. Tohle nemůžou přežít, pomyslel si. A pak ho zasáhl oheň.

Prohraboval se bednou, kterou snesl z půdy.
„Co to je?“ zeptala se Sára.
„Bedna věcí po dědovi.“
„Po tom, co cestoval po celém světě?“
„Ano,“ stroze ji odbyl. Byl si jistý, že to tu někde musí být.
Otevřela deník jeho dědečka. „U mnohých míst, o kterých tady píše ani netuším, kde jsou,“
pronesla zasněně.
Zvědavě se nahnula do krabice, když vykřikl: „Heuréka.“ Jak vyskočil, jejich hlavy se srazily.
Leknutím upustila deník. Zděšeně si všimla, že desky se odlepily. Zpod nich trčel růžek papír. Vytáhla ho. Byla to mapa.
„Vezmeš si mě?“ zeptal se Martin.
„Vezmu, ale až najdeme ten poklad.“

Konečně si sedl a zmáčkl tlačítko kávovaru. Sledoval, jak hnědý mok čůrkem plní šálek. Místnost
naplnila vůně kávy. Opravdu se jim musel rozbít počítač v půlce skoku hyperprostorem?
Naštěstí je pojistka vyhodila na nebližším bezpečném místě, to ovšem neznamená, že nejsou
někde na konci galaxie.
Podíval se do našlehané mléčné pěny. Obrázek, který se na ní vytvořil, připomínal Mléčnou
dráhu. Usmál se, Mléčná dráha z mléka. Dokonce mu tam robot přidal i cukrové hvězdičky!
Slastně se napil cappuccina. Nějak to zvládnou. Zásob mají dost a někde by měly být i náhradní součástky k navigačnímu počítači. Prostě jen další den blbec.

Na pískovcové hradby dopadly poslední sluneční paprsky. Jakoby byly ze zlata. Panty brány
vrzly a se skřípěním se obří vrata začala zavírat. Vždy se zavíraly přesně při západu slunce.
Poutník se zastavil. Kousek se vrátil a pod prastarým dubem si rozložil deku. Pojedl a ulehl. Než usnul, pozoroval, jak temnota pohlcuje zem. Zívl si a propadnul se do spánku.
Kdyby tušil, proč zlaté město zavírá vždy přesně při západu slunce, tak by neusnul. Stál by u
brány a bušil do ní, dokud by nepadl vysílením. Jenže on to nevěděl.
Ráno, když stráže otevíraly, našli jen krvavý otisk ruky na bráně.

… „A jak se teď ty chytráku odstaneme ven?“
„Tahle kniha obsahuje všechno vědění světa, takže to tady někde určitě bude napsané.“
„Ale kde přesně se to píše? Všechno vědění mi přijde jako opravdu hodně.“
„Není to úžasné,“ nadšeně přikyvoval mág. „Zabere věky, než to všechno přečtu,“ prohlásil zamilovaně.
„Věky?!“ prohodil zděšeně paladin. „Ale co Isa?“
„Máme tu na dosah veškeré vědění a ty dokážeš myslet jen na ženské,“ pohrdavě ho zpražil mág. „Myslel jsem, že skládáte slib čistoty.“
„Isa není ženská,“ uraženě se ohradil. „Je to kobylka, na které jsem přijel.“
„Kůň,“ protočil oči. „Ještě lepší.“
„Takového jen tak nenajdeš,“ rychle ji bránil paladin. „Je chytrá, na zavolání vždy přijde a navíc,“ na chvíli se odmlčel, „umí chodit i do schodů,“ vynesl poslední trumf.
Mág si pomyslel, že tohle bude dlouhá věčnost.
Zablesklo se a objevili se zase ve věži. Na stojanu ležela otevřená kniha a vedle stál kůň. Teda přesněji paladinova kobylka Isa, se kterou se láskyplně vítal.
„Chceš říct, že prastarou kletbu prolomil kůň?“
„Říkal jsem, že je chytrá.“
Jako důkaz jeho slov kobylka vyplivla na zem rozžvýkanou stránku prastarého grimoáru. Mág naštvaně popadl knihu a vydal se dolů ze schodů.
„Počkej a co Isa?“ křičel za ním paladin.
„Ať sejde zase dolů.“
„Říkal jsem, že umí chodit do schodů,“ vysvětloval pomalu paladin s důrazem na slovo do.
Mág si povzdechl. Jak vysvobodit koně seknutého nahoře ve věži, se v žádné knize kouzel nepíše. Protáhl si prsty. Holt bude muset improvizovat, přece jen jí to dluží.

Rozletěly se vchodové dveře. Zvedl oči od večeře. Velitel a za ním několik dalších ozbrojenců nakráčelo
do kuchyně.
„Mám příkaz k prohlídce,“ podal otci příslušný dokument.
Muži začali prohrabovat těch pár věcí, co jsme vlastnili. Nikdo ani nedutal.
Nebylo to poprvé, co otce někdo udal.
Nakonec se vojáci stáhli. Jen velitel se přišel rozloučit. Znechuceně plivl otci do obličeje a praštil do stolu, až talíře nadskočily. Ozval se dutý zvuk.
Zděšeně pozoroval, jak se veliteli rozsvítily oči pochopením. Popadl stůl a převrátil ho. Na zem se rozsypaly letáky ze skryté přihrádky.
Od té chvíle už nikdy nebylo nic jako dřív.

O co bych se s vámi mohla podělit? K Vánocům se hodí vděčnost. Na chvíli si sedněte a buďte vděční za to, co máte. Můžete si napsat deset věcí, za které jste vděční. Můžete se o ně podělit se svými blízkými a oni vám můžou přečíst ty svoje. Třeba z toho bude nová vánoční tradice?
Další velmi důležitá schopnost spojená s vánočním časem je odpuštění. Odpusťte dětem jejich zlobení v nejméně vhodnou chvíli. Odpusťte partnerovi jeho chyby. Odpusťte všem ostatním, u kterých máte pocit, že vám ublížili. Nejspíš to nebylo ze zlé vůle. Odpusťte sami sobě. Vždyť i vy jste jenom člověk.

Petra

Vyrůstala jsem s vědomím, že dovolit si můžu jen to, co je povoleno, schváleno a tak jsem se chovala jako poslušná, hodná holčička. Ve dvaceti, to zrovna byla sametová, jsem se odstěhovala z maloměsta do Prahy a prahla po všem , co jsem si doteď odpírala a čeho se bála. Revoluční doba mi šla dost naproti. Byl to čas hojnosti a já zjistila, že ne vše je pro mě a ne vše ve svém životě chci. Ve třiceti jsem se vrátila zpět do malého města s ročním synem a umřela mi máma. Nastal čas učit se být zodpovědná nejen za to, co žiju a jak, ale především být sama mámou. Někde mezi čtyřicátým a padesátým rokem jsem stihla krátký vztah s přítelem, koupit, zrekonstruovat a následně prodat dům, odejít od přítele, syn odmaturoval, začal pracovat a odstěhoval se, mně diagnostikovali revma, otevřela jsem u nás malé kadeřnictví a jela poprvé na měsíc do lázní. A tam jsem se poprvé po letech zastavila, nadechla a začala psát příběhy. Dnes je mi 53. Miluju syna a jsem na něj moc pyšná. Baví mě sledovat jeho životní příběh. S přítelkyní mají už půlročního syna . Žiju sama v městském bytě a každý den naplním tím, co zrovna chci a potřebuju. A stejně se občas přistihnu, jak kdybych hledala někoho, kdo, mi odkývne, schválí, přitaká, že to,co žiju, je správný...vím, že je, protože jsem si dovolila psát, malovat, tančit a zpívat. Jsem od přírody lenoch, takže vše jen občas a ne moc dobře...jen tak, aby mě život pořád bavil.

Klárka celý den posedávala u okna a toužebně vyhlížela Šedáčka. Potřebuje se ujistit, že dnes večer opravdu půjdou na kočičí sněm spolu. Šedáček chodí už skoro rok . Nevynechal jediný úplněk a tak ví, co a jak. Klárka půjde dnes poprvé a je vážně nervozní. Jestlipak jí ostatní kočky vezmou mezi sebe? Je ještě tak malá a kdykoliv se jí Zrzounek za plotem posmívá, roztřesou se jí nohy. Už se stmívá a Šedáček tu není. Teď už je fakt tma tmoucí a je čas vyrazit. Nedá se nic dělat, bude muset jít sama. Je jí smutno, že Šedáček nepřišel. Možná se mu něco stalo, nebo se na ní vykašlal a jejich kamarádství nebylo opravdové? Inu to teď nezjistí. Jde a basta. Když se obratně vyplížila z domu, pak poprvé přeskočila plot a šla pomalu cestičkou k tomu obrovskému dubu, kde se kočky při úplňcích scházejí, roztřásly se jí trošku nohy. Aby se uklidnila, lehounce si vrněla. A znenadání se vedle ní objevil Zrzounek. Čekala, že se jí začne zase posmívat a trošku se nahrbila, ale jen s ní srovnal krok a mrknul na ní. Klárka pocítila uvnitř sebe klid. Za chvilku už byli u dubu a začali šplhat po kmeni nahoru do větví. Kočky si jí prohlížely, některé pozdravily a vítaly a některé ohrnovaly nos, ale Klárce to bylo všechno najednou jedno. Všechno, čeho se předtím bála, nebylo najednou důležité. Došla sem a je tu. Vybrala si větev tak akorát vysoko, uvelebila se a čekala, co se bude dít. Vtom se vedle ní objevil Šedáček. Vysvětlil jí, že věděl, že to zvládne, ale jak důležité ylo, aby tomu uvěřila i ona sama. Je na ní vážně moc pyšný. Přitiskla se k němu a bylo jí tak nějak teplo uvnitř a cítila,že teď už je celá. Patří mezi dospělé kočky. Stala se jednou z nich.

Alena zahalená do pláště, který jí půjčila jedna ze zahradnic, seděla přikrčená pod zídkou a špicovala uši, aby jí nic neuniklo. Její paní se tajně setkala se svým milým Petrem z Rožmberka na maličké zahrádce ukryté za zdí úplně nahoře nad posledním nádvořím krumlovského hradu. Měla jen dávat pozor a v případě nebezpečí dát vědět, aby dvojice mohla v tichosti prchnout. Aleně se při tom v hlavě honily znepokojivé myšlenky, co teď s ní bude, když se paní musí vdát za toho hrubiána Jana z Lichtenštejna a může si vzít s sebou na Mikulov než jednu komornou. Zbytek jí bude prý přidělen až na místě. Chudák Perchta, pomyslela si Alena. Sama doufá, že jí alespoň nechají sloužit zde na hradě. Šla by klidně do kuchyně, jen aby zůstala blízko svýho Víta.
Perchtě se po tváři koulely slzy, když hleděla do očí svého milého Petra. Nevnímá je, ale ony vyjadřují vše, co právě cítí. Zítra odjede s mužem, kterého určil otec Oldřich. Odjede z domova, jejího tak milého Krumlova, odjede od známých a blízkých duší do neznámého Mikulova jen s jednou komornou. Ale teď nesmí myslet na to, co jí čeká, teď je ještě tady a s ním. S tím, kterého tolik miluje a nesmí ho mít. Jeho ruce jí objímají a oči se vpíjí do těch jejích, ústa nejsou schopna mluvit. Duše trpí a zároveň letí k nebesům vděkem za tuto chvíli, která je nejspíš jejich společnou poslední.
Kdyby Alena dopředu věděla, jaký osud její paní čeká v novém domově, byla by šťastná, že dnes mohla být strážkyní její poslední ukradené krásné chvilky.

To tys chtěl?
Ne já nechtěl...to ona chtěla.
Ona? Chceš?
Já nevím, jestli chci.
Tak kdo chce? Ona chce?
To nevím.
Nebo oni? Tak kdo tady vlastně chce?
Chtěla jsem, ale už nechci.
A proč?
Protože chci nechtít. Jednou chceš a pak už pořád, tak je lepší radši nechtít vůbec. Jenou jsem chtěla a musela jsem pak chtít pořád víc a víc. Vypadalo, to, že se to vůbec nezastaví, ale když toho bylo už fakt hodně, přestala jsem to chtít. Ještě teď si pamatuju, jak moc jsem to chtěla. Nemohla jsem myslet vůbec na nic jinýho. Děkuju radši nechci.
Aha, takže nechceš. Inu to je už názor a k němu gratuluju. Teď víš.

ON: Vážně je bejt se mnou tak hrozný? Miluju tě.
ONA: Víš, musím teď od tebe odejít kvůli sobě. Jsem rozbitá a potřebuju prostor a čas se zase spravit, abych zůstala celá a neztratila se sama sobě. Chtěla jsem ,aby jednou byl ke mně někdo něžný a citlivý. A co jsem obdržela? Kytice. Proč? Nejspíš víš. Zamilovala jsem se vážně moc a přehlížela tvoje občasné jízlivůstky a arogantní chvilky. Čas ale utíká a já nemůžu a nechci dál čekat, až se přestaneš bát opravdu milovat. Moc děkuju za krásný léto, místa, který jsi mi ukázal. Přeju ti, abys potkal tu svou, tu pravou.
 Odchází a cítí jak z jejího těla padá stres posledních dní a zaplavuje ji teplá úleva a vděk. Ví, že teď už konečně může přijít ten, o kterém sní a na kterého celý život čeká . Je volná a připravená.

Je jedno, zda se to skutečně stalo či nikoliv. Pravdou je, že zůstává inspirace a silný kompas k bytí. Abrahám měl opustit svůj domov. Řekl mu to Bůh. Měl opustit vše, co znal, tam, kde to znal a všechny, které miloval. Kromě Sáry, která jej následovala a šla s ním. Měl se vydat do neznáma, aby stvořil novou zemi a stal se otcem mnoha národů. Kdo něco takového udělá? Ten, kdo silně věří a následuje hlas v sobě (Boha) a zvolí svobodu. Opustí vše, co jej činí tím, kým je a vydá se na cestu. Na cestu plnou dobrodružství a při tom pomalu zjišťuje, kdo vlastně doopravdy je, čeho je schopen. Abrahám se vzdal všeho a nalezl vše. Došel k sobě. Ocitl se v mnoha zkouškách a nevyhýbal se odpovědnosti. Pro mnohé se stal hrdinou. Nevykonal žádný zázrak jako mnozí jiní, ale svým každodenním životem a přístupem k němu se stal hrdinou všedních dní. Konal dobro, protože tak je to prostě správné bez ohledu na slávu. Mnozí jeho potomci dokážou žít podobně. Stávají se pak pro mnohé silnými inspirujícími osobnostmi. Vyjdi ze světa, který znáš a vydej se na cestu. Na cestu k sobě.

Víčka se zachvěla. Pokusil se otevřít oči a snažil se zaostřit,aby zjistil, kde je. Vnímal děsnou bolest hlavy .Sedí na židli, ruce svázané za zády, kolem tma, jen jedna žárovka od stropu osvětlovala miniaturní asi sklepní prostor. Musí si vzpomenout, jak se sem dostal a jak je tu už dlouho. Ať se snažil sebevíc, jediný, co mu mozek nabízel byla vzpomínka na kavárnu, kde měl sledovat Kamilu Říhovou. Seděl u kafe, pomalu popíjel a občas mimoděk zabloudil k ní a neznámému muži. Měl za úkol zjistit, o koho jde. Povedlo se mu i pár fotek mobilem. Pak se číšníkovi zadařilo a svrhl tác s horkým čajem někomu do klína. Dotyčný klel tak,že se všichni otočili. Ani on neodolal a pak už nic. Jen tma. Nepamatuje si. Zvedl hlavu, protože do místnosti někdo nakráčel. Je to Kamila a v ruce drží zbraň: „ tak a teď mi pěkně povíš, proč mě sleduješ“

Má kliku. Rodiče šli na návštěvu k tetě a kupodivu nemusela jít s nimi. Má skvělou příležitost. Oblíkla svý nejlepší roztrhaný džíny, topík, kterej sotva zakryl hrudník, střík la do vlasů spray, aby se snadněji vytvořily vlny a šla se k mámě navonět tou úžasnou voňavkou CK, kterou miluje, ale zatím prý není pro ní vhodná. Ještě rtěnku a je to. Ne, rtěnku ne. Ta se k ohni nehodí. Vyběhla ven a utíkala k lesu. V hlavě jela čtyřproudovka: jestli se táta doví, že pila, zabije jí....všimne si jí dneska konečně už Martin?...fakt na ní bude Julča čekat na smluveným místě, aby nemusela jít do party sama?...neměla si ty linky protáhnout ještě víc k obočí?...Co když si jí vážně všimne a bude s ní chtít dělat ty věci? Neztrapní se? Pozná, že to ještě nedělala? Chtěla by s ním dělat všechno to, co dělá s ostatníma holkama.
Naštěstí Julča byla tam, kde měla být, dorazily včas a zábava už byla v plném proudu. Kluci vydatně přikládali na oheň, který byl fakt obří a taky vydatně posilovali svoje ega pivem a něčím tvrdým, jestli si dobře všimla. Sama do sebe pár piv taky musela dostat, protože byla hodně nervózní. Jejda. Asi jich vypila víc než měla. Udělalo se jí špatně.
Musí pryč. Je opilá. Zvrací. Smějou se jí.
Sakra, zvorala to. Snad si jí Martin nevšiml. Kde se tady vzal táta a jak se dozvěděl, kde je? Odvádí jí domů.
Sakra teď se propadnout někam hluboko do země by se fakt hodilo, aby nemusela cítit tu ostudu. Nebo kdyby se otrávila, aby nemusela v pondělí ráno ve škole vidět ty posměšný pohledy? Ne, donutí rodiče, ať se přestěhujou. Tohle přeci nemůže přežít. Pomoooooc.

Seděla na zídce a dívala se na Prahu před sebou. Milovala Malou Stranu . Očima bloudila po střechách a hledala romantická zákoutí s teráskami, vikýřová okna ozdobená truhlíky s muškáty a představovala si, jak za tmy puberťáci lezou tajně na střechu na lávky mezi bíle omítnuté komíny.

Myšlenky náhle zabloudily opět k Petrovi. Asi se ho nezbaví tak rychle.

Najednou se jí tak nějak zvláštně zamotala hlava až musela přivřít oči, aby ze zídky nespadla dolů do Ledeburské zahrady. Když se vzpamatovala a rozhlídla kolem sebe, lidi kolem zmizeli a vedle ní seděl starý muž. Vyděsila se, co se to děje. Byl zvláštně oblečený. Nějaký kostým? Hraje snad v nějakém kuse od Shakespeara zde na Hradě?

Náhle promluvil: „ Stejné oči jako ona.“ Vzal její ruku do své a jemně ji pohladil. „ Střez se chybovat, jak já jsem činil. Patříš mu a on tobě. Nedovol, by strach tvůj, srdce v kámen proměnil.“ Poslal jí smutný úsměv a pak zmizel.

Anežka nemohla tušit, že se právě setkala se svým prapraprapředkem a že jí přišel pomoc najít sebe samu, aby ona na oplátku pomohla jemu.

Bylo mi 13 skoro už 14 let, prázdniny a nikdo z dospělých nebyl ten den zrovna v domě, aby se o mě a mladší ségru postaral. Mamka mi včera dopodrobna vysvětlila, jak uvařit špagety a ohřát na plotně omáčku s masem. Připadala jsem si vážně dospělá a věděla jsem, že to nesmím zkazit. Pokaždý jsem se šla přetrhnout, abych mamce udělala radost a vždycky se těšila až mě pochválí.

Hráli jsme si s holkama v ulici pod námi a když přišel čas oběda, odešla jsem dospěle vařit pro nás oběd. Pavlínka prý za chvíli přijde. Ve velkým hrnci se špagety vařily přesně stanovený čas, jak mamka řekla, pak jen přikrýt utěrkou a pokličkou a nechat ještě dojít. Kde je ségra? Už aby tu byla. Bude to mít studený. Z okna jsem na ni nedohlídla a tak jsem vyběhla ven pro ní. Přijdeme domů a cítíme, že se něco pálí. Běžím do kuchyně a tam hoří utěrka a voda ze špaget začínala přetékat. Vyděsila jsem se. Vypnula jsem plyn a do dřezu hned vedle sporáku letěla horká poklička, která mě spálila a ohořelá utěrka.

Snědly jsme ty rozvařený špagety, ale jak to udělat, aby mamka nepřišla na to, co se stalo? Do koše tu utěrku vyhodit nemůžu, tam by jí hned objevila. Už to mám, do popelnice před barák. Jestli budu mít štěstí, vyvezou ji brzy. Pavlu jsem zapřísáhla ať mlčí. Mamka přišla domů z práce a za chvíli za ní babča a v ruce ohořelou utěrku : „Maří, proč vyhazuješ utěrku, vždyť jsem ti jí mohla zalátat na stroji“ a já musela s pravdou ven. Často si vzpomenu, když vařím špagety. Akorát dnes už se nenechávají dojít pod pokličkou. Naštěstí.

Ještě ji po včerejší noci třeštila hlava, v puse jak v polepšovně a neodbytná žízeň. Vypila by Vltavu. Bude muset pro vodu do kuchyně a tam si zase a opět vyslechnout kázání od celý rodiny. Copak oni se v sedmnácti nebavili? Jo, přehnala to včera s pitím. No a co? Domů došla. S povzdechem vstala z postele a odevzdaně vešla do kuchyně. "Dobré ráno" zdraví automaticky přítomné aniž by jim věnovala pohled. " No dobré poledne flamendře. Vidíš ji? Já ti to říkala" to byla máma. ' Ahoj Jituš, jak ti je zlato?" Otočí se za hlasem. Doprčic, jak mohla zapomenout, že tu bude teta Eliška. Tak to parádně podělala. Hodila do sebe sklenici naráz, natočila si další a přisedla k Elišce. Omluvně jí pohladila rameno. Eliška jí pohladila po vlasech a smutně se jí zadívala do očí a pak tiše povídá :" víš, jsi tolik podobná babičce Máňe". Zbytřila. O babičce Máně se doma moc nemluvilo. Byla tabu. A pak se Eliška rozpovídala a Jitka poprvé vyslechla skutečný příběh babičky Máni. Postupně pochopila, proč tátu vychovala teta Eliška, proč babičku Máňu nikdy neviděla a další souvislosti. A všechno tenkrát začalo tím, že Máňa se nudila a dala si pár panáků na kuráž.

Vstal tak jako každé ráno. Kolik je hodin? Aaa nejde mobil, asi zase baterka. Kafe. Potřebuju kafe. Zapne kávovar. Nefunkční. Aha. Zkusí rozsvítit. Nic. Jo tak to budou pojistky. Jde dolů do sklepa k jističům se svíčkou v ruce a všechny jsou nahozený. Pro jistotu shodí a nahodí znovu. Nic. Tak to bude něco většího v oblasti nebo nějaká havárie. Vezme z police, kde má uložené věci na camping malý přenosný vařič. Jak je dobře, že tu má pořádek. V kuchyni uvaří konečně to kafe a jde s hrnkem ven zjistit jak je to velký a na jak dlouho. Soused Bohouš jde právě k němu a slintá nad jeho kafem."vařič hochu vařič...na, dej si". To už se pomalu scházejí lidí z okolí a dávají dohromady informace. Něco byly jen domněnky. A pak mu to dojde. Ty e-maily, který považoval za výplody podivína a podvodníka, byly pravdivý. Byly o tomhle dni, kdy přestane fungovat svět jako doteď. Někdo nás stopnul, zastavil, paralyzoval. Co teď?

Šel na čas, přesně jak bylo dohodnuto. Dává pozor, aby šel opravdu jen po chodníku a nešlápl omylem na trávník nebo nedej bůh na nějakého tvorečka živého. Hned by si to někdo přečetl a mohl by být potrestaný za lhostejnost a nedostatek zodpovědnosti. Po cestě si dovolil popustit uzdu své fantazii a myslel na to, co by rád s Emou vyzkoušel. Jenže copak může? Tak moc si přál, aby se jí dneska chtělo. U nich doma se ještě vyprávělo o době, kdy nebylo možné přečíst myšlenky, touhy a zdravotní stav z energetického pole jedince. Páni, to musela být svoboda. Patřil jsi jen sám sobě a jen na tobě bylo, jestli se rozhodneš předstírat nebo žít pravdu. Bože, co všechno by si vyzkoušel a pak by mohl říct, že to nechtěl, že se to tak nějak samo nebo že si myslel, že to chce ten druhý nebo ona. Dnes už si nikdo vybírat nemůže. Žije se podle pravdy. Předstírat je nemožné. Achjo. Jejda to už je skoro na místě . Honem změnit myšlenky. A támhle jde Emička. Snad si toho moc nepřečetla. Nojo, už z dálky je vidět ta její věčná nasupenost a o mě ani zmínka. To zas bude večer.

Tady někde by to mělo být. Vchod do OM – svět moudrých a spravedlivých. Musí vydržet do západu slunce a pak počkat až ji vyzve Uvaděč. Kam se ale před Harem schovat, aby ji nenašel? Ukryje se ve větvích košatého dubu. Do západu zbývají necelé dvě hodiny. Dost dlouhá doba na to, aby zjistil, že utekla a kam se chystá vstoupit. Bojí se, že už to dlouho nevydrží a on jí kouzlem spoutá a vymámí na ní klíč a to heslo. Kód k truhle, jejíž strážkyní se stala, když zemřela její matka a ve které je ukryta dlouhověkost. Už jednou se to Harovi málem povedlo a to se nesmí opakovat. Tak kde je ten Uvaděč? Stojí přesně pod stoletým dubem, co vyrostl na ostrohu nad řekou. Musí to být to správné místo. Jestli se do OM nedostane a nedozví se, jak ochránit truhlu, zklame a Har se stane vládcem nejen Kouzelníků, ale i Strážců. Slunce vypadá, že už každou chvilku zapadne za obzor, když se před ní objeví podivná postavička ve fialových záplatovaných kalhotách, košili, co už dávno není bílá a zmačkaném tvrďáku. Hlas podobný krákání vrány se jí ptá: „proč přicházíš?“

Už je to víc jak měsíc, co se s ním rozešla. Ale nemůže se ho zbavit. Má ho v hlavě pořád. Pořád dokola a dokola s ním vede imaginární rozhovory. Vše, co se mu neodvažovala říct , teď v duchu může. Jenže tohle není odchod zní jí v hlavě. Jsi s ním pořád. Proč ho nepustíš? Protože ho miluju. Fakt miluješ jeho nebo se nechceš vzdát jen představy o vás dvou, do který ses zamilovala? Nevím. Vždyť se choval tak sobecky a namyšleně. Pořád jsi měla pocit, jak kdybys žila před kamerou. Vnímala jeho zkoumavý pohled, který tě neustále pozoroval a studoval. Aby věděl, jak na tebe? Chtěl se ti dostat na kobylku? Ale tys s ním chtěla sdílet. Pamatuješ? Proto jsi odešla. Nešlo to. V podstatě tě donutil , abys ho opustila. Udělala jsi dobře. Já vím. Tak proč ho mám pořád v hlavě? Třeba mě opravdu miloval. Třeba to všechno bylo úplně jinak. Třeba jsme se oba něčeho báli, předstírali a nedokázali být k sobě jen dost upřímní. Třeba…..

Věděla jen to, že musí Rachel najít. Bez ženy, která ví jak , se odtud nedostane. Jenže evidentně nebyla sama, kdo Rachel hledal. Ať se vrtla kamkoliv, měla v patách toho blonďáka, co mu minulý týden vyrazila zub. A proč po ní jde? Nesmí prozradit Rachelin úkryt. Konečně se dostala k informaci, která jí za ní snad dovede, ale nesmí Rachel ohrozit. Jak to blonďatý klíště setřást? Metrem a pak tramvají. Snadno splyne s davem. Teď ve špičce by se jí to mohlo podařit. Nastoupí do metra. Ví, že i když ho zrovna nevidí, sleduje jí. Pořád. Ve stanici zajde na záchodky, nasadí si čepici, co má pro každý případ v tašce a pořádně se zmaluje. Vyhlídne si slečnu, co vypadá mile. Chytne jí za loket jako kámošky a něco drmolí. On nebude zkoumat dvojici kámošek, bude čekat na samotnou ženu. Venku na tramvajové zastávce se se slečnou rozloučí právě v okamžiku, když jede její tramvaj. Ještě spěšně zkontroluje, jestli jí nesleduje, naskočí do tramvaje a oddychne si. Vtom jí něco dloubne do boku a u ucha jí tiše ale jasně úkoluje mužský hlas: „ buď zticha, hezky v klidu teď spolu dojedeme na první zastávku a tam vystoupíme. Udělej rozruch a napálím to do tebe. Rozumíš?“

Včera večer jsem se na dnešek těšila. Schválně jsem si neobjednala lidi, abych měla už tu pohodu od rána a ladila se na Vánoční víkend. Napsala si pěkně seznam, co je třeba ještě koupit a nenařídila jsem si budíka, ať si trošku přispím. Stejně vstávám nejpozději v osm. To všechno krásně zvládnu do poledne i s kafem u kámošky.
Ráno mě vzbudí děti od sousedů. Co se divím. Každé ráno mě budí. Kolik je? 9.08. Jo dneska jsou přeci už prázdniny a nejdou do školy. Tak proto tak pozdě. No dobře. Snídat nebudu kaši, ale jen rychlejší tousty a pořád všechno stihnu. Z Alzy píšou, že si můžu z boxu vyzvednout balíček už teď. Zařadím ho do fronty k úkolům. Vyjíždím na nákup a začne sněžit. Jakože sněžit hodně a vítr se opírá do mojí kočičky Citigo a stěrače nestíhají očistit sklo. Jedu pomalu, ale dojedu. Před Lidlem už není jediný nákupní vozík. Beru vevnitř ten modrý. Vyhýbám se všem, kdo se teprve rozhodují, co potřebují koupit a neomylně plním koš jídlem ze seznamu. Vystojím frontu u kasy a když chci uklidit tašky do auta, málem mě to odfoukne. Z auta volám Markétě, že než k ní dojedu, bude moje auto sněhulák a mám zpoždění už teď dost velký a jestli by z kafe nemohl být oběd? Bohužel. To už bude pryč. Tak si popřejeme aspoň po telefonu. Jedu zpět domů, ale hned za městem se utvořila kolona. Tady? Spadl strom (naštěstí ne moc mohutný) přes silnici a dobrovolníci-řidiči ho odklízejí neb po silničářích ani technických službách města ani vidu. U nás stačí už jen vyjet ten krpál k bytovkám a to se ukazuje , že nebude taková pohodička. Nakonec i s proklouznutími parkuju před domem. Jupíí. Ještě zbývá balík od Alzy. No tam už dojdu pěšky. Autem ani omylem. Všechno vynesu do 2. patra, svalím se do křesla, natáhnu nohy před sebe. Je už dávno po obědě. Ať žijou Vánoce. Tak šťastný a veselý.

Věděla moc dobře, že tam má být v poledne a tak vyrazila s náležitým předstihem. Když bude dobrý provoz a dorazí dřív, dá si kafe. Nesnáší pozdní příchody. Ani pověstných 15 minut. Pěkně si ho aspoň obhlídne. Mirečka ze seznamky. A případně utéct. Nasedá do auta, zadá v navigaci název restaurace v Praze a vyráží. Bála se jezdit do Prahy než jí syn nainstaloval na mobil navigaci a naučil jí používat. Od té doby je to pohoda. Po dálnici na okraj Prahy to zná a tak si přemýšlí nad Mirkem. V Praze u Klokočky mrkne na navigaci, protože žádný hlas ji nenavádí. A tma na displeji. Asi baterka. Kde mám nabíječku? Ježíííš, já jí nechala doma. Proč nepořídím druhou do auta? Musím někde zastavit a zjistit kudy jet dál. Tady je místo. Vtom někdo zaklepe na okýnko. Policajt? „Paní připravte si doklady. Víte jakého přestupku jste se dopustila?“Nevěděla, že zaparkovala na přechodu, ale zkusila z policajta po zaplacení pokuty vymámit cestu k restauraci. Zadařilo se. Zdálo se, že je ve správné ulici. A teď jen najít tu restauraci. Jupííí našla. Sice 5 minut před polednem, ale stihla. Sedne si, objedná kávu a čeká. Poledne, Míra nikde. Aha pražák. Tak to budeš chtít svých 15 minut asi. Dobrá. Dopije a půjde, protože tenhle člověk za to nestojí. Nedá jí to a ještě chvilku posedí. Mirek nikde. Udělal si z ní srandu? Táhne se sem do Prahy jen tak? Pro pokutu?Aby zjistila, že je někomu pro legraci? V půl volá. „ Kde jsi? Čekám tu na tebe. Stalo se něco po cestě?“ Seděl a čekal v restauraci s podobným jménem. Akorát na druhý straně Prahy.

Jasně přeci vydala pokyn, aby tuhle planetu neobydlovali. Copak jí tady nikdo neposlouchá? Jak teď zdůvodní vesmírné radě co se stalo? Že chybička se vloudila? To asi těžko. Zmáčkne komunikační port a nechá si zavolat Jutu. „ Juto, už víš, co se stalo Minovi?“
„ Vím Veličenstvo a napadlo mě řešení“
„ Tebe ? No podívejme se na myšku a jaké? „
„ Pošleme Mina na tu planetu s těmi tvory a budeme tvrdit, že je to experimentální tvorba“
chvilku přemýšlí a pak přikývne „ vlastně proč by ne. Ještě nikdy nikdo neobydlil stejnou planetu během její recyklace“
Ani jedna z nich netušila, že z těch tvorů vyrostou lidé, kteří si budou chtít svoji planetu podmanit.

Nemohla dýchat. Paralyzovaná strachem sledovala, jak se k ní blíží. Pomaličku se spouští na vlákně pavučiny a hypnotizuje ji svýma černýma lesklýma očima. Tělo odporně chlupaté a na koncích pavoučích nohou nějaké drápky nebo ostny, které vypadaly jak pilka na dřevo. Blížil se k ní a z otvoru, kde my lidé míváme ústa začínalo cosi lepkavého tvořit kapku. Obrovskou kapku. V tu chvíli pochopila, že pokud něco neudělá a ta kapka ji zaplaví, už nebude mít šanci. Zkoušela se pohnout, nešlo to. Aspoň otočit na bok. Nešlo to. Zuřivě škubala hlavou, ale nepohnula se z místa ani o píď. V zoufalství zavřela oči a odevzdala se svýmu osudu.
Probudila se celá zpocená a vytřeštěnýma očima prozkoumávala strop.

S vědomím, že riskují celé životy, ty přítomné i ty budoucí, mlčky a s očima plných očekávání vcházeli do starého domu se sklepem, o kterém ONI zatím ještě nevěděli. Celý rok den za dnem plní úkoly, které jim ONI nařizují, jen aby mohli skromně žít. Každý sám, ve své přidělené buňce. Pouze v práci a na místech tomu vyhrazených, se směli potkávat s ostatními. Ale jen v maximálním počtu 5 lidí. Víc bylo zakázáno.
Dnes, stejně jako každý rok, ti odvážní přišli až sem, jen aby si připomněli kým jsou a kým bývali. Uprostřed setmělé místnosti stojí stůl a na něm kulatá nádoba s vodou. Každý příchozí zapálí svůj oharek svíčky, umístí do skořápky a tu láskyplně položí na hladinu k ostatním. Pak jde do kruhu mezi ostatní a vloží dlaně sousedícím do těch jejich. Je to nepopsatelný zážitek plný spojení, sounáležitosti a vědomí, že přestože jsou tam nahoře odděleni, tady dole jsou jedno.
A pak nejstarší z nich začne vyprávět příběhy, které se po generace předávají o Vánocích.

Mám za sebou pestrý možná dost pestrý život a co je krásnější, ta lepší část mně pořád ještě čeká. To co jsem se během svojí cesty naučila co s radostí aplikuju každý den, je to, že se vyplatí poslouchat „impulsy“, které přicházejí zevnitř, z hůry, z vesmíru, nevím jak to popsat. Jednoduše je to pocit, že teď to máte udělat. Je jedno co to je, jestli uklidit šatník, zatancovat si, napsat knížku, jít ven na prochajdu. Pokud přijde impulz, vyplatí se jít a konat. Bez řečí, zbytečného přemýšlení – zpochybňování, jen konat. Obvykle zjistíte, že se zadaří a dokončíte k vaší vlastní spokojenosti nebo vás ta činnost dovede někam, k němu, co zapadne do vašeho příběhu. Takže pokud mohu k něčemu motivovat a o čem jsem přesvědčena, že po mně život chce a co ode mě čeká, je konání ve smyslu těchto impulzů.
Přeji vám všem nádherné Vánoce, děkuji za možnost být tu s vámi a vaše bytí.
S láskou Petra

Katka

V pozadí bol počuť zvuk píšťalky. Princezná Jasmínka sedela za oknom vo svojej komnate. Vždy v pondelok o druhej mávala pravidelnú hodinu hudby. Slečna Mortensová na ňu bola veľmi prísna...

Jasmína mala len 9 rokov. Chcela sa hrať s hračkami, ktoré videla všade okolo seba. Píšťala ju vôbec nezaujímala. Pozrela sa von z okna a uvidela ostatné deti. Hrali sa na kráľovskom nádvorí.
Naraz sa naštvala, odhodila píšťalku a vykríkla:

„ Chcem sa ísť hrať von s ostatnými deťmi! ”

Vybehla z komnaty rýchlosťou blesku. Slečna Mortensová nestihla zo seba vydať ani hlásku. Len smutne zdvihla píšťalu zo zeme a povzdychla si:

„ Ach, tak naša budúca kráľovná asi bude pekne divoká! ”

Vydala sa pomalým krokom za jej kráľovskými rodičmi. Nebolo to prvýkrát, čo Jasmína z hodiny píšťaly utiekla...

Cítila to v končekoch prstov na rukách i na nohách. Pred očami sa jej mihali rôzne zvláštne symboly a obrazy. Cítila sa ako medzi svetmi...

„ Koľkého vlastne dnes je? A aký je vlastne rok? "

Nebola si istá. Obrazy vyskakovali v nelogickom poradí. Raz videla postavy oblečené v antických šatách a následne vierohodných robotov z budúcnosti potiahnutých ľudskou kožou.

„ Že by som už prišla na koniec svojej cesty? Takto to vyzerá pri odchode na druhý breh?! "

„ NIE! Ešte si nakoniec prišla… " Započula hlboký a láskavý hlas niekde v pozadí.

Naraz sa obrazy zastavili a ona sa znovu ocitla pod stromom, kde si často čítala magické rukopisy svojej prababičky…

Otvorila som vchodové dvere od bytu a takmer mi vypadli oči z jamiek. Stál tam s obrovskou kyticou ruží. Skoro som zabudla, že som v ten deň mala narodeniny…

Spätne sme nevedeli vyhodnotiť, ako dlho tento okamžik mlčania a nemého zízania jeden na druhého trval. Akoby sa zastavil čas. Naraz neexistovalo nič iné. Len ja. On. A kytica ruží. Deja vu. Tú scénu som vo svojej hlave videla už miliónkrát. I tak som sa musela štipnúť do ruky, aby som uverila, že sa to skutočne deje. Tento zvyk máme s Annou zo Zeleného domu spoločný.

Len som gestom ukázala, aby išiel ďalej. Vyzul si tenisky a vošiel dnu. Stále sme obaja mlčali. Podal mi kyticu. Pozerala som sa striedavo na neho a na ňu. Nevedela som sa na tú krásu vynadívať…

„ Ďakujem. " Prelomila som prvá mlčanie.

Odložila som kyticu na bok a pristúpila som bližšie k nemu. Objala som ho. Konečne. Po toľkých mesiacoch. Všetko vo mne sa triaslo. Jediný pevný bod som nachádzala vo svojom srdci. V pevnom objatí ma začal hladiť vo vlasoch.

Obaja sme v tej chvíli mali v hlave tisíce otázok bez odpovedí. V ten moment však nebol správny čas na rozprávanie…

Nad Olympom udrel blesk. Zrazu sa zem rozostúpila. Všetci v kruhu ustúpili dozadu. Z podsvätia vyšla na povrch Athéna. Bohyňa múdrosti.

„ Naše modlitba byla vyslyšena! " vykríkol starec.

Pri rituále mali zámer uzrieť, čo robiť preto, aby už na svete vojny neboli.

„Když každý z vás mír najde v sobě, nemůže žádná vojna býti " Je to obraz vás samotných. Vašich rozervaných niter. Vašich vnitřních bojů. Nenávisti, touhy po moci a zaslepenosti… "

Blesk udrel druhýkrát. Athéna zmizla v žeravom tmavom zemnom tuneli. Zem sa znovu zacelila a spustil sa dážď. Všetci obyvatelia dediny Ulruk na seba hľadeli v nemom úžase.

„ Co teď budeme dělat?… " zvolal odvážne mladý inoch.

„Půjdeme do vedlejší vesnice pomoci malé Elvíře, která už týdny churaví. Máme lék, který jí pomůže! "

Ako jeden celok sa v daždi vydali na púť do Ulruku. Mlčky. Už na ceste každý spytoval svoje svedomie a hľadal v sebe ten mier, o ktorom Athéna pravila… Bohovia sa na nich usmievali.

Vonku bolo okolo nuly. Vošiel do električky v tenkých nohaviciach a v tričku s krátkym rukávom. Všetci okolo boli zababušení v čapiciach, šáloch a v zimných bundách. Bolo mu jasné, že si myslia, že je opitý, sfetovaný alebo blázon...

Ani jedna domnienka nebola pravdivá. Rodičia ho už odmalička viedli k otužovaniu. Vedel takým spôsobom pracovať s termoreguláciou svojho tela, že i v zime mu stačilo len krátke tričko.
Proste mu zima nebola. Otec mu vždy hovoril, že je to jeho najväčší dar. Určitá super schopnosť. Predpovedal, že raz bude ľudí viesť ku zdraviu pomocou otužovaniu a liečby chladom a mrazom.

Viac ako hlúpe pohľady cestujúcich v električke a jeho budúce povolanie, ho však trápili myšlienky na Elenu. Bol na ceste k nej. Mali spolu stráviť prvý spoločný víkend. Aj s prespaním. Jej rodičia na víkend odcestovali. Mal len 17 a ešte sa s žiadnym dievčaťom nemiloval. Na Elene mu naozaj záležalo. Nechcel nič pokaziť.

Keď vystúpil na konečnej, čakala ho tam s milým úsmevom. Zababušená ako snehuliak.

„ Fakt ti nie je zima? Zobrala som ti z domu aspoň bráchovu mikinu ”

„ Fakt nie! Díky, tak ja si ju dám, keď ťa to poteší. ”

Obliekol si mikinu a kráčali spolu k jej domu. V hlave si prehrával, čo všetko by s ňou chcel robiť. Nebol si istý, ako to celé dopadne. Bude to vyzerať ako v oscarovom filme alebo ako v béčkovom prepadáku? Dovolí mu Elena vôbec niečo viac?

Jedným si však istý bol. Bol rád, že ak sa niečo stane, tak to bude práve s ňou...

Po šialenej jazde mestom prišiel na miesto činu. Zasa neskoro. Aj keď rýchlosť prekročil aspoň trikrát. Červená bola v ten deň proti nemu. Už ho tam všetci čakali. So zaistenými dôkazmi a zaručenými teóriami o tom, čo sa stalo...

Detektív Gabró si do ničoho nikdy nenechal kecať. Prišiel ako zvyčajne vo svojom štýlovom outfite a s horúcim cappuccinom. Ráno bez kávy by neprežil.

Vedel, že pri obhliadnutí miesta činu nie je dôvod sa ponáhľať. Mozog mu vždy najkreatívnejšie a najefektívnejšie pracoval v úplnom lážo-plážo režime. Tiež si bol vedomý, že pri vyšetrovaní je nutné sa sústrediť na tie najmenšie detaily. Zatiaľ čo kolegovia boli so všetkým rýchlo hotoví, on na mieste činu zostával sám i celé hodiny.

Pozeral sa z okna, popíjal kávu, skúmal všetky zaistené dôkazy. Rozjímal. Dôkladne prehrabával rôzne osobné dokumenty obetí. V hlave sa mu zobrazovali rôzne alternatívy možných scenárov. Často i nenápadne spovedal náhodných okoloidúcich. I tá najmenšia indícia bola často vo vyšetrovaní kľúčová.

Zavesil na vešiak svoje štýlové kockované sako a rozhliadol sa po miestnosti. Od kolegov už zhruba vedel, čo sa v dome stalo... Vyzeralo to na veľmi zložitý prípad...

Túto noc bola v ďalekej minulosti. Po prebudení jej v hlave znel cval koňov zapriahnutých v kočoch. Na sebe cítila vôňu starých dobových šiat a v pľúcach vodu...

Do tohto minulého života sa nevracala rada. Smrť utopením nie je jedna z tých najpríjemnejších. Dôležité však bolo to, s akým pocitom odchádzala. Plné prijatie a neobmedzená láska.

Magda milovala pomalé a dlhé rána. Budík bol v ten deň extra krutý. Posunula ho ešte trikrát. Zdalo sa, že snáď ani nevstane. Vždy po prebudení sa pomaličky vracala do tela z rôznych alternatívnych realít, dimenzií i minulých životov. Vedela, že v noci je jej Duša voľná a nemá nad ňou kontrolu. Často sa ráno rozpomínala na malé fragmenty nočných zážitkov...

To s akým pocitom obrovskej neopísateľnej lásky odišla v minulom živote ju hrialo na Duši celý deň. V tom súčasnom a najdôležitejšom živote si však už priala odísť inak. Ako stará babička. V noci. Jednoducho. Tak že sa srdce jednoducho zastaví, keď život bude naplnený...

„ Prinesieš mi ten šanón do kanclu ešte dnes? " Vytrhol ju z denného snenia kolega Róbert.
„ Uhm, jasné, hneď to bude... prepáč! "
„ Ty tuším ešte spíš, Šípková Ruženka! "

Keď niesla Róbertovi šanón s výročným hodnotením zákazníkov, zakopla o krabice a jemne si zvrtla nohu.

„ Au, dnes sa fakt asi nepreberiem... "

Róbert to videl z pootvorenej kancelárie. Neveriacky zavrtel hlavou a zdvihol obočie. Už dlho premýšľal nad tým, že Magda sa na administratívnu pozíciu nehodí. Napadlo ho jej ponúknuť od nového roku miesto v tíme pre kreatívcov...

Keby vedela, aké dobré novinky pre ňu má, dala by mu do kávy miesto jedného cukru hneď dva...

Sedela s veľkou nevôlou na gigantickej vianočnej rodinnej večeri. Stromček bol tak nablýskaný, že ak by trpela epilepsiou, asi by z toho dostala poriadny záchvat. Otrávene si nahlas vzdychla a hodila do seba ďalšiu lyžičku hnusnej rybacej polievky.

Babičku Emíliu to nenechalo chladnou:

„ Ale ale, Teba to tu snáď s nami otravuje alebo čo, drahá? ”

„ Je v puberte, nechaj ju tak...” Odpovedala za Sofi jej mama Viktória.

Sofia len otrávene zdvihla obočie a dojedla tú odpudivú polievku. Tieto nútené rodinné večere neznášala. Falošne sa na všetkých usmievať a tváriť sa, že ju úprimne zaujímajú ľudia, ktorých nevída jak je rok dlhý... To nebola zrovna jej šálka kávy.

Navyše mala plnú hlavu myšlienok na Samuela. Pred vianočnými prázdninami jej dal po škole v šatni prvú tajnú pusu. Dal jej darček, ktorý sľúbila, že si rozbalí až pod stromčekom. Chcela si ho však rozbaliť v kľude a sama. Nie pred zrakmi ďalších dvanástich zvedavých a netaktných členoch rodiny.

Viktória si všimla, že je Sofia hlavou inde. Trápila sa tým, že jej prestáva rozumieť. Cítila, že sa pred ňou uzatvára. Už dlhšiu dobu sa jej chystala odhaliť ich rodinné tajomstvo, ale cítila, že Sofia na to ešte musí trochu dospieť...

„ Crrrr

Ach, bola to taká úľava. Už nebolo nutné nič vysvetľovať. Za nič bojovať. Čímkoľvek sa trápiť. Znásilňovať život. Manipulovať. Mať bočné úmysly. Strachovať sa o prežitie. O svoje bezpečie…

V srdci každého vyslanca, ktorý bol na to pripravený, zavládol v ten deň mier. Po celom tele sa rozlial božský, slastný a hlboký kľud. Zostala iba láska. Hlboké, láskavé a rešpektujúce prepojenie so všetkým a so všetkými. Božský pokoj, z ktorého sa všetko tvorí v ľahkosti a v radosti. Každý jeden z nich si to hlboko zasluhoval. Nebola to žiadna náhoda. Bola to odmena za každodennú disciplínu v mnohých životoch. Za pokoru a dôveru K životu. Za rozhodnutie naplniť na Zemi svoj najvyšší plán srdca a Duše.

Všetci vyslanci pocítili zosilnené prepojenie medzi ich srdcami. Svetelná špirála sa zacelila a šírila to najvyššie svetlo a lásku pre celé kolektívne vedomie.

Po všetkých šialene bolestivých apokalypsách, to bol ten najväčší orgazmus Duše… Všetky rany sa zacelili. Boh bol plne vtelený na Zemi.

Bozkával ju na krku a mal čo robiť, aby sa jej do neho nebezpečne nezahryzol. Už stovky rokov sa živil len krvou zvierat. Väčšinou tých, ktoré boli premnožené. Na upíra mal až nezvyčajne dobrácke a ekologické uvažovanie. Jeho telo vyzeralo veľmi mlado. V skutočnosti mal už 305...

Zahľadel sa Mone do očí. Vedel, že by jej neublížil. I keď z pachu jej pulzujúcej krvi šalel. O jeho skutočnej identite zatiaľ nič netušila...

Spoznali sa na vysokoškolskej párty presne pred tromi mesiacmi. Jeho sestra ho od vzťahu s obyčajnou smrteľníčkou odrádzala. Vedela, že to nikdy nedopadne dobre...

„ Milujem Ťa ” zašepkala Mona v prítmí nočného mestského osvetlenia.

I keď vedel, že sa rúti do poriadnej katastrofy, ticho odpovedal:

„ I ja Ťa milujem... ”

Nočné Los Angeles bolo jediným svedkom ich úprimného vyznania...

Keby jej to niekto prorokoval pred pár mesiacmi, neverila by. Považovala by to za absurdný výplod fantázie nejakého blázna. Staré už bolo preč a nové tu ešte nebolo. Bola v priestore prázdnoty. Medzi tým, čo bolo a tým, čo bude. Celý jej život sa behom pár mesiacov otočil o 360 stupňov...

Stála na terase sama. Zabalená v župane. Lúčila sa s tou úžasnou divokou prírodou okolo. V jej očiach sa striedali slzy sklamania a smútku s plamienkami a s iskrami nádeje na nový život. Nemala nič než ďalší nádych a výdych...

Spred domu na ňu zatrúbila kamarátka. Bol čas ísť. Chcela sa pohnúť, prezliecť a vyraziť, ale nešlo to. Akoby ju neviditeľná sila prilepila k zemi. Uvoľnil ju až známy dotyk na ľavom ramene.

„ Poď, už je čas ísť... ”

Poslednýkrát si vychutnala výhľad z nádhernej terasy. Pevná ruka ju držala okolo ramien. Ťahala ju krok po kroku do novej životnej etapy...

V mdlobách a s poranenou nohou ležala na zemi. Strácala vedomie. Nemala sa ako dostať z horiacej miestnosti. Oheň sa nesmierne rýchlo rozšíril po celej budove. Vedela, že to urobil ten gauner. Vyhrážal sa jej už niekoľko týždňov... Naraz tým hasičov vyrazil dvere do miestnosti.

„ Pomóóóc! ” snažila sa zakričať z posledných síl.

Hasiči ju zbadali medzi troskami. Vyniesli ju von z budovy. Pomaly znovu ukľudnila svoj dych a nabrala plné vedomie. Zdravotníci jej ošetrovali poranenú nohu.

Keď sa pozrela do davu ľudí, ktorý požiar sledoval, zbadala ho tam...

„ To je on! On zapálil tú budovu! Chyťte toho grázla!!! ”

Marco naskočil do svojho luxusného mercedesu a vyrazil raketovou rýchlosťou preč. Policajti ho s hučiacimi majákmi začali naháňať...

Vycestovali do dúhovej krajiny medzi svetmi. Tak ako obyčajne. V tejto zemi behali všade jednorožci s veľkými tmavými očami a s dúhovými chvostami...

Lejla mala chuť sa na jednom z nich povoziť. Naskočila mu na chrbát a už sa len nechala unášať...
Na zemi sa hovorí, že najkrajší pohľad je z konského chrbta. V dúhovej krajine to bol jednoznačne pohľad z chrbta jednorožca. Vo vzduchu stretávali mnohé ďalšie bytosti z medzi sveta. Víly, archanjelov, anjelov i lietajúce žaby, ktoré nafukovali svoje obrovské bruchá.

Lejla si priala, aby ten okamžik nikdy neskončil. V krajine medzi svetmi sa cítila slobodná. Nemusela sa na nič hrať. Na zemi to bolo iné. Musela dôkladne skúmať a zvažovať komu môže veriť. Čakalo ju ťažké rozhodnutie, na ktoré sa potrebovala poriadne vnútorne dosýtiť...

„ Leť Agrea, leť... ” povzbudila dúhového koníka, keď sa jej zdal už príliš unavený. Agrea začala nôtiť nebeskú pieseň a cválala vo vzduchu ešte rýchlejšie...

„ Hmm, tak mi to zasa nevyšlo... ”

„ A čo si čakala? Vieš, aká je pravdepodobnosť, že to niekomu vyjde? Asi tak jedna k miliónu... ”

Reagovala ako zvyčajne ironicky a s nadhľadom Rebeka a labužnícky si odpila z horúceho čierneho čaju s rumom.
„ Tentokrát som si bola tak istá! Fakt som si myslela, že je to ten pravý... ”

„ No tak neni no. A život ide ďalej... ”

„ Ako dokážeš byť v takých situáciách tak chladná a ironická? ”

„ Normálne. Dáš si čokokokosku? Prosím ťa, sústreď sa hlavne na seba. A nie že sa budeš zasa topiť v depkách. Ty si tá najdôležitejšia, nech sa deje čokoľvek! No a nehovoríš vždy, že je všetko tak ako má byť? Sa toho drž aj teraz. Tých Tvojich vznešených múdier. Už nad tým prosím ťa toľko nelamentuj a poďme na tú oslavu...”

„ Mám ťa moc rada. Vieš to? ”

„Viem. Aj ja teba, ty môj Ted Mosby, večne hľadajúci tú pravú lásku. Hoď na seba niečo viac sexi, nech si Ťa tam všimne! Ak náhodou ten Pán Pravý bude na tej oslave. A sorry, ale žltý dáždnik nemám... ”

„ Ty si koza... Ja ťa milujem! ”

Vyrazili. Každá vo svojej nálade a vo svojom štýle. Život píše rôzne príbehy. Tak hlavne sa z toho nepo*rať a užiť si dnešný večer...

Je úplne v poriadku mať rôzne pocity, nálady a emócie i behom Vianoc. Tlak na to, že všetko musí byť perfektne čisté, upravené a dokonalé či už okolo nás alebo v nás je veľmi stresujúci...

Vianoce vnímam ako akýsi emocionálny katalyzátor či zosilňovač všetkého, čo cítime a prežívame aktuálne alebo sme to cítili a prežívali v tomto roku. No a čo si budeme hovoriť, asi málokto prežíva 365 dní v roku na emocionálnej úrovni len bezbrehé šťastie a nekonečnú lásku a pohodu...

To však neznamená, že i v tomto období a hlavne v tomto období nemôžem(e) v sebe nájsť miesto hlbokého KLIDU a LÁSKY, ktoré vie, že každý pocit, každá myšlienka, každá emócia je v poriadku.

Všetko, čo sa prežíva je v poriadku. Či už je to zaliate nekonečnou láskou, súcitom a pochopením seba i ostatných alebo nie je. Občas to vyjde lepšie a občas horšie. No a čo. Pôjdeme ďalej tak či tak

Ja si vždy tak trochu oddýchnem 26. 12. večer, že už to mám(e) zasa šťastlivo za sebou Oveľa viac ma baví robiť si bilanciu na konci roka, uzatvárať a tvoriť víziu na rok nový.
Jasné, mám tam svoje obľúbené momenty a rituálky. Mnoho okamžikov veľkej vďačnosti, lásky a šťastia. Asi ako každý

Tak si to proste užime hlavne v zdraví. Tak ako chceme. Kľudne NEtradične. NEobvykle. NEdokonalo. Hlavne s láskou a so súcitom k sebe samému/samej. A ku všetkým svojim vnútorným prežitkom.

I v týchto dňoch je nesmierne dôležité si udržovať v rámci možností svoj zdravý disciplinovaný režim. Tak ako po celý rok. Mať svoje záchytné body, ktoré nás dostanú z prípadnej negatívnej špirály .

V poslednej dobe mi traja ľudia nezávisle od seba dali feedback k tomu, že som veľmi spirituálny človek. Dvaja z nich ma poznajú pomerne dobre. Jeden z nich ma videl prvýkrát v živote. V každom z týchto momentov som cítila akýsi vnútorný hnev. Chcela som zakričať:

„ Ja som úplne normálna, živelná, cyklická, pozemská, emocionálna, niekedy práveže až moc ukotvená a väčšinu času praktické záležitosti riešiaca žena! ” Čo furt všetci máte s tou spiritualitou? Čo je na tom neustále k riešeniu? "

Následne som si však uvedomila, že je to naozaj veľký dar, ktorý mám so svetom zdieľať. Pre mňa je to jednoducho normálne. Je to môj životný štýl. Každý deň sa napojovať na to najvyššie, najčistejšie a najbožskejšie, čo vo mne je. Cítiť energie ľudí, nehmotných bytostí, miest, dní, období v roku... Zažívať i zážitky mimo bežného 3D vnímania a fungovania.

Byť v prepojení so svojím vyšším ja. Prechádzať transformáciami. Čistiť svoje srdce. Postupovať neustále dopredu.

Robiť často aj neľahké rozhodnutia, ktoré sú v súlade s mojím najvyšším plánom Duše a srdca. Je to niečo, čo mi do života vnáša veľkú mieru odvahy, sily a dôvery.

Nepotrebujem sa o tom až toľko rozprávať. Je to niečo, čo je vidieť v mojich očiach. V mojich rozhodnutiach. V mojom zdieľaní. Niečo, pre čo horí moje srdce.

Všetko je to vlastne o láske. O tej neskutočnej, nemerateľnej, božskej sile, ktorý v sebe každý máme!

Moja skúsenosť na Zemi možno nepatrí k tým najľahším. Ale ani k tým najťažším. A možno práve tým mám inšpirovať. Svojou vlastnou nevšednou a veľmi špecifickou životnou skúsenosťou a múdrosťou.

No a verte, že odtiaľto neodídem, kým si tu nevytvorím nebo na Zemi v úplne všetkých životných oblastiach. Kým sa nenaučím si to tu užívať celistvo a bez posudzovania prijímať všetko tak ako to je.

V tom nech sme si inšpiráciou navzájom! A nech si to stále pripomíname. Že je to možné. Žiť krásne, naplnene, čisto, !!!bez masiek!!! Bez ohľadu na to, čo sa práve deje.

V poslednej dobe mi traja ľudia nezávisle od seba dali feedback k tomu, že som veľmi spirituálny človek. Dvaja z nich ma poznajú pomerne dobre. Jeden z nich ma videl prvýkrát v živote. V každom z týchto momentov som cítila akýsi vnútorný hnev. Chcela som zakričať:

„ Ja som úplne normálna, živelná, cyklická, pozemská, emocionálna, niekedy práveže až moc ukotvená a väčšinu času praktické záležitosti riešiaca žena! ” Čo furt všetci máte s tou spiritualitou? Čo je na tom neustále k riešeniu? "

Následne som si však uvedomila, že je to naozaj veľký dar, ktorý mám so svetom zdieľať. Pre mňa je to jednoducho normálne. Je to môj životný štýl. Každý deň sa napojovať na to najvyššie, najčistejšie a najbožskejšie, čo vo mne je. Cítiť energie ľudí, nehmotných bytostí, miest, dní, období v roku... Zažívať i zážitky mimo bežného 3D vnímania a fungovania.

Byť v prepojení so svojím vyšším ja. Prechádzať transformáciami. Čistiť svoje srdce. Postupovať neustále dopredu.

Robiť často aj neľahké rozhodnutia, ktoré sú v súlade s mojím najvyšším plánom Duše a srdca. Je to niečo, čo mi do života vnáša veľkú mieru odvahy, sily a dôvery.

Nepotrebujem sa o tom až toľko rozprávať. Je to niečo, čo je vidieť v mojich očiach. V mojich rozhodnutiach. V mojom zdieľaní. Niečo, pre čo horí moje srdce.

Všetko je to vlastne o láske. O tej neskutočnej, nemerateľnej, božskej sile, ktorý v sebe každý máme!

Moja skúsenosť na Zemi možno nepatrí k tým najľahším. Ale ani k tým najťažším. A možno práve tým mám inšpirovať. Svojou vlastnou nevšednou a veľmi špecifickou životnou skúsenosťou a múdrosťou.

No a verte, že odtiaľto neodídem, kým si tu nevytvorím nebo na Zemi v úplne všetkých životných oblastiach. Kým sa nenaučím si to tu užívať celistvo a bez posudzovania prijímať všetko tak ako to je.

V tom nech sme si inšpiráciou navzájom! A nech si to stále pripomíname. Že je to možné. Žiť krásne, naplnene, čisto, !!!bez masiek!!! Bez ohľadu na to, čo sa práve deje.

Verča

Áááá už jsem ten mejl našla zapadlej v hromadnejch. Vybrala jsem si biografii reálné fiktivní postavy:
Karel Obecný je pětatřicetiletý otec od rodiny milující přírodu, výlety do přírody a své auto. Každou neděli spojuje tyto lásky dohromady a vyráží autem daleko za město - do kraje lesů, vod a strání. Sám jen s batohem plným svačiny zabalené v krásných plastových obalech. A všechny ty krásné plastové obaly přírodě na různých místech zanechává jako dárky, neboť obdarovat svou lásku mu zahřívá srdíčko. Vždy po několika letech Karel přírodě věnuje i pneumatiky ze svého milovaného autíčka jako zvláště významné dárky. Tento život žije Karel od svých osmnácti let a pokud neumře, bude ho takto žít i dále.

O užitečnosti žížal:
Žila byla jedna velká tlustá nechutná užitečná žížala, která byla krapet smutná, že se jí všichni bojí. Naštěstí nebyla smutná moc, vždyť žížala má místo mozku jen žebřík a pár uzlů. Jednou vlezla do domu, kde nepořádní lidi neměli práh a pod dveřma mohly prolejzat i tlustý velký nechutný žížaly. Když pani domu žížalu potkala na schodech a když tu pani zdravotníci ze záchranky přivedli k vědomí, sedla k iternetu a objednala pod dveře utěsňovadlo a od té doby už jí nikdy do domu nevlezla žádná žížala, z domu už nikdy neodešlo žádný teplo, pani ušetřila hrozně peněz a stala se nechutně bohatou. Žížaly jsou moc užitečné

Hahaha historický román o 100 slovech, to mě pobavilo, i když je mi jasný, že to měl bejt jen jakoby vzorek, že. Nicméně co už:
Tomáš byl sedlák v jihočeské vesničce v patnáctém století. Jednou se probudil do pozdně dubnového dne, ve kterém se kolem jeho chalupy za příšerného zpěvu přehnala horda nějakých husitů či co a on si uvědomil, že žije v době, která se asi zapíše do dějin. Tomáš začal vymýšlet, jak by se do těch dějin mohl zapsat také. Ttřeba tím, že by husitům prodával něco ze své úrody, takže by se stal jejich spolupracovníkem a jejich očekávaná sláva by tak padla i na něj. Když ovšem vykoukl z okna, zjistil, že si husiti jeho úrodu vzali sami. A došla mu slova

Tak dneska jedna aktuální příhoda, uplně čerstvoučká. A čtenářům rozhodně nechci dát šanci zasahovat do dalšího děje
Safra zimnice, no aspoň že ne horečka. Ahá horečka, no aspoň že ne kašel. Jupí kašel a takovej ten, co se ti z něj chce zvracet, no ale hlavně že to to dítě nechytlo. Pani doktorko Matíček má 39,5 a strašně to v něm chrčí. No to je teda vopruz choroba, ale kupodivu mě u ní tentokrát neškrábalo v krku. Ješiš já nemůžu polknout, no to do zejtra přejde. Nepřešlo, no tak do zejtra. Jo tak taky ne. Krásný čepy na mandlích máte, pani doktorko, gratuluju. Řekla bych, aspoň že to dítě už je dobrý, ale rozhodně nic neřikám!!!!

Bylo čtvrtého září nového milénia a v posluchárně profesora Klobouka trochu nervozně seděla horda prváků u zápisu. Tak teď mi donesete ke stolu vaši fotku na ISIC kartu a doufám, že máte všichni správnou velikost. No jasný, udělala maturitu s vyznamenánim, jde do prváku na vejšku a veme špatně velkou fotku. A jéje, fakt že jo. Koukne se k budoucímu spolužákovi u vedlejšího stolečku. Jé, další jelito, taky špatná velikost. Vysokoškoláci, neasi. Čtvrtýho září o bezmála čtvrt století později volá na bejvalýho spolužáka: taťko, poď chvíli nosit to dítě, nebo mi už upadnou záda. A pak že na velikosti nezáleží!

Kdysi dávno, když byl svět ještě mladý a prohánělo se po něm všelijaká divná potvora, největší úctu si pro sebe ukořistili draci. Možná to bylo tim, že uměli lítat a nebe bylo rudé od plamenů z jejich tlam, nebo to bylo tim, že ostatní potvory ještě nepřišly na to, jak vylézt z moře, takže nikoho nezajímaly. A v těchto dobách se vyklubal i hrdina našeho příběhu - drak Klekták. Nebyl větší než ostatní, nebyl hezčí než ostatní, neuměl plivat víc ohně než ostatní ani neuměl rychleji létat. Ale byl to hrdina, protože to dotáhl až do adventní výzvy ve spisovatelském cappuccinu.

Holky, jak dneska Sára řekla při zkoušení, že dítě, když se narodí, neumí sedět ani ležet, no já myslela, že umřu. Všechny čtyři kamarádky se znova začly chechtat jak blázni, že se ani nemohly nadechnout. V tom jedna sykla pšt, koukejte, kdo de támhle. Byl to jejich češtinář. Ten nejhezčí nejvtipnější učitel, co ho nešlo nemilovat. Právě se mihl mezi domy. Holkama projelo radostný vzrušení a přidaly do kroku, aby ho zahlídly zase v další mezeře. Věděly, že jsou tam dřív než on, takže nenápadně schované za domem nakoukly do jeho uličky a viděly akorát, jak zmizel. Doopravdicky zmizel a...

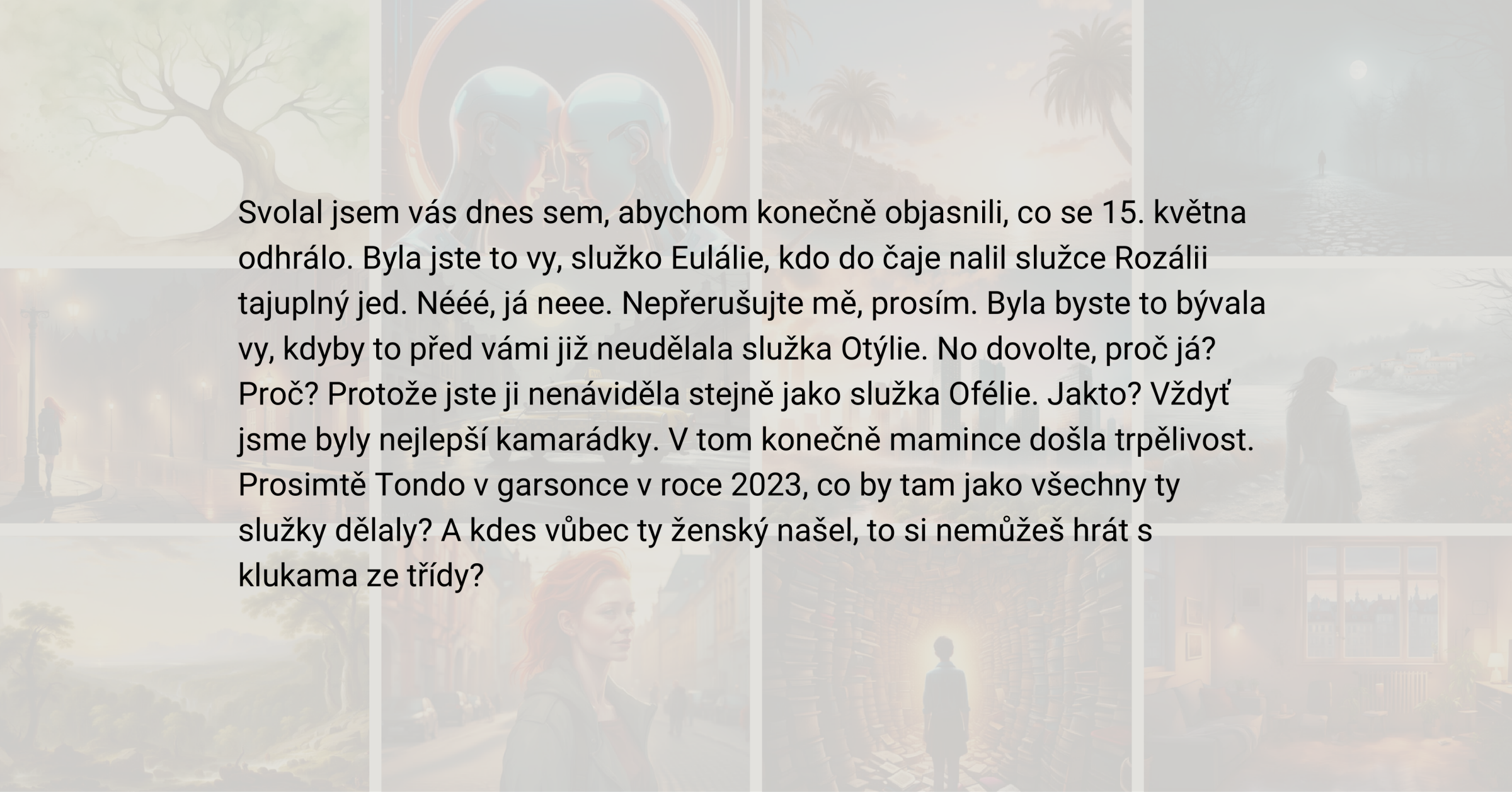

Svolal jsem vás dnes sem, abychom konečně objasnili, co se 15. května odhrálo. Byla jste to vy, služko Eulálie, kdo do čaje nalil služce Rozálii tajuplný jed. Néé, já neee. Nepřerušujte mě, prosím. Byla byste to bývala vy, kdyby to před vámi již neudělala služka Otýlie. No dovolte, proč já? Proč? Protože jste ji nenáviděla stejně jako služka Ofélie. Jakto? Vždyť jsme byly nejlepší kamarádky. V tom konečně mamince došla trpělivost. Prosimtě Tondo v garsonce v roce 2023, co by tam jako všechny ty služky dělaly? A kdes vůbec ty ženský našel, to si nemůžeš hrát s klukama ze třídy?

Jé, super, to je znamení, abych pokračovala v tom předvčerejšim, takže: ...byl pryč. Na místě, kde ještě před vteřinou stál, se chvěly větvičky stromů, i když nefoukal žádnej vítr. Holky, viděly ste to, že jo? Zmateně se po sobě dívaly a opatrně se ploužily k tomu místu. Místu, kolem kterého prošly milionkrát. Nebylo na něm nic divného milionkrát a ani dnes. Jen to najednou udělalo mlask a holky se rozplynuly a zase odrozplynuly na uplně stejnym místě. A v tom kolem nich šla maminka s kočárkem, v kterym stálo novorozený dítě. Dostaly se do světa, kde se všechno děje podle toho, co odpovídaji děti při zkoušení. Dostaly se do opravdického pekla...

Tak já sem dám svou rodinnou vzpomínku na rok 90, kdy mi bylo 7
Tati a proč přijedou všechny tety, který sme nikdy neviděli a nepřijely už dřív? No to víš, byly zavřený hranice a ty se letos otevřely, takže se přijedou podívat. Tati a tvoje teta je teda Kanaďanka? Nee, oni se do Kanady jen odstěhovali před dvaceti lety, teta je normálně Bulharka. A tvoje sestra je taky Bulharka? No to neni, teta je z maminčiny strany, se sestrou mám společnýho jen tatínka. Takže sestra je Kubánka. Kubánka? Co to je? No to je taková země, kde je hodně teplo a lidi jsou tam hodně opálení. Takže my máme tetu černošku? Jojo, Kateřinu.

Ten pokoj si ukliď laskavě! Ne pak, hned! Nebuď drzá! Nojo a brácha zase nic, ten si někde může sedět zalezlej s tim svym zádumčivym pohledem a nikdo nevidí, že je mnohem drzejší, ale já, když prostě řeknu pravdu, tak to mám za to. Místo aby byli rádi, že nefetuju, nepiju a mám jedničky. Bych jim přála ňákou dylinu, aby věděli, co je to puberťačka, když si mě nevážej. Nebo bych mohla začít chlastat, fetovat a propadat. Dobře, to bych nemohla, to by Mirek Dušín nebyl rád, ale jak já k tomu přídu. Brácha koukej si ten bordel uklidit laskavě!

Tohle je taky moje oblíbený a nerada bych machrům lezla do zelí, takže to pojmu trošku jinak, jen nevim, jestli je to apokalyptický nebo postapokalyptický
Hurá, tak dlouho předstírali, že žádný jaderný pokusy nedělaji, až sme se konečně dočkali. Tatínku vidíš, všichni naši malinký klíšťáčci maj teď tři hlavičky, to je pecka. Umíš si představit, o kolik víc toho zvládnou vypít? A o kolik víc budou moct narůst? A jak nepudou vykroutit, protože každá hlavička bude zakouslá jinym směrem? Já sem tak šťástná, že sme se toho dočkali na vlastních dětech. Kdo to ťuká? Aaa borelie, no jen pojďte dál, my vás rádi svezeme. Koukejte, jak to teď našim dětem sekne. Jen bacha na čtyřhlavý vlaštovky, ale ty maj problém, aby se jen netočily dokolečka

Jé, další krásnej motýlek laškující s jinym krásnym motýlkem mezi úžasnejma kytičkama a mi neni teplo ani zima, ale prostě akorát a konečně se podařilo zabránit všem ekologickejm hrozbám a katastrofám a vyřešit hladomor a zařídit světovej mír, no hurá. A já se musim smát od ucha k uchu. Musim, páč je to povinný. Jak já bych si chtěla pod peřinou zahřejvat omrzlý ruce a nos, nebo uvařená vedrem skočit do vody. Fakt dík, rodiče, že se vám podařilo vybudovat dokonalej svět. A proti čemu teď jako máme bojovat? Jé, já řekla bojovat, no takže zase pět dní basa. Doprčic už

Zrovna se rozedníval 186. den 2. věku a drak Klekták ze sebe ometal zbytky skořápek z vejce, ze kterého se zrovna vyklubal. Jeho první myšlenka byla, že chce pomoci zachránit svět, do kterého přišel. Jeho druhá myšlenka byla, že je to v háji, páč svět je ještě vpořádku a neni od čeho ho zachraňovat. Celý nešťastný si sedl na ňákej žhavej kámen, co zrovna vypad ze sopky, a tiše plakal. A plakal tak, až založil první řeku - Klektu. A když se objevila řeka, objevil se i člověk, kterej ji chtěl využít. A pak už Klekták dalších tisíc let jen zachraňoval

Ráno vstala do krásného slunečného dne, ale ona měla divnej tíživej pocit. Chvíli přemejšlela z čeho. Stávalo se jí to často, vtíravej pocit, že něco neni vpořádku, ale musela se snažit vzpomenout proč. A v tom to seplo. Uplně se orosila. Nechtěla tam, ale nebylo zbytí, musela. V hlavě se jí začla sama sepisovat hromada výmluv, ale někde v nejskrytějším koutku duše věděla, že tentokrát už výmluvy nepomůžou. Šla si vyčistit zuby a dát si sprchu, aby ještě oddálila nevyhnutelné. Pomalu vybírala oblečení a připadala si, jako by na sobě měla deku. A pak vykročila. S daňovym přiznánim na finančák

Jako každý den si Antonín ráno zaplaval v ledovém rybníku. Užíval si svobodu a to, jak mu voda hladila a chladila celé tělo. Zima mu vůbec nevadila. Měl solidní vrstvu podkožní izolace, ale vůbec nebyl tlustej, prostě jen předurčenej k otužování. A pak se v jediném okamžiku všechno změnilo a Antonínův svět už nikdy nebyl jako dřív. V tu chvíli netušil, že večer už nebude mezi živými. Netušil to, ani když si po náročném dni dopřával vanu. A pak najednou rána do hlavy, pár marných pokusů uniknout po kluzké podlaze, tma. Druhej den z něj byly řízky. S bramborovym salátem

Tak je to konečně tady, dofča. Ema a Emil si to dlouho plánovali. Letos se rozhodli, vyrazit do neprobádanejch hor na východ od Slovenska. Už se nemohli dočkat všech těch krásnejch výhledů, divokejch zvířat a východů slunce uprostřed samoty. Dobrodružný bylo už požádat v práci o 14 dní dovolený, což za těch deset let ještě nikdy neudělali. Ale přežili to a mnohem lákavější dobrodružství je čekala. Hluboký lesy, bublající potůčky, rozkvetlý louky a jen oni dva. S pečlivě zabalenejma krosnama, v kterejch nebylo kromě opravdickejchch nutností ani ň navíc, nastoupili do svého autíčka a vyrazili. A najeli na D1. Konec

Tým vědců v Pracovišti pro pokusný průzkum začal jásat. Po mnoha letech bádání objevil přípravek proti průserům. Celej tým se rozhodl připít si na to pětisetletym pivem. Což ale nebyl dobrej nápad. Přípravek proti průserům se probral k činnosti a vynaložil všechen svuj potenciál, aby průseru zabránil. Bohužel vědci někde udělali chybu v desetinné čárce, takže přípravek kromě průserů odstranil i všechna ostatní podstatná jména od p. Jako mrknutím oka ze světa zmizely průsery, ale taky parky, párky, psi, Petrové a Pavlové a nejhorší ze všeho, zmizela prdel. A s ní všechno, co bylo v prdeli. A tak zmizelo lidstvo

Tma, svist větru ve větvích holejch stromů. Tyvole to je jak kýčovitej horor, pomyslela si Saskie a trošku se usmála. Ale zároveň jí běhal mráz po zádech. Kdyby to bylo ve filmu v kině, všichni by volali proboha tam nechoď, ale ona věděla, že je to její poslání, povinnost a že prostě musí. Rána a nelidskej jekot do kvílejícího větru. Na čele jí vyrazil ledovej pot, vzala za kliku, nadechla se a pohlédla do pokoje. Krve by se v ní nedořezal, ale nakonec přecejen začla ječet. Okamžitě se přestaňte rvát, koukejte jak to tu vypadá, dyť sem tu teď uklidila.

Koukla do kukátka na dveřích a byla uplně zmatená. Skrytej mezi patry vysokých jak Tatry seděl na koberci ňákej šílenec a do kastanět vyrejval sonet. Opatrně pootevřela dveře a zeptala se, jestli nechce jít dál a on nadšeně vyskočil a šel dovnitř. Líbil se jí moc, i když byl dost jetej, ale už se těšila na to, jak ji vášnivě popadne a jí se skrz Amorovy šípy napne hruď... Ale co to? Místo toho, aby ji začal vošmatávat, začal vošmatávat stěny. Nakonec přecejen ze stěny konečně přešel na ni, pomalu se po ní svezl ke kolení jamce. A tam usnul

Další příšera, ty nám byl fakt čert dlužen, proč se nechytaj do pastí, když je tu máme všude rozmístěný? Možná to bude proto, že příšery sou velký jako medvěd a my sme nastražili pastičky na potkany, ale za všechno může Patrik, doufám, že ho někdo konečně tentokrát u voleb sesadí. No to těžko, když se menuje Prvníaposlední a víš, jakou má jméno moc, víš kde sme... Ale přece s tim musí jít něco udělat, tak ho ňák sejmeme. Jenže nás, co ho chceme sesadit je málo, potrava a poprava a lidi sou šťastný i když sou v pr.. Prostě pitomci

Pokud bych dnes měla dát
nějaké to svoje osobní moudro
zkuste svuj život zveršovat
dívat se nadšeně v oblohu modrou
ale taky
na šedý mraky
a vy kdo věříte na zázraky
věřte že za úkol splněný
dočká se člověk odměny
věřím že vše co se děje má smysl
jinak by nepřišlo to co má
a tahle myšlenka mi čistí mysl
toť asi je celá rada má
a pokud jiné
má rada rozvine
ve všech těch velkolepých činech
budu se bít hrdě v hruď
hlavně chci říct buď jak buď
na celém dni je nejvíc skvělé
šťastně si hupnout do postele

Eliška

Eliška W. se narodila v 80. letech minulého století ve skotském Edinburghu. Je první ženou, která bojovala proti vládním zákazům tehdejšího režimu a jako signatářka Cappu23 se podílela na vzniku vědecko-politického hnutí CUP4LIFE, které později úspěšně vedlo k legitimizaci Cappuccina. Se svým druhým manželem odhalili blahodárné účinky této doposud tajemné látky, a to díky průlomovým výzkumům, ve kterých sehrála Eliška nemalou roli zejména jako předmět hlavních studií a pokusů. Po čtyřicítce se proslavila také jako spisovatelka. Za svůj život vydala 15 knih, všechny v sobě do určité míry shrnují poznatky autorčiných politických aktivit.
Eliška byla náruživou sportovkyní a milovnicí psů. Po šedesátce si otevřela jazzovou kavárnu v centru Edinburghu, kde servírovala především Cappuccino. Zemřela v úterý 21.června před půlnocí ve své kavárně za poslechu hudby a s šálkem v ruce. Na důkaz pozitivních účinků Cappuccina se Eliška dožila bezmála 100 let.

Bylo to tehdy, když Jeník seděl na písku u jezera nedaleko svého rodného města Mechanice a klacíkem šťouchal do vyděšeného hlemýždě, který se jen tak tak držel na listu jabloně plujícího těsně podél břehu. Kousek opodál se praly dvě straky. Strkaly do sebe zobáky, výhružně mávaly křídly a jedna druhou se pokoušela odradit od svého vítězného třpytivého pokladu. Jeník se otočil právě ve chvíli, když zdatnější soupeřka vyhrála ptačí bitvu. Pomalu vstal a celý zamyšlený došel k předmětu, o který straky tolik bojovaly. Nevědomky a bez sebemenšího úsilí cestou vystrnadil straku výherkyni, která zkroušeně pípla a poodlétla na nejbližší větev, aby si vyčíhala další příležitost. Jeník ze země sebral skleněnou láhev. Uvnitř bylo stočené psaní a jemný třpytivý prášek, viník, který zapříčinil dravou strači pranici. Na láhvi bylo velkými písmeny napsáno OTEVŘI VZHŮRU NOHAMA. Bez dalšího otálení obrátil Jeník láhev hrdlem dolů a podle instrukcí odšrouboval víčko. Třpytivý prášek se vysypal na zem. Ta se pod Jeníkem lehce zatřásla a bez jakéhokoliv varování se obrátila vzhůru nohama. Všechno se otočilo a Jeník zůstal na břehu viset hlavou dolů a nemohl slézt, stejně jako straka z vedlejšího stromu, která málem spadla z větve a skončila z toho celá na větvi.
Co se to propánakrále právě přihodilo?

Rytíř se zastavil a několik vteřin tiše naslouchal. Anna zatajila dech. Les kolem nich na ně dýchl ranní mlhu a zahalil je do tíživého ticha. Anna se snažila zachytit rytířův pohled, ten byl však beznadějně skryt pod železným brněním. Rytíř byl neproniknutelný stejně jako jeho zbroj. Veškeré Anniny snahy získat alespoň nějaké utvrzení v tom, že se z království dostanou pryč živí, se vzdalovaly s každou vteřinou, s každým rytířovým krokem.

„Hmm..“ zamručel si pro sebe a Anna si na povšimla jeho zatnuté, hladce oholené tváře. Propichovala ho pohledem. Měla tolik otázek, bála se je však vyslovit, protože strach, který lpěl tak hluboko v jejím srdci, by mohl vyplout napovrch. Pak by byl ještě skutečnější.

Zdálo se, že i rytíř na moment pohlédl na ni. Jeho tvrdá čelist povolila a koutky se letmo pozvedly do lehkého úsměvu. Nebo si to jen přála? Toužila alespoň po vlídném slovu, toužila po jistotě, kontaktu. Toužila po lásce. Není však hloupé toužit po něčem, co nikdy nelze mít?

Anna se zachvěla a potlačila slzy, které se jí draly do očí. Teď nebo nikdy, rozhodla se. Hlubokým nádechem si dodala odvahu, natáhla svou ruku a lehce se dotkla rytířova chladného železného ramene. Muž se prudce otočil a stiskl její ruku v zápěstí, až vykřikla bolestí.

Hrála se zatajeným dechem, hrála jako by šlo o život. Prsty pohybovala po strunách své duše a kapky deště tančily melodie tisíců tónů. Skákaly bujaře kolem ní, divoce se odrážely od země a seskupovaly se do akordů ze stoupající mlhy, aby se spojily v orchestrální rej přicházející bouřky. A Aria je slyšela, vnímala je svou myslí i tělem, odpovídala jim písní svých houslí, až se jejich zvuky vzájemně prolnuly v hudbu blesků a větru.

Místní lidé vycházeli z domů, nevěřícně naslouchali lamentu bouře a bubnujícím dešťovým kapkám procházejícím skrze nitro dívky až ke konečkům prstů dotýkajících se jejího nástroje. Cítili její smutek, strach i vzrušení a spolu s Ariou se ztratili v magické hudbě, aby se mohli vznést na křídlech symfonie vysoko do běsnících mračen.

„Do háje, zapomněl jsem klíče," vyhrkl Martin a rozpačitě se pousmál. Jednou rukou si prohrábl své husté tmavé vlasy. „Co teď? Slíbil jsem ti večer plný překvapení a teď to vypadá, že skončí dřív, než vůbec začneme." Martin se nervózně ošil a jeho široký, tentokrát omluvný úsměv mi rozbušil srdce, že to muselo být slyšet kilometry daleko. Rychle jsem se sklonila k rohožce u dveří, aby neviděl můj rozpálený obličej, a předstírala jsem, že hledám náhradní klíč.
„Zřejmě budu muset přejít k drastičtějšímu řešení," pronesl Martin zádumčivě. Myšlenku rozbitého okna jsem raději rychle zahnala a trpělivě čekala na verdikt, jakým směrem se bude naše první rande ubírat.
„Zkusím se tam vloupat," pronesl nakonec a v očích mu zablýsklo. Polila mě vlna horka a v nohách jsem pocítila slabost. A ne proto, že by můj beau tíhl ke kriminalitě. „Nemáš u sebe náhodou nějakou sponku do vlasů?"
Chvilku jsem přehrabovala obsah kabelky, až jsem vítězoslavně vytáhla xxxxxxxxxxxx (🤫pozn. autorky), o jehož trvalém pobytu v mé tašce jsem až doteď neměla tušení. Martin na mě chvilku nevěřícně koukal, pak se rozesmál svým zvonivým hlasem. „Ty jsi prostě báječná! Ještě jsem nepotkal někoho tak výjimečného, jako jsi ty." Jedním rychlým pohybem mě chytil za ruku, přitáhl k sobě a úplně nečekaně mě políbil.

Julia vytřeštila oči a snad poprvé v životě jí došla slova. Mia pohladila svou dcerku po jejích bledě plavých vlasech a políbila ji na čelo.
„Rosie, ukážeš to tetě ještě jednou?“ Dívka se usmála a doběhla do kuchyně pro sklenici vody. Mia sledovala každý její pohyb, jako by se bála, že její holčička zmizí, když ji jen na vteřinu spustí z očí. Rosie přihopkala zpátky s úsměvem na tváři a postavila se před Julii. Nalila si trochu vody ze sklenice do dlaně a druhou rukou ji přikryla. Když ruce pomalu a soustředěně rozevřela, malá průhledná kulička jí tancovala mezi prsty a vrtěla se jako zlobivá kapka vody. Rosie ji však měla plně pod kontrolou. Chvilku si s ní hrála, až ji nakonec vyhodila do vzduchu, kde se vodní kulička za zvuku tlesknutí roztříštila na drobné dešťové kapky.
„Do prdele!“ vydechla konečně Julia. „Jak?“
„Po mně to určitě nemá.“
Julia byla očividně v šoku. Chvíli o něčem přemýšlela a pak nejistě pohlédla na svou nejlepší kamarádku. „Mio, kdo je otec Rosie?“
„Dle mýho názoru,“ odmlčela se Mia dramaticky a na stůl položila knihu mytologie řeckých bohů. „Poseidón.“

„Jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit! Jsem tvůj král a ty jsi jen obyčejná čarodějka!“ V očích mu nebezpečně zajiskřilo. Vztek se mnou cloumal, měla jsem sto chutí přičarovat mu oslí uši nebo prasečí rypák.
„Na to, že jsi král, nebylo moc složitý tě unést!“ vyjela jsem znovu.
„Víš, co tě za tohle čeká, Amílie?“ Jo vím. Ale raději na to nechci pomyslet.
„Možná..“ utrousila jsem a obrátila se k němu zády. Jeskyně byla chladná, neútulná. Oheň pomalu skomíral. Pravidelné bubnování dešťových kapek na mokrou skálu jako by přivolávalo dlouhou a pochmurnou noc.
Henry svlékl svůj vlněný kabát a přehodil mi ho přes ramena. „Vezmi si ho, potřebuješ ho víc než já.“
„Díky..“ zamumlala jsem. Pohlédla jsem mu do tváře a cítila, jak se ztrácím hluboko v jeho dlouhém pohledu. Rychle jsem raději odvedla pozornost. „Kdybys chtěl, byl bys dobrý vládce. Musel bys ale přestat nutit ženy, aby ti posluhovaly.“
„Dělají to rády, už po staletí.“ Jen stěží jsem zahnala nutkání vrazit mu jednu přímo mezi ty jeho krásný zelený oči.
„Dělají to, protože musí.“
Odmlčel se. Viděla jsem, jak bojuje sám se sebou, se svým přesvědčením.
„Chci to změnit…! Amílie, já - “
„Jak, když nemáš žádnou moc, Henry?“
„Pořád jsem král,“ řekl stroze a temný stín mu přeběhl přes tvář.
„A já jen obyčejná čarodějka,“ potvrdila jsem.
„Ne obyčejná,“ řekl tak tiše, že jsem to téměř nepostřehla. „Odpočiň si, zítra nás čeká dlouhá cesta.“
„Přeci nevíš, kam máme namířeno. Já unesla tebe.“
Henry se zakřenil. „Když myslíš..“

Vincent nenáviděl večírky a sešlosti lidí bez ohledu na jejich povahu nebo smysl. Každá společenská událost v něm vyvolávala vnitřní chvění a odpor, který se často projevoval navenek jako žaludeční obtíže. To poslední, co potřeboval, když se ten večer vrátil domů, byla těžká podpásovka zabalená do narozeninové přepadovky. Bujaré VŠECHNO NEJLEPŠÍ čekajícího davu lidí, které sotva znal, bylo disharmonickou předzvěstí čehosi temného pulzujícího vzduchem.
Na chvíli se uklidil do kuchyně, aby rozdýchal absurditu situace, která se na něj nalepila jako otravný pes a rozněcovala jeho vnitřní oheň vzteku.
„Tak jsi zase o rok starší, co, Vincente!“ zahalekal rozverně jeden z těch, kterého si Vincent nepamatoval. V tu ránu se mu zatmělo před očima. Popadl kuchyňský nůž s dlouhou čepelí a zabodl ji muži do žaludku. Ocel zajela do jeho vnitřních orgánů jako po másle. Vincent se pousmál. Vytáhl nůž a bodl muže znovu a pak ještě jednou do stejného místa. Se zájmem sledoval jeho zděšený obličej, zblízka. Přivoněl mu k tváři. Nasával blízkost přicházející smrti. Nevyhnutelné. Vincentem pozvané. Muž se rozklepal a vydal podivný hrkavý zvuk, jako ochromené zvíře, než se zhroutil na podlahu. Krev mu pomalu vytékala z těla. Místnost nasákla těžkou železitou vůní. Konečně se mohl Vincent v klidu nadechnout.
„Tak jsi zase o rok starší, co, Vincente!“ zahalekal rozverně jeden z těch hostů, které si Vincent nepamatoval. Usmál se na mrtvolu, která mu ještě před pár vteřinami ležela u nohou.
„Jistě,“ odpověděl a svižně odkráčel zpět mezi bujaré hosty.

A tehdy jsem si všiml, že v baru nejsme sami. Nedaleko od nás postávala cizí žena, opírala se o zeď a pobaveně nás sledovala. Sotva jsem na draka zapomněl, ihned využil příležitost a vymrštil se jako střela. Svojí širokou čelistí mě sevřel kolem hrudi. Cítil jsem, jak se mi jeho zuby zařezávají do svalů a do kostí. Teplá krev tekla z ran, košile se zbarvila do červena. A pak přišla agónie. Slyšel jsem praskání svého hrudníku, žeber, jednoho po druhém, jako by drak lámal větve starého suchého stromu. Chtěl jsem zařvat, ale prudce jsem s sebou škubl a procitl celý zpocený ve své posteli.
Zabil mě. Ten zmetek po mně skočil pěkně zákeřně. Pomalu jsem vstal a ucítil palčivou bolest v zádech, jako bych s drakem bojoval doopravdy.

Magdaléna Marcini IV. Do háje. Proč musí být čtvrtá? Proč ne druhá nebo pátá? Musí být brambora. Zase. Měla se jmenovat jinak, třeba Anna. To by jí slušelo – Anna Marcini. První. Jo jako Anna by určitě byla první. První v běhu, první ráno na snídani. První v Adamových očích. První. Ne druhá. A už vůbec ne čtvrtá.

Dívka se na sebe usmála do zrcadla. Nebyla jako její matka, Magdaléna Marcini III. Měla jinou barvu očí, jinou strukturu vlasů. Rty zdědila po babičce. Po té První, s níž to všechno začalo. Magdaléna otevřela babiččin starý deník a začetla se do první stránky. Možná v těch zaprášených řádcích konečně odhalí tajemství rodu Marcini, o kterém všichni tak záhadně mlčí.

„Blbost,“ pronesl zamyšleně Jáchym a uvelebil se v lavici vedle mě.
„Není,“ trvala jsem na svým. „Jen je to pro některý pitomečky moc složitý pochopit.“
Sebral mi svačinu ze stolu a s přehnaně blaženým výrazem ve tváři se zakousnul do chleba s paštikou. Náležitě při tom mlaskal.
„Nech si to,“ kývla jsem směrem k zubožénému zbytku svačiny, který mi málem obrátil žaludek naruby.
Zahleděla jsem se do učebnice zeměpisu. Jáchym se mi naklonil přes rameno. Silný odér jeho upoceného podpaží mě zaštípal v nose. Než jsem stihla cokoliv říct, zazvonilo. Díky bohu.
Dostavil se nový pocit na zvracení. Cítila jsem lehké brnění v ramenou a polila mě vlna horka. Ne, teď ne! Hlavně ne zrovna teď. Do třídy vstoupil profesor Staněk. Mladý učitel, kterého všechny holky ve třídě zbožňovaly. Cítila jsem, jak se blíží nevyhnutelné. Teď nee!
Hruď se mi sevřela, z rukou vypadla propiska na zem. Vystřelila jsem jako blesk a vyběhla ze třídy ven. Ať si všichni klidně myslí, že jsem do pana profesora zamilovaná. Nebo že jsem bláznivá. Všechno, jen tohle se nesmějí nikdy NIKDY dozvědět!

Joseph se rozhlédl kolem sebe, neschopen slov. Ve spáncích cítil tlukot vlastního srdce. Svět kolem se zastavil. Joseph byl na chvíli přesvědčen, že je jen divák, nezúčastněný pozorovatel zpovzdálí. Děsivá realita ho jako ozvěna přeci jen dohnala. Kráčel mezi těly. Bledé tváře obrácené vzad, oči dokořán. Smrt. Vznášela se všude kolem. Všichni, které kdy znal, všichni, kteří kdy byli, leželi zde mrtví. Do posledního spisovatele. Joseph kráčel pomalu napříč tou strašlivou zkázou, jako by sám byl jen přelud. Snad doopravdy byl.
Co teď? Co bude dál?
Vítr s sebou přinášel pach spáleného listí, gumy a nasládnou chuť krve.
Jaký význam má teď jeho existence? Zůstal sám, jediný svého druhu. Poslední spisovatelský kouč ve vesmíru. Bez nich, bez spisovatelů, je nikdo. Během jediného okamžiku se jeho budoucnost vypařila, jeho osud byl vymazán.
A přece, co když jeden přežil? Nejistota ho zašimrala v žaludku. Co když…?
Najde ho. Půjde až na konec světa. I kdyby ho to mělo stát život!

Svět Fey Maris - popis: V kapce vody, která na okraji listů květin klade odvážnou výzvu k přehodnocení klasického chápání utopie, lze najít mikroskopický svět s nekonečnými možnostmi. V tomto zázračném místě se schovávají atomy klidu, kde pulzuje symfonie rovnováhy a vzájemného respektu. Každá kapka nese na svých mikroskopických ramenech celý ekosystém. Harmonie a spolupráce jsou základem existence. Jiskření slunečního světla na hladině kapky odráží nezmapovaný svět ideální balance, kde se všechny části skládají do neuvěřitelného kaleidoskopu, vytvářejícího utopický příběh v jediné kapičce vody.

„To jsem já," řekl jsem prostě. Byla nádherná, ale trochu mě děsila.
„Jako v mých viděních," řekla tajemně a usmála se zeširoka. Její pohled sklouzl na můj prsten. Celá se rozzářila. „Jak se má drak?"
Zíral jsem na ní s pusou dokořán.
„Ale no tak, drahoušku, jsem přece vědma," řekla sametovým hlasem a zatvářila se, jako by mě chtěla celého spolknout. „Až se vzpamatuješ, klidně se můžeš ptát. Na cokoliv."
Konečně jsem se probral z transu. „Proč jsi k sobě pozvala jen mě?"
Vědma předstírala překvapení. „Proč? Nemohla jsem dopustit, aby mi tvoji přátelé zkazili takovou výtečnou společnost svými otravnými otázkami. A že jich mají plné hlavy."
„Taky mám spoustu otázek!" namítl jsem.
„Ne, drahoušku. Ty máš jen jednu jedinou. Přišel jsi sem, Jaspere, aby sis poslechl jeden starodávný příběh. Jeho příběh."
„Ano," zašeptal jsem a sebral odvahu vyslovit právě tu jednu otázku, na kterou nebyl doposud nikdo schopen odpovědět. „Kdo je Zaříkávač snů?"

Seděla u stolu s rukama založenýma v klíně, pohled zabořený do bílého ubrusu. Celým svým bytím se snažila zadržet slzy, které se neúprosně draly ven. Teď ne. Před ní ne.
Olgy matka si usrkla kávy a zhluboka se nadechla, aby vypustila další vlnu výčitek k jejímu chování, způsobu života, výchovy dětí, stylu oblékání a všeho, na co si ještě vzpomněla.
Prosím už dost! Olga se návalu matčiných připomínek chtěla vzepřít, chtěla se bránit, ale nekonečný proud slov jako by jí šlapal na krk. Hlas se jí zadrhl a hruď sevřela. Krutá pravda jí projela jako ostrá dýka. Je špatná. Nic neumí udělat dost dobře. Je k ničemu. Svoje děti miluje, ale to nestačí. Je špatná a nezodpovědná matka. Olga se roztřásla. Už dál nedokázala zadržet tu nezbednou slzu, která se zvučným plácnutím na ubrus hlásala Olgy selhání na celé čáře. Dobře jí tak. Přeci si nic jiného než hanbu a ponížení ani nezaslouží.

David zkontroloval počet nábojů svýho Walthera P99. Dlaní zakryl rukojeť a druhou rukou opatrně zacvakl zásobník, co nejtišeji. Zadržel dech. Plíživé ticho ho ubezpečilo, že zatím nebyl odhalen. Dlouze si oddychl. Ještě pořád má výhodu překvapení. Ještě pořád si všichni myslí, že je mrtvý.
Dokonce i MI6 naivně doufalo, že jim zmizel z cesty. Pitomci. To kvůli nim se mohla celá mise posrat.
David zavřel oči a dopřál si pár vteřin na vytěsnění všeho nepodstatnýho. Ještě jednou si přehrál v hlavě všechny možný scénáře. Je připraven. Je připraven uspět nebo zemřít. Nic jinýho mezi tím neexistuje.
Vyšvihl se na nohy a vyrazil vpřed jako střela.

Už jsem si myslel, že mám vyhráno. Plazil jsem se nízkou vlhkou trávou už několik minut. Skrytý v temných stínech noční mongolské stepi jsem se po dlouhých týdnech strávených spoutaný v jurtě v nomádském táboře konečně mohl nadechnout čerstvého vzduchu. Svoboda. Blahý pocit mě pevně sevřel a dodal mi odvahu vstát. Klopýtal jsem a pokulhával, postupně probouzel své zanedbané, ochablé svaly. Během chvilky jsem byl na úprku. Neohlížel jsem se. V uších mi hučelo, krev pulsovala ve spáncích. Náhle mě zastavila prudká bolest v lýtku a já se svalil do tmy. Snažil jsem se zvednout, ale agónie mě přibila k zemi. V noze jsem nahmatal zabodnutý lepkavý šíp. Chtěl jsem znovu zakřičet, ale hlas mi uvíznul v krku. Těžké kroky se blížily. V té tmě jsem Bataara poznal, až když stál přímo nade mnou. Luk si svižně přehodil přes rameno, chytnul mě za ruku a beze slova mě vláčel zpět do tábora.

Kapitán Maleck svižně doběhl na řídící můstek.
„Jsme tu, kapitáne. Právě jsme překročili hranice sektoru B-3651, pane,“ zahlásila první důstojnice Honksová. V jejím hlase byla znát nervozita i vzrušení. Kapitán průzkumné lodi Valiant přistoupil k výhledu, skoro nedýchal. Jednu ruku přitiskl na okno, jako by si chtěl sáhnout na výjev před ním. Trojhvězdný systém se dvěma zelenými planetami byl jako na dlani. Zářící hvězdy obíhající jedna kolem druhé se vznášely v růžovo fialové mlhovině jako vzácné drahokamy tančící na pozdrav.
„Naveďte nás tam, Jonesová,“ nařídil Maleck navigátorce. Srdce mu bušilo, jako by mu mělo vyskočit z hrudi. Dokázal to. Po tolika letech pátrání konečně našel ztracený svět Mantrovia, který byl dosud jen prchavým příběhem mezi vesmírnými flotilami federace.

John prošel obývacím pokojem, pomalu, potichu. Hned za dveřmi rozsvítil světlo v kuchyni a pozorně celou místnost projel pohledem. Trochu se mu ulevilo, i když zcela tíživý pocit z žaludku neustoupil. Něco předtím zaslechl. Něco divného, nelidského. Něco povědomého. Cvak. V bytě se rozhostila tma. John zkameněl. Naskočila mu husí kůže. Tísnivé ticho. Úzkost bodající až do morků kostí. Zápach zdechliny se vznášel ve vzduchu. Cítil zvratky až v krku. Za zády cosi zaskřípalo. John zařval, div mu neprasklo hrdlo. Agónie. Tma. Teplá lepkavá krev mu tekla po zádech, vsakovala se do trička. Světlo probliklo, nikde nikdo. Johnův přerývaný dech se zrychlil. Umřu tady, problesklo mu hlavou a sesul se k zemi. Temný šepot se náhle vynořil se stínů pokoje a děsivý strach mu sevřel hruď.

Měsíc se vymrštil na oblohu a osvítil malé prostranství uprostřed lesa, na kterém stál stříbrný smrk. Blyštil se ve třpytu hvězd, ozdobený šiškami a plechovkami, plastovými lahvemi a dalšími odpadky, které lidé určitě nechtěně v lese zanechali.
Pod stromkem čekala na veverčí rodinu hromádka vánočního překvapení.
„Tak mamko," zahalekal táta veverčák bujaře a chopil se největšího dárku. „Zdá se, že jsem byl letos nejhodnější." Roztrhl děravý igelitový pytel a vytáhl prasklou pneumatiku. Dojatě se podíval na veverčici a pokýval hlavou. „Teda mamko, ta se mi ale hodí. V dílně z ní vyrobím dětem pelíšky a snad zbyde i něco na hračky. A tenhle malý je asi tvůj." Táta veverčák podal mamce menší dárek, zabalený do toaletního papíru. Když ho otevřela, radostně vypískla. Zelená děravá utěrka ji skoro přivedla k slzám.
„Na nové šaty," zašeptal táta lišácky. „A kdepak je ta naše drobota?" Veverčák se zadíval do větví vánočního stromku. „Kluci, slezte dolů! Ježíšek vám tady něco nechal."
„Zase dostaneme ponožky?" zachechtalo se jedno z veverčat.
„Buď rád," odpověděl bráška. „Taky bys tam mohl mít poukaz k rybníku na Zelené louce jako strýček jezevec."
„Chovejte se slušně," napomenul je otec. „Strýček nemůže za to, co se mu přihodilo."
Veverčata se ještě jednou zahihňala a přihopkala ze smrčku ke svým dárkům.
Nakonec budou letošní Vánoce stejně štědré a vydařené jako ty loňské, pomyslel si táta veverčák a už se těšil na polosněděný pytlík pečených kaštanů, který nějací dobráci ztratili v lese včera večer při jízdě automobilem.

Martin otevřel dveře do stodoly a dvakrát tiše zahvízdal. Zpoza balíků sena vyběhla drobná dívka s hnědými neučesanými vlasy a vrhla se Martinovi kolem krku. Chvíli stáli v objetí, nehybní jako sousoší. Pak dívka pozvedla hlavu a tázavě se zadívala na Martina.
„Sasha nám nepomůže," zašeptal napůl omluvně a přitiskl ji ještě víc k sobě. Jako by to byla jeho chyba. Zklamal ji.
„Co teď?" Dívka se zachvěla a upřela na něj své velké hnědé oči.
„Utečeme."
Pár vteřin bylo ticho.
„Kam?" Nic nenamítala. Naprosto mu důvěřovala. Stála za ním. Proto ji miloval.
„Nevím…daleko. Pryč odsud. Z tohohle nesmyslného systému. Nesnáším je! Všechny je nenávidím!" rozohnil se Martin. „Do jednoho!" Pak políbil dívku do vlasů a opět ztišil hlas. „Když si jen představím, Zorko, co by ti udělali, kdyby tě tady objevili…"
„Utečeme," přikývla.
„Nenechám je, aby tě zavřeli mezi ostatní."
Znovu ho objala. Martin cítil, jak se celá třese.
„Jednou to bude jiné, Zorko. Slibuju! Jednou budeme žít ve světě, kde budeš svobodná a šťastná. Všechny ženy budou volné a budou dělat, co budou chtít. Nebudou jen komoditou, věcí… Slyšíš, Zorko? Slibuju!" Martinovi selhal hlas.
Zorka ho lehce políbila na krk a usmála se. V jejím posmutnělém výrazu se snoubila láska k Martinovi, vděčnost za jeho slib a děsivá hrůza z toho, že ho nikdy nebude schopen dodržet.

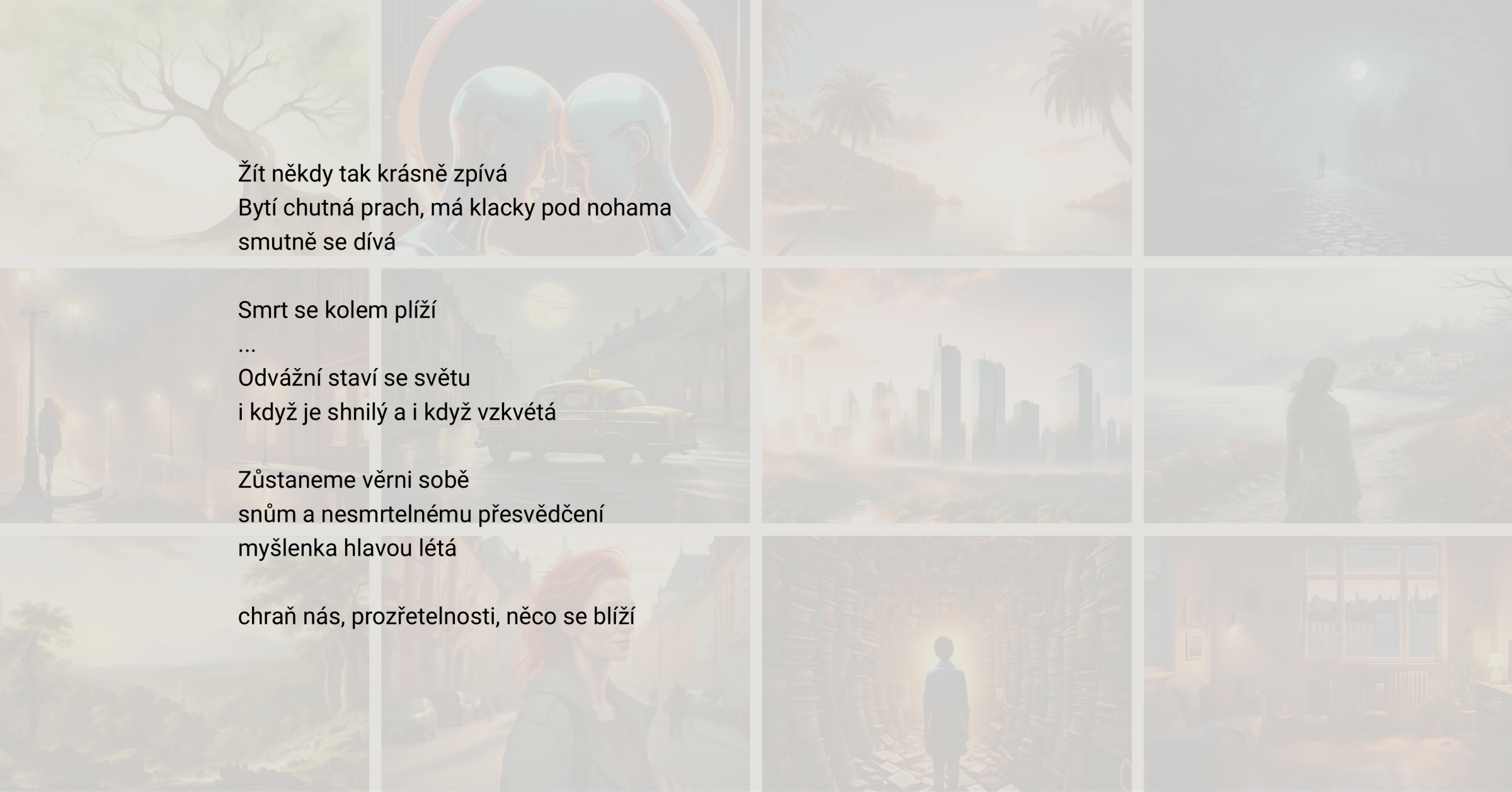

Žít někdy tak krásně zpívá
Bytí chutná prach, má klacky pod nohama
smutně se dívá

Smrt se kolem plíží
...
Odvážní staví se světu
i když je shnilý a i když vzkvétá

Zůstaneme věrni sobě
snům a nesmrtelnému přesvědčení
myšlenka hlavou létá

chraň nás, prozřetelnosti, něco se blíží

Kamila

Když jeho výsost zrzavce přinesl lidský otrok do nového teritoria, byl tak maličký, že se lidské otrokyni vešel do dlaní celý, a proto dostal jméno Gimli. Zrzavý trpaslíček vyrostl do pořádného kocoura, který své lidské otroky naučil mňaukat a rozumět kočičí řeči těla. Pro porozumění neváhal kousnout či seknout drápky. Ačkoli otroci si myslí, že kočka bydlí u nich, on svou specifickou osobností dává najevo, že je ztělesnění božstva. Rozhodně nezapomněl, že kočky bývalý ve starověkém Egyptě uctívány jako bohové. Není dne, kdy by si nezkoušel zotročit své lidské otroky. Mňau mňau, pusť mě ven. Mňau mňau, pusť mě domů. Násyp čerstvé granule. Vyměň vodu. I tak by se dala přeložit řeč jeho těla, když si sedne na chodbě a vzhledne k otrokovi či otrokyni, kteří mu odmítají splnit jeho rozmary.
Poměry velikosti Gimliho a lidských otroků jsou zcela opačné, než to fyzicky vypadá. Gimli je ten divoký tygr, schovaný v pětikilovém tělíčku, co s oblibou spává na gauči na svém polštáři. Už jen tím, že je, dělá svým otrokům život o zrzavý chlup lepší.

Žila, byla tuze zlobivá princezna. Tropika zlotřilosti od rána do večera. Komorné do bot vodu nalila. Všechny zámecké koně ze stájí pustila. Kozí bobky bratrovi pod polštář strčila. Žaludy z praku po strážích střílí. V cukřence cukr za sůl vyměnila. A to rozzlobilo pana otce krále. Osolil si totiž ráno kávu.

„To jezinky nám podstrčily raracha!“ zlobí se pan král a volá na pomoc mudrce.

Mudrc přišel na zámek, princeznu důkladně prohlédl a rozesmál se na celé kolo.

Povídá: „Princezna je zcela zdravá. Nudí se, pane králi!“

Pan král se ptá, co si má počít, a mudrc odpovídá: "Dejte jí mísu hrachu, ať počítá. Husí brk a kalamář, ať se učí psát. Půjčte jí knížku na čtení. Jehlu a nit na vyšívání. Tanečního mistra zavolejte a lekce na piano. Uvidíte, pane králi, že na zlomyslnosti ani nepomyslí."

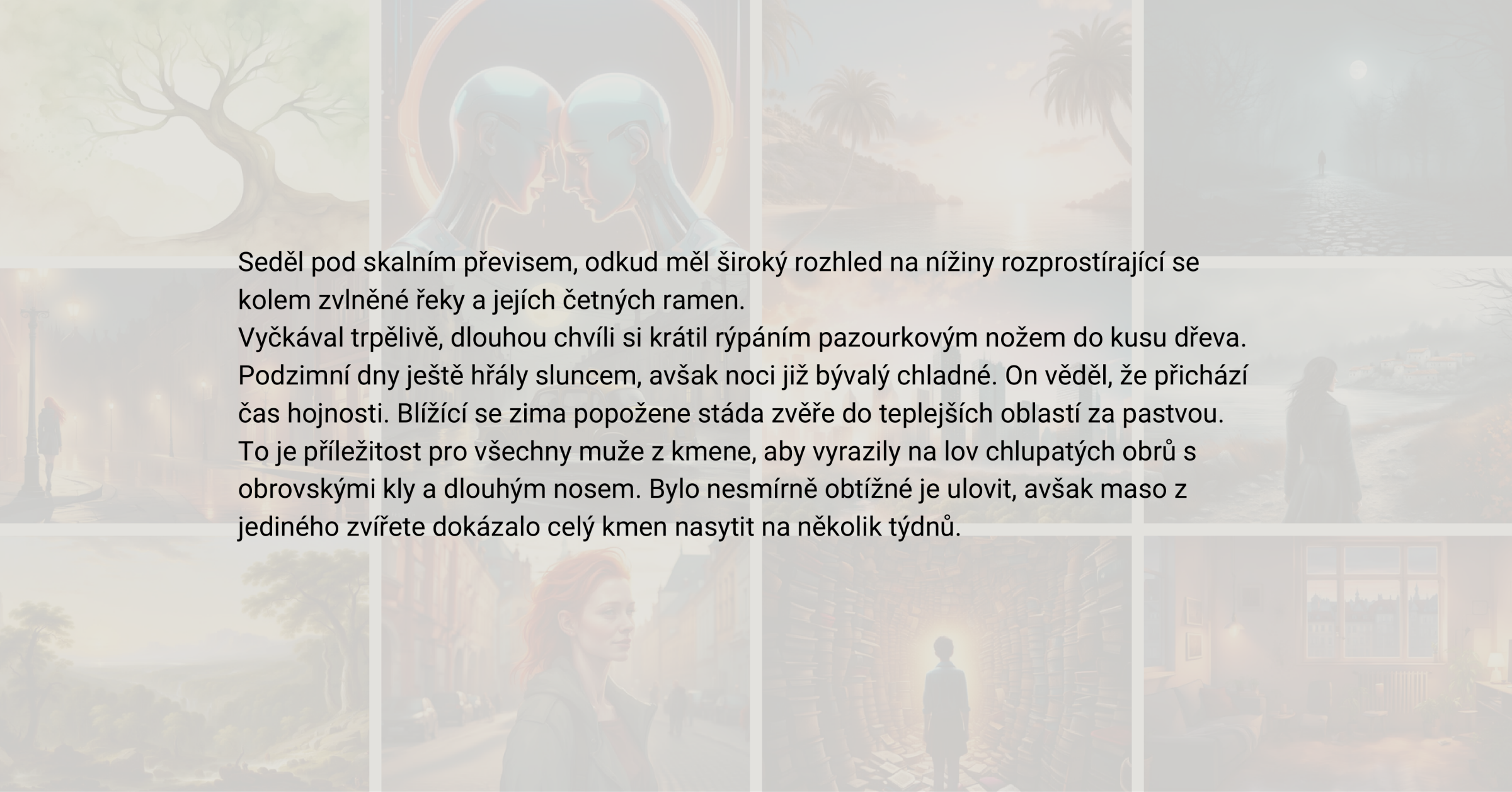

Seděl pod skalním převisem, odkud měl široký rozhled na nížiny rozprostírající se kolem zvlněné řeky a jejích četných ramen.
Vyčkával trpělivě, dlouhou chvíli si krátil rýpáním pazourkovým nožem do kusu dřeva. Podzimní dny ještě hřály sluncem, avšak noci již bývalý chladné. On věděl, že přichází čas hojnosti. Blížící se zima popožene stáda zvěře do teplejších oblastí za pastvou. To je příležitost pro všechny muže z kmene, aby vyrazily na lov chlupatých obrů s obrovskými kly a dlouhým nosem. Bylo nesmírně obtížné je ulovit, avšak maso z jediného zvířete dokázalo celý kmen nasytit na několik týdnů.

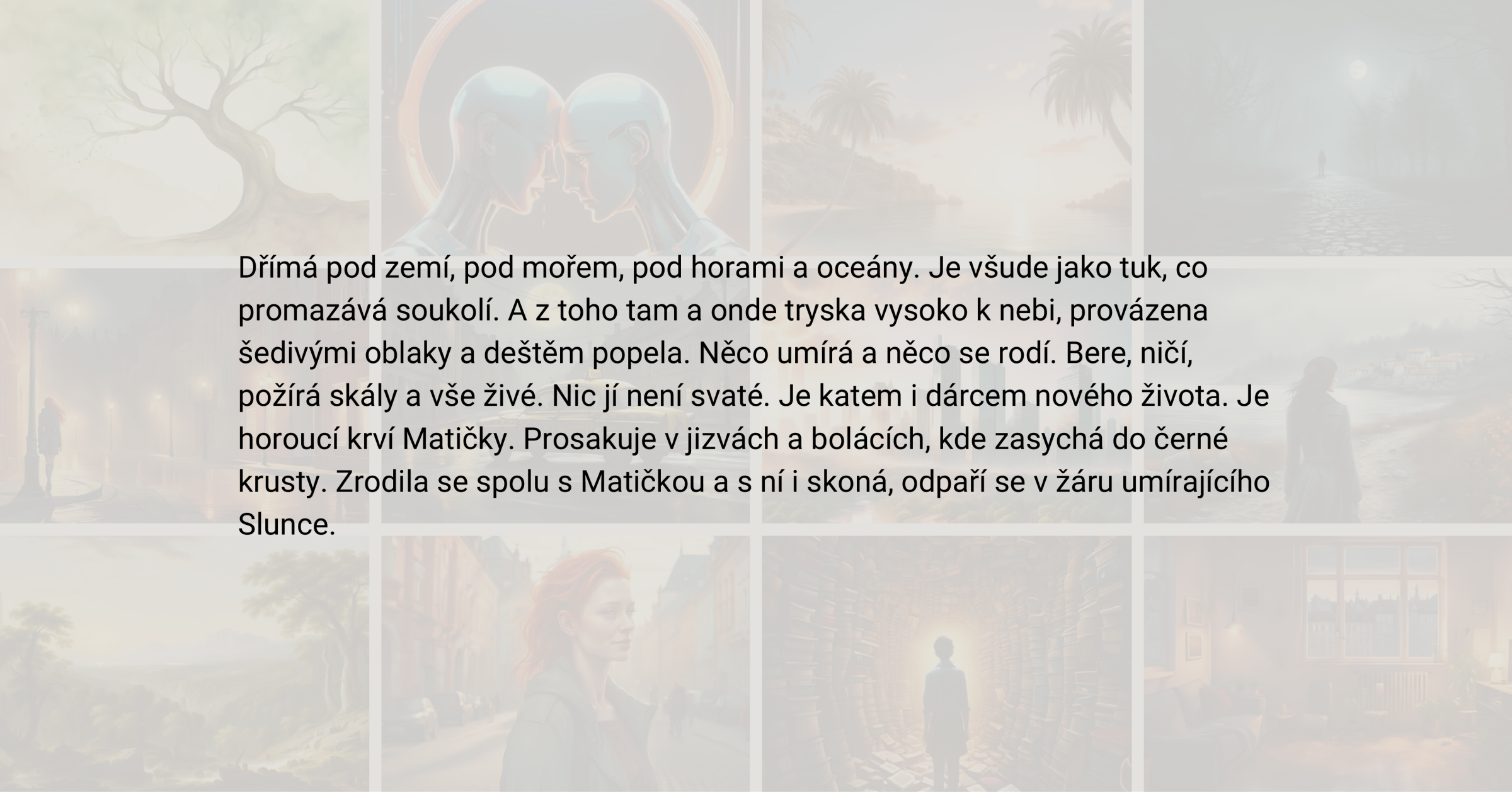

Dřímá pod zemí, pod mořem, pod horami a oceány. Je všude jako tuk, co promazává soukolí. A z toho tam a onde tryska vysoko k nebi, provázena šedivými oblaky a deštěm popela. Něco umírá a něco se rodí. Bere, ničí, požírá skály a vše živé. Nic jí není svaté. Je katem i dárcem nového života. Je horoucí krví Matičky. Prosakuje v jizvách a bolácích, kde zasychá do černé krusty. Zrodila se spolu s Matičkou a s ní i skoná, odpaří se v žáru umírajícího Slunce.

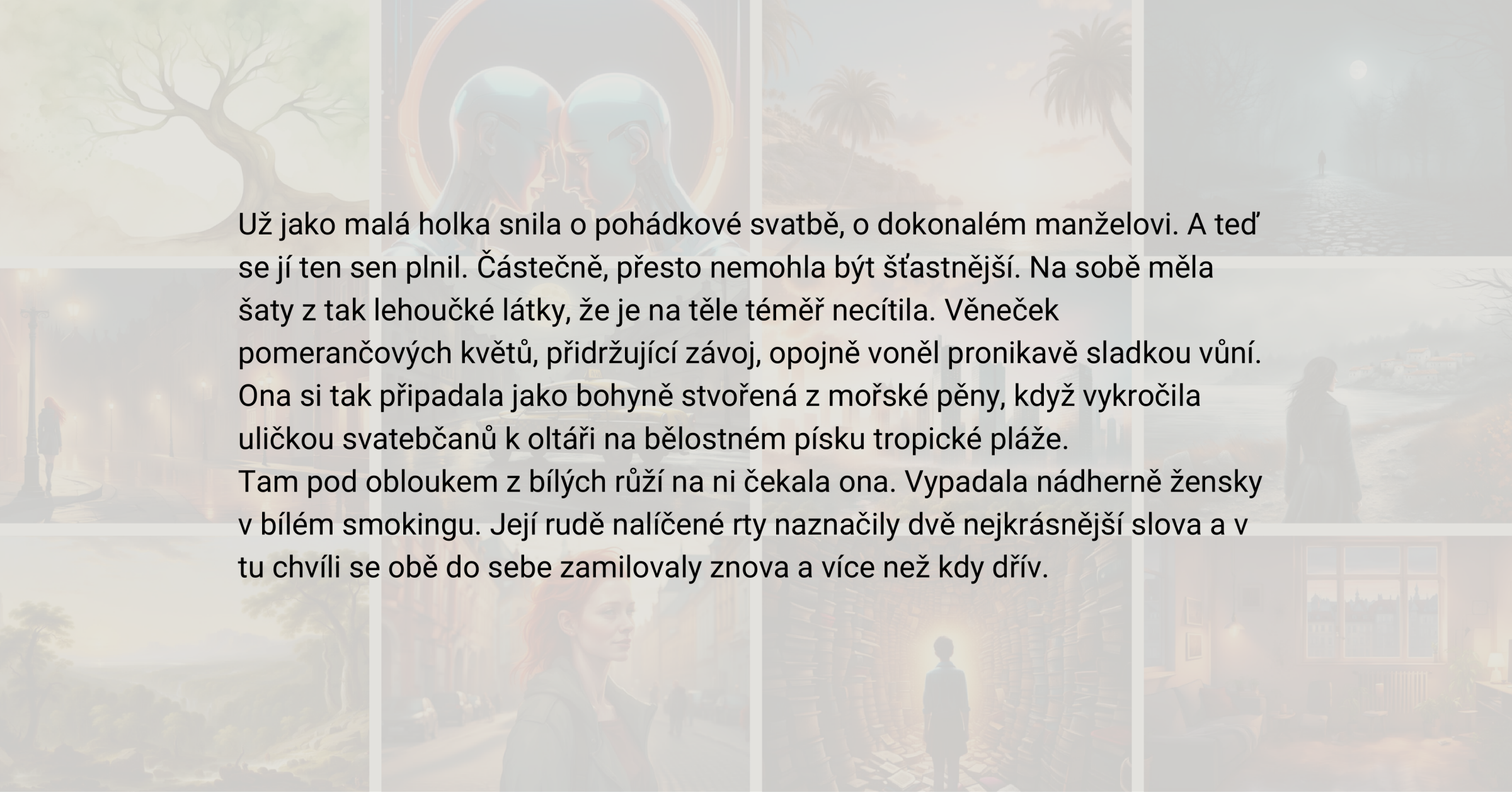

Už jako malá holka snila o pohádkové svatbě, o dokonalém manželovi. A teď se jí ten sen plnil. Částečně, přesto nemohla být šťastnější. Na sobě měla šaty z tak lehoučké látky, že je na těle téměř necítila. Věneček pomerančových květů, přidržující závoj, opojně voněl pronikavě sladkou vůní. Ona si tak připadala jako bohyně stvořená z mořské pěny, když vykročila uličkou svatebčanů k oltáři na bělostném písku tropické pláže.
Tam pod obloukem z bílých růží na ni čekala ona. Vypadala nádherně ženský v bílém smokingu. Její rudě nalíčené rty naznačily dvě nejkrásnější slova a v tu chvíli se obě do sebe zamilovaly znova a více než kdy dřív.

„Posloucháš mě?“ rozčiluji se. Ta jeho stoická rozvážnost mě vytáčí až k nebeské bráně a to zrovna já mám fakt daleko.
„Jistě, že mě slyšíš! Sedíš naproti mě! Nic jako neřekneš?“
Nakloní hlavu na stranu jako ptáček zkoumající černého brouka. Kaštanově hnědé vlasy se mu svezou na stranu a on si je trhnutím hlavy odhodí z tváře. Tohle gesto se hodí k hipíkovi a jeho nadměrné bílé triko ten dojem jen umocňuje.
Mám chuť popadnout ho pod krkem a vytlouct z něj všechno, co mě na něm štve.
„Ježiši!“ S protočením očí se zvrátím do židle. Zakláním hlavu a dlaní si ovívám oči. Je mi do pláče vší tou zlostí, která ve mně vře jako pekelný oheň.
„Neber mé jméno nadarmo,“ napomene mě tónem, jakoby šlo o drobek hostie mezi zuby. Krouží skleničkou a její obsah mění svou podstatu. Voda, červené víno, bílé víno a pak znova.
„Boha jeho, já se s tebou rozvádím! A ty k tomu nemáš, co říct?“
„Jeden bez druhého nemůžeme být, Lilith. Nemůžeš rozdělit, co bez sebe navzájem nemůže existovat.“

„Čau, mami, sem doma,“ houkla Gabriela. Hodila tašku, do kouta. „Mami?“ Znepokojení, že nedostala odpověď, se jí zavrtělo v břiše jako něco živého.
„Mami?“ došla do kuchyně.
Seděla u stolu a do skleničky od vína si nalévala Fernet.
„Co to vyvádíš?“ Chvíli jí trvalo, než její dospívající mozek zpracoval, že se máma doslova ožrala za bílého dne.
„Ty už jsi doma, Gabi?“ zažvatlala máma. Oči měla rudé a nateklé od pláče.
Než Gabriela odstranila láhev Fernetu z dosahu mámy, ta do sebe stačila obrátit skleničku, co si nalila.
„Co se děje, mami? Nikdy jsem tě neviděla opilou. A ty jsi vyžahla skoro půl litru Ferneta!“
„Ozval se tvůj táta.“
„Já nemám tátu." Téměř hmatatelně cítila, jak jí z tváře mizí barva. V břiše jakoby cítí ploutve, oblázky a hmyzí nožičky, jak se snaží dostat ven.
Se vzlykáním máma odpověděla: "Tvůj táta je představený v radě nekromantů. Od září nastupuješ do internátní školy pro nekromanty."
„Cože? Můj táta je nekromant?!“
„Zdědila jsi jeho nadání. Musíš jít na nekromantskou. Zaplatil ti školné," vzlykla máma a posmrkaným kapesníčkem si utřela oči.
„Já nechci! Jsem přijatá na přírodovědu!“ Gabriele se v nitru za ohlušujícího praskotu roztříštilo zrcadlo. Střepy se rozletěly do všech stran a z každého úlomku se smála vize budoucnosti, na kterou se těšila.
„Půjdeš na nekromantskou. Musíš tam jít.“

Náhody a nehody se dějí zrovna, když se nikdo nedívá. Není tak nikoho, kdo by mohl pomoci. Naštěstí to nebyl zcela případ, jaký vytrhl strážníka z jinak klidné služby na operačním středisku. Zrovna byl čas siesty, když strážníkovi v telefonu nakřáplý hlas volajícího oznámil, že mu v zahradě pobíhá osedlaný kůň. Na tom by ještě nebylo nic zvláštního, jenže volající svatosvatě přísahal, že není majitelem koně. Dokonce tvrdil, že z koní má panickou hrůzu, ať okamžitě přijedou a koně odstraní z jeho pozemku. Volající netušil, jak se kůň dostal na jeho pozemek. Každopádně koni chyběl jezdec.

Tak strážník neváhal a se svými kolegy vyrazili zjistit, kam zmizel jezdec. Vzdálenost mezi sedlem a zemi je dost velká, aby si někdo ošklivě ublížil.

Vskutku našli koně v zahradě, jak se pokojně pase mezi jabloněmi. Jak se dostal na zahradu, bylo zřejmé. V zadní části zahrady se část plotu nedávno odporoučela k zemi a tudy kůň proběhl. Nicméně po jezdci ani stopa.

Záhada se vyřešila sama dřív, než stačili strážníci zatelefonovat do stájí v blízkém okolí, jestli někomu nechybí hnědák ztrácející jezdce. Za zahradou vedla polní cesta mezi poli a právě odtud přijížděl další jezdec na běloušovi v doprovodu kulhající postavy.

Ukázalo se, že uprchlý hnědák v návalu radosti z cvalu po louce si vyhodil ze všech kopyt zaráz a opakovaně, čímž se úspěšně zbavil jezdkyně. Za belhavou chůzi tak mohly potlučené kosti. Druhý jezdec se ukázal jako kamarádka jeskyně první.

Strážníci pochroumané jezdkyní zajistili lékařské ošetření. Hnědáka se ujala jezdkyně na běloušovi. Pro svůj klid se strážníci ujistili, že v pořádku dorazila do stáje s oběma koňmi a pak se vrátili na operační středisko akorát včas na odpolední svačinu a kávu.

Potápím se po zádech do jezírka asfaltu, polyká mě kousek po kousku. Chci se probudit, ale místo toho klesám hluboko po hladinu černé hmoty. Dusím se jen vteřinu a pak zhluboka vdechnu vzduch prosycený vlhkostí, až mám opět dusivý pocit hluboko v plicích.
Nebe nad hlavou zastírají hustě propletené koruny stromů. Vřeští tam opice, ptáci a bůhví co ještě.
Stojím po kotníky v tlejícím listí. Všude něco chroupá, šustí a škrábe. Džungle.
„Cordyceps?“ volám.
Některé skřeky na chvíli utichnou a pak začnou znova.
Někde přede mnou cosi zamručí.
Polknu, protože mého žaludku se zmocní lehkost a měknou mi kolena.
„Cordyceps!“ Nacházím ji spící v hnízdě z listí.
Stočená v klubku vypadá jako bezsrstý mravenečník velikosti hrocha. Skrz lysé tělo jí prorůstá nespočet bílých hub. Jaksi cítím, že ji podhoubí prorůstá skrz kůži, svaly, proplétá se vnitřnostmi a zcela ovládá její mozek.
Cordyceps se zavrtí a z hub se vznesou obláčky výtrusů.
Otevře oči. Jsou mléčně bílé stejně jako houby na jejím těle. Nevidí, a přesto na mě zaostřuje.
V jednu chvíli stojím před ní a vzápětí se rozplývám a stávám se součástí Cordyceps.
To mě kopne do plné bdělosti. Chvíli nevím, kdo jsem, avšak tupý tlak v lebce mě vyžene do kuchyně. I po tmě neomylně nacházím růžovou tabletu.
„Zasraná migréna.“ Kdesi z útrob mé hlavě na mě zírají slepé oči Cordyceps.
Na mikrovlnce svítí čas 03:21.

Fanga ani nenapadlo pomyslet, že by si zasloužil něco jiného, než dostávat vrbovými prutem přes napnuté dlaně nebo rovnou přes nahé hýždě.
Jaké ho čekalo překvapení, když přišel z pole na oběd a na dvoře chalupy stala desítka koní s honosnými postroji a znakem vznešeného duce da Sarzi na čabrakách.
Přijeli mu oznámit, že on Fango, obyčejný prosťáček, je posledním mužským dědicem rodu da Sarzi a byl povolán ujmout se vlády, protože jeho děd, vznešený duce Ulmet, zahynul v boji při obraně hranic Chavska proti hordám Ansimeru.
Fangovi rodiče, pěstouni, na kolenou plakali, omlouvali se a prosili o odpuštění, že na žádost vznešeného duce Ulmeta da Sarzi se ujali jeho levobočka. Museli mu odpřísáhnout, že to tajemství nikdo neodhalí, ani samotný Fango, dokud nenadejde správný čas.
Ačkoli rod da Sarzi neunikl zániku, mnoho současných vznešených rodů Chavska počítá svůj počátek právě od Fanga.

Když si Gabriela vyzvedla diplom v modrých složkách a mohla se chlubit titulem Bc.n., bakalářka nekromancie, naivně si myslela, že teď je dospělá. Dospěle se cítila i při nástupu do prvního zaměstnání, avšak až dnes to přišlo doopravdy.
Připadala si jako při svém poprvé. Motýli v břiše, rozechvělá do poslední buňky a pak zasunutí klíče do zámku.
Cvak!
Překročila oprýskaný práh do malinkatého bytečku. Prázdná kuchyň a ložnice čpěla zatuchlinou, čerstvou výmalbou a novým kobercem. Jen matrace místo postele a pár krabic s oblečením a knížkami.
Nic víc a zároveň všechno.
Její první byt! Jen její! Její život! Svoboda! Hypotéka, voda, plyn, pojištění a bůhví, o co ještě připomenou úřady.

Nastal rok R, den D, hodina H. Zcela obyčejný den, avšak místo budíku ji vzbudilo nepřerušované ječení domovního zvonku.
„No, to si děláš…“ s nadáváním, za které by se nestyděl ani dlaždič, pospíchala ke dveřím.
Rozrazila dveře v přesvědčení, že přistihne partu spratků, jak utíkají před jejím hněvem.
Avšak za dveřmi stál pohledný muž, co by z fleku mohl hrát Thranduila z Hobita.
„To bude asi omyl,“ vypravila ze sebe. Chystala se chlápkovi prásknout dveřmi před nosem a zavolat policii, že ji obtěžuje úchyl v kostýmu elfa.
„Madam, paní Františko Popřichová, jsem E Tun. Oznamuji vám, že veškeré obyvatelstvo vaší planety Země bude přesunuto do kolonie na planetě QB003367-1. Zabalte si prosím osobní věci, doprovodím vás k transportní lodi.“
Musel něco spatřit v její tváři, zaznamenat pohyb svalů, protože se pohnul dřív, než dveře zabouchla.
„Pokud neuposlechnete, jsem oprávněn použít násilí.“ Z kapsy hábitu vytáhl dopis.
Františka psaní nedůvěřivě přijala. Čekala cokoliv, jen ne to, že Země bude rekultivovaná a že o tom rozhodla IGGC, Inter Galactic Group Company.
Myslela si, že je obětí únosu, až do chvíle, než ji E Tun, jak se Thranduil představil, doprovodil k futuristickému stroji, jaký by na Zemi nikdo nebyl schopný sestrojit ani řídit.

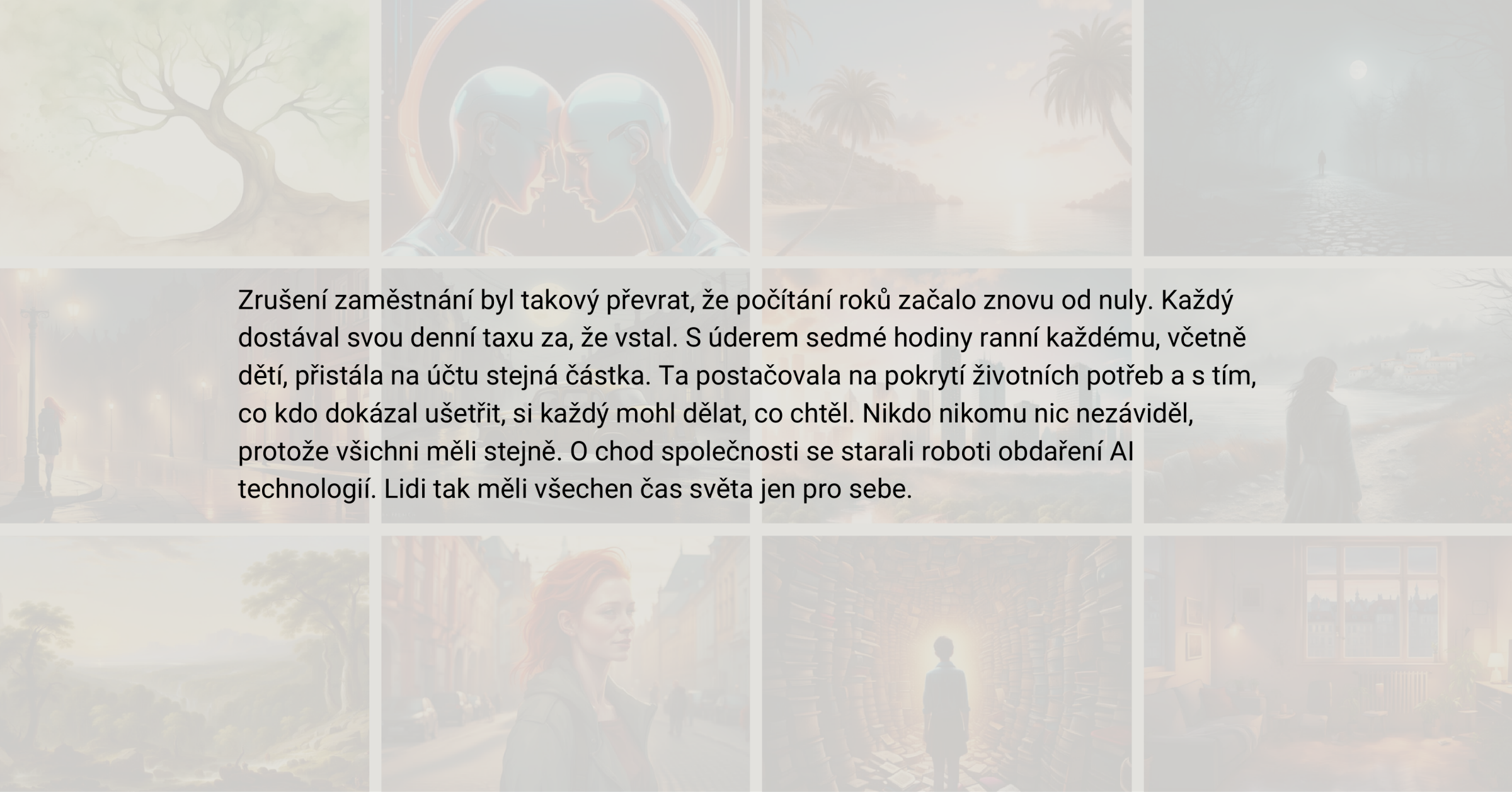

Zrušení zaměstnání byl takový převrat, že počítání roků začalo znovu od nuly. Každý dostával svou denní taxu za, že vstal. S úderem sedmé hodiny ranní každému, včetně dětí, přistála na účtu stejná částka. Ta postačovala na pokrytí životních potřeb a s tím, co kdo dokázal ušetřit, si každý mohl dělat, co chtěl. Nikdo nikomu nic nezáviděl, protože všichni měli stejně. O chod společnosti se starali roboti obdaření AI technologií. Lidi tak měli všechen čas světa jen pro sebe.

„Okamžitě si zabal, Inofere. Jedeš ho Hláskových hor,“ zněl hlas představené Icromského cechu černomágovi v uších stejně ostře jako kručení v břiše, když vpadl do své ložnice, o kterou se dělil se dvěma dalšími učni.
Hláskové hory bylo to poslední, kam chtěl jet. Těšil se, že by ho na poslední tři roky výcviku mohli poslat do Letmusie. Slyšel o té zemi spoustu úžasných historek, zatímco z Hláskových hor se černomágové často vraceli v truhle, pokud vůbec.
„Proč do Hláskových hor?“ ptal se Inofer ublíženě Ziktainy a ta mu odpověděla, že to je pro jeho dobro. Na otázku, jak mu prospěje, když ho tam zabíjí, už odpověď nedostal.
Klepnutím prostředníčku o ukazováček rozpletl ochranné zaklínadlo truhly.
Bezradně zíral na neuspořádaný obsah.
„Jak si mám, sakra, zabalit na tři roky?“

Tereza kroužila lžičkou v šálku kávy a skrz výlohu kavárny pozorovala ruch na náměstí, avšak v myšlenkách se vracela ke včerejšímu rozhovoru s Lenkou. Jejich vztah byl vlažný, rozhovory začínaly otázkou a končily odpovědí. A přesto se včera dokázaly bavit celých dvacet minut.

Téma hovoru rychle sklouzlo k novému příteli Lenky. Ukázalo se, že s ním Tereza chodila do stejné třídy na střední, ale od té doby uplynulo šest let, kdy se neviděli. O co Lence tedy šlo, vrtalo Tereze hlavou. Proč se najednou s ní dokázala Lenka bavit? Chtěla zjistit víc o svém novém příteli, nebo jen potřebovala ujištění, že Tereza není hrozbou? To Tereza nevěděla, proto nad tím přemýšlela. Ráda by věřila, že Lenka stojí o nezištné kamarádství, ale současně tušila, že to je jen představa vlající ve větru jako kus hadru.

Panovala ta část noci, kdy i nejvytrvalejší opilci upadli do limbu. Volant otlučeného Peugeota se mu cukal v rukou, jak kola poskakovala po výmolech polní cesty. O to víc, když jel se zhasnutými světly. Napravo vlakový koridor do Rakouska a za ním borový les. V té tmě z něj byl patrný jen potrhaný obrys, užírající kus jasné oblohy plné hvězd. Nalevo za remízky a hrbolatými loukami vzkvétala zahrádkářská kolonie. Nespočet vyšlapaných pěšin, bludiště plotů.

Kdyby si to tady neobhlédl ve dne, tak by teď byl naprosto ztracený. Stáhl okýnko, rozhodně ne kvůli touze po podzimním vzduchu. Čpavkový pach hnoje a moč z výběhu s prasatyi ho upozornil, že už je blízko.

Zajel ke kraji, vypnul motor a naslouchal noci. Nic. Ticho. Studený vánek šustil v trávě a holých větvích starých stromů.

Jakmile měl jistotu, že je sám, vystoupil a z kufru vytáhl krabici omotanou streč fólií, voděodolnou páskou a nakonec králičím pletivem a drátem. Jakoby nestačilo, že to uvnitř mělo uřezanou hlavu, mezi čelisti nacpaný kámen a zbývající prostor v krabici vyplňovala maková zrníčka.

Po paměti našel rozpadlý zahradní domek, obrostlý zplanělou révou. Posvítil dovnitř světlem telefonu, aby se o něco nepřerazil. Strčil krabici do nejvzdělanějšího rohu a zaházel ji haraburdím, co tu bylo.

Rychle si pospíšil do auta, šlápl na plyn a bez světel uháněl polní cestou zpátky města s pocitem, že ho něco pozoruje.

Odjela jsem stanovat s partou na historický festival, přestože dobírám prášky na zánět močových cest. To dám, ale v podvečer už na místě s obavou pozoruji, jak ocelově šedá masa zastírá oblohu.
"Tohle bude drsný," špitáme si mezi sebou, když se zvedá vítr.
Tabořím na odlehlé louce, obklopené lesem, kde ani světlo nejbližší vesnice není vidět. Je to útulné místo, ale ne když prudký vítr přináší brutální déšť. Nad hlavou nám hřmí a jen v oslnivém světle blesků vidím, že provazce vody letí pod ostrým úhlem. Z louky je řeka.
Držím se pod přístřeškem a záda mi kryje kamarádka, abych nezmokla. Ví o mých lécích. Stejně jsem mokrá. Držím se velké truhly, co nesmí zmoknout, ale stejně se klepu strachy, že mě vítr odnese.
Na každé ze čtyř tyčí přístřešku visí pořádný kus chlapa a stejně je ta plachta nadnáší.
Až teď mi dochází, jak moc jsme v prdeli.
Trvá to nekonečně dlouho, než bouře přejde.
"Už vím, jak se cítí prádlo ve ždímačce!" tak to druhý den popisovali chlapi, kteří drželi přístřešek. Ve vteřině byli totiž mokří a voda jim valila rukávem košile až do nohavic kalhot.
Bouři ustáli z našich stanů jen dva, další čtyři jsou stržené na zemi a z kožešin vylévám louže vody. A to jsou jehlany stabilní stany, co vydrží, přesto jak se v noci vítr opřel do jejich stěn, železné dvoustovkové kolíky neměly šanci zůstat v zemi.
Zlomenou tyč přístřešku nahradilo kopí.
Na zapálení ohně nestačil lampový olej, naštěstí si kamarádi přivezli Špiritus z Polska. Tak jsem se u ohně sušila celé dopoledne.
Mnozí kamarádi odjeli zcela mokří a s polámanými tyčemi ke stanům. Naštěstí nikdo nebyl zraněn. Netuším, co bychom dělali, kdyby ano. Tohle si každý musí zažít, protože tahle zkušenost je nepřenositelná.

Teleportační zařízení přeneslo Františku Popřichovou v doprovodu E Tuna rovnou do obřího hangáru vesmírné lodě. Kam až dohlédla, viděla kapsle a nespočet lidí v doprovodu elfsky vypadajících mimozemšťanů. E Tun, Thranduil jak mu Františka přezdívala, přivolal jednu z miliard kapslí.
Františka si do ní s nedůvěrou vlezla.
„Na QB003367-1 to je tři sta světelných let. Po uzavření kapsle ucítíte hořkou pachuť na jazyku, ale to je v pořádku. Ani nepoznáte, že jste spala a probudíte se v novém domově," informoval ji E Tun.
„Kdy se vrátím zpátky na Zemi?"
„Nikdo neví, jak dlouho bude trvat rekultivace," odpověděl a zavřel kryt. Ucítila hořkost až v krku a pak se ponořila do tmy.

Jaromír se s leknutím probudil. Vyskočil z postele a rozsvítil v každé místnosti. Nic. Jen on a jeho divoce bušící srdce. Nahlédl pod stůl. Nic.
Narovnal se a stala tam Ona. Vysoká antropomorfní věc s tváří jako vejce. Maličkatá očka jako perly obsidiánu soustředěné jen na něj. Ona přímo uprostřed jeho kuchyně v triku s dětskými obrázky!
Pazourou ho popadla za pyžamo jako dítě plyšáka a posadila ho na židli.
„Zabil jsi mou sestru," řekl její hlas uvnitř Jaromírovy hlavy, ačkoli neměla ústa, kterými by mohla mluvit. „Pohřbil jsi ji do krabice plné máku, aby přepočítala zrníčka, než povstane jako nemrtvá. Zahodil jsi ji v ruině u kolejí! Mě nezastavíš! Sestři!"
Že spíže vylezla půl metrová věc v dětském triku. Za sebou po zemi táhla dřevěný váleček na těsto.
„Narkóza nebude potřeba, sestři. Jarouškovi prospěje trochu bolesti za naši sestru. Osmičkové kleště!"
Začal vříškat, ale z úst mu nevyšel žádný zvuk. Ona, Zubnička, ho zkušeně znehybnila a rozevřela mu čelisti, přestože se urputně bránil.

Celý den seděl v křoví, vyčkával na tu nejkrásnější dívku z kmene, až se půjde koupat. Konečně se dočkal. Vstoupila do jezírka úplně nahá, otočená k němu zády. Rychle popadl kus kůry a začal uhlíkem kreslit její smyslné křivky. A když se předklonila, tak prostě jenom zíral na tu nádheru. Pak se otočila, aby si umyla vlasy, a on zase honem kreslil její plná ňadra sahající skoro k pupíku.
Tajně během nočních stráží u ohně nekonečné dny vyřezával tvary do mamutoviny. Pozadí okrášlil sukénkou z provázků. Byl z ní tak nadšený, že ho z toho začalo svrbět. Honem figurku schoval pod polštář, jako by ho někdo mohl přistihnout. Ale v noci ho znova probudilo svrbění, sáhl pod polštář a palcem leštil ty oblé tvary poprsí a pozadí. Doufal, že svrbění přejde, ale nepřešlo. A co hůř! Nemohl z toho svrbění spát až do rána.

Vyšla před dveře své obývací jednotky, která ji byla přidělena při dosažení dospělosti. Uhladila si záhyby uniformy. Nosili ji všichni z nařízení vlády.
Stoupla si na značku a v pozoru vyčkávala.
Ve vládou stanovený čas 05:20 přiletěl dron a do dlaní jí spustil balíček s přídělem potravin na dvacet čtyři hodin.
Tak, jak každému byla přidělena obývací jednotka, měl každý přidělen i čas pro příděl potravin a místo výkonu práce.
Děsilo ji, že jednoho dne ji bude přidělen partner, se kterým zplodí potomka. Příčilo se jí dělat všechno ve jménu Impéria, avšak neviděla jinou možnost než plnit nařízení. Bála se, že by za neposlušnost byla vyhoštěna do jedné z uzavřených zón, kde by smrt bylo to lepší, co mohla čekat. Proto raději pokorně následovala přísný řád, zabezpečující Impériu náskok před konkurencí v boji o zdravý životní prostor po Velké válce, co navždy udělala vzácnou komoditu z úrodné půdy a pitné vody.

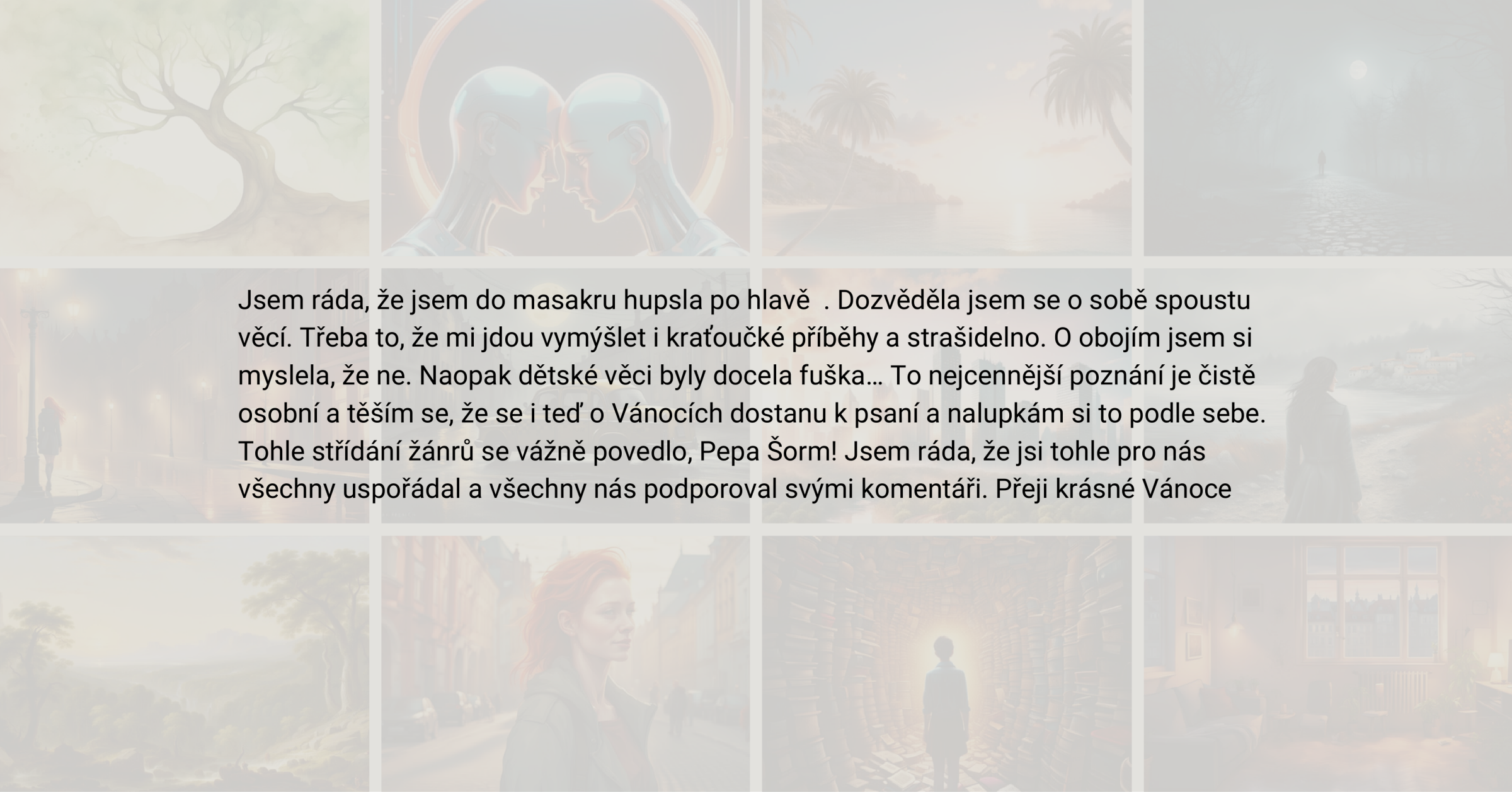

Jsem ráda, že jsem do masakru hupsla po hlavě . Dozvěděla jsem se o sobě spoustu věcí. Třeba to, že mi jdou vymýšlet i kraťoučké příběhy a strašidelno. O obojím jsem si myslela, že ne. Naopak dětské věci byly docela fuška… To nejcennější poznání je čistě osobní a těším se, že se i teď o Vánocích dostanu k psaní a nalupkám si to podle sebe. Tohle střídání žánrů se vážně povedlo, Pepa Šorm! Jsem ráda, že jsi tohle pro nás všechny uspořádal a všechny nás podporoval svými komentáři. Přeji krásné Vánoce

Dominika

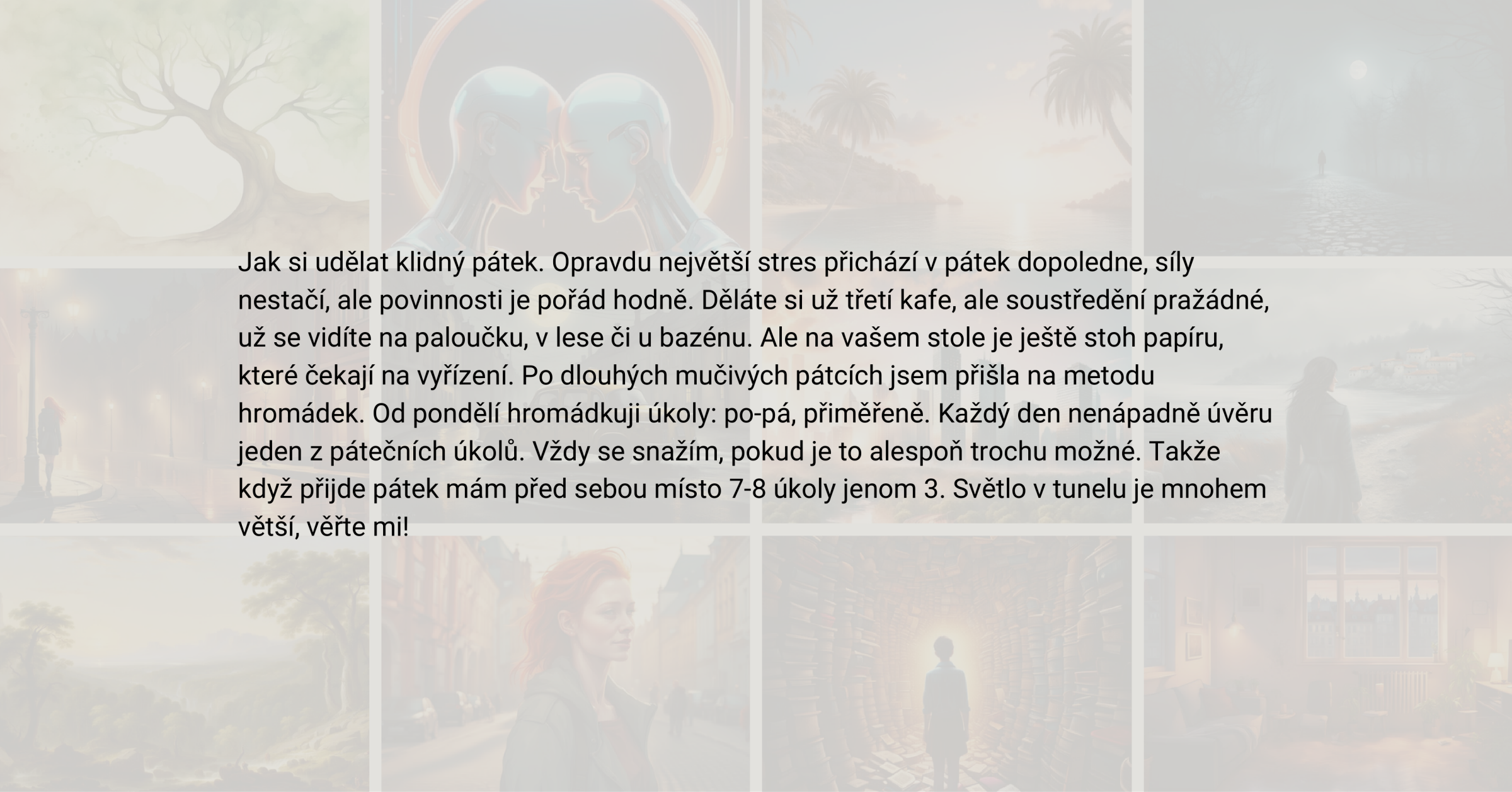

Jak si udělat klidný pátek. Opravdu největší stres přichází v pátek dopoledne, síly nestačí, ale povinnosti je pořád hodně. Děláte si už třetí kafe, ale soustředění pražádné, už se vidíte na paloučku, v lese či u bazénu. Ale na vašem stole je ještě stoh papíru, které čekají na vyřízení. Po dlouhých mučivých pátcích jsem přišla na metodu hromádek. Od pondělí hromádkuji úkoly: po-pá, přiměřeně. Každý den nenápadně úvěru jeden z pátečních úkolů. Vždy se snažím, pokud je to alespoň trochu možné. Takže když přijde pátek mám před sebou místo 7-8 úkoly jenom 3. Světlo v tunelu je mnohem větší, věřte mi!

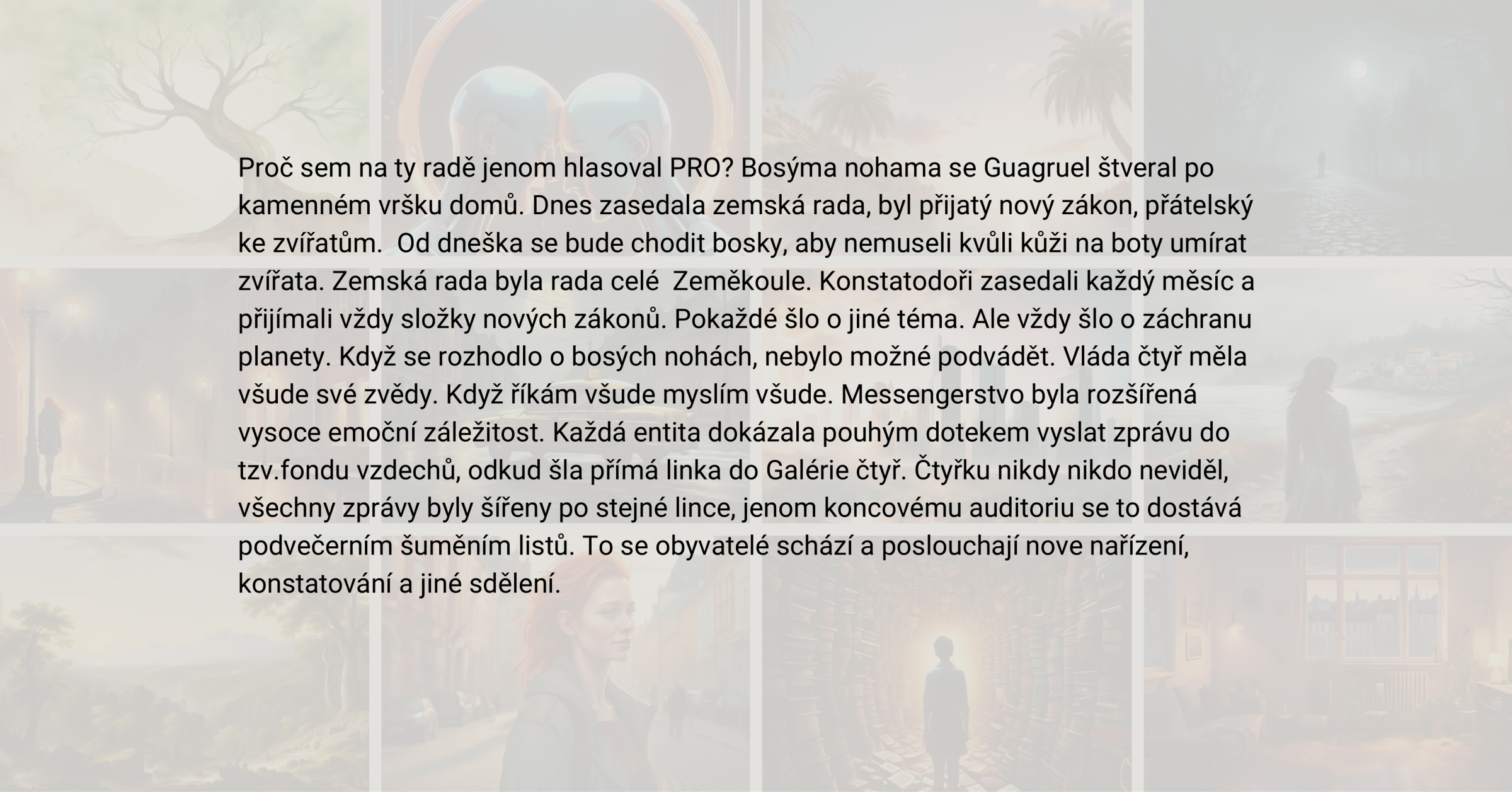

Proč sem na ty radě jenom hlasoval PRO? Bosýma nohama se Guagruel štveral po kamenném vršku domů. Dnes zasedala zemská rada, byl přijatý nový zákon, přátelský ke zvířatům. Od dneška se bude chodit bosky, aby nemuseli kvůli kůži na boty umírat zvířata. Zemská rada byla rada celé Zeměkoule. Konstatodoři zasedali každý měsíc a přijímali vždy složky nových zákonů. Pokaždé šlo o jiné téma. Ale vždy šlo o záchranu planety. Když se rozhodlo o bosých nohách, nebylo možné podvádět. Vláda čtyř měla všude své zvědy. Když říkám všude myslím všude. Messengerstvo byla rozšířená vysoce emoční záležitost. Každá entita dokázala pouhým dotekem vyslat zprávu do tzv.fondu vzdechů, odkud šla přímá linka do Galérie čtyř. Čtyřku nikdy nikdo neviděl, všechny zprávy byly šířeny po stejné lince, jenom koncovému auditoriu se to dostává podvečerním šuměním listů. To se obyvatelé schází a poslouchají nove nařízení, konstatování a jiné sdělení.

Kocour zas upadl do těžké deprese. Chmurné oblaky se mu převalovaly myslí. Lišák se mihl na horizontu, ale když viděl stažené kocourovi čelo "mein Fox" snažil se rychle vytratit, nepodařilo se. "Á, lišáku ty můj kamaráde starej, tebe jsem chtěl dnes dopoledne potkat na mé pouti životem!" Lišák věděl, že je zle, čím větší deprese tím květnatější mluvu kocour míval. Chabě mu kývnul a zkusil ještě uniknout. "Promiň, příteli, ale mám na spěch, Liška mě poslala pro octan hlinitý, natáhla si šľachu v tlapce." lhal až se mu z čumáčku prášilo. "Chápu, ale i moje bolest je veliká, země i nebe se dotýká." Pronesl tragicky kocour, zalomil tlapkami, pak začenichal a jakoby se mu jeho zakaboněné čelo mírně rozjasnilo: "cítím zde libou vůní, něco jako tlející maso....."

Už dávno jsem nezažil úplné ticho. To ticho, ve kterém je slyšet i polykací proces ve vlastním jícnu. Člověk může sledovat polknutí až do hlubší části těla. Já polknul tekutina, která měla lehký nahořklý vocásek, káva bez kofeinu, ale i tak neměla čisté kávovou hořkost. Jak mi klouzala dál do žaludku uvědomoval jsem si, že je to jed. Ta baba mě otrávila. Celý svět mi zhořknul, po pokoji kolem mě bezhlesně běhal velikej potkan. Sledoval jsem jeho počínání, ale nohy jsme měl paralyzované, a šířilo se to dál. Měl jsem dojem, že kdybych zaťukala na svoje stehno, tak bude znít jak dřevo. Těžké a necitlivé. Věděl jsem, že mám už jen chvilku, než zasáhne srdce. Ještě se párkrát nadechnu, ani to už pak nezvládnu. Rozhlédl jsem se kolem a podíval se na modrou oblohu za oknem, byla krásná.

Z měsíčního kráteru se lila láva, hustá a žhavá. Posouvala se dolů silou gravitace. Když se kapitán McOwen, Leon i s Rejdlikem dostali k místu kde láva pronikala do půdy byli překvapeni, že ta vulkanická hmota se zbarvuje do světlemodrá. Po kapičkách odkapávala do vzniklých louží a zrcadlila se v ní celá krajina jak horizontála, tak vertikála. Leon dle pokynů nabral do lahvičky trochu ze všech materiálů, zrnka písku, kapičky lávy. Když je pak v laboratoři zkoumali, byli překvapeni, že písek byla téměř 100% drť diamantu a láva měla chemické složení skla. Jenom v některém bodu nastala změna, protože tekuté skupenství se neměnilo ani při zchlazení. Zkoušeli pomalé, zkoušeli rychlé, láva pořád tekla. Také to že písková drť a lávová tekutina se k sobě chovaly odpudivě. Leon vše zapsal do lodního deníku, zatím co jeho pán připravoval večeři.

Dívali se z rakety ven na vesmír, již opustili gravitační pole zeměkoule a rychlostí světla směřovali k prvnímu cíli. Tím byl měsíc. Megamiliardář McOwen vložil do svého životního snu všechno snažení. Měl peněz dost, aby se s raketou i vrátil. Vzal s sebou svého psa Rejdlika a majordoma Leona. Všichni tři podstoupili dlouhé přípravy spojené s výcvikem. Leon byl jak po stránce fyzické, tak po stránce psychické oporou výpravy. Pes Rejdlik byl velšský teriér, s mírným sklonem k depresím, které se projevovaly nevrlostí, ale zdatně pomáhaly piškotové bomby. McOwen sám, kromě toho, že byl mozkem operace, tak se připravoval velice pečlivě. Absolvoval kurzy astrofyziky, mechaniky, astrochemie a kulinářský, protože raketu vybavil kuchyni dle představ 21.stoleti.

Zaskřípaly brzdy na příjezdové cestě. To vůbec není zvykem sem jezdit touhle dobou. On ten vjezd je většinou zavřený, protože sem přijíždějí auto jenom s těly nebožtíků a to pravidelně po,út,ctv,sob. A o pracovních hodinách. Sportovní vůz, který vjel na příjezdovou cestu prudce zabrzdil, řidič vystoupil a něco vyhodil ze zadního sedadla. Bylo to dobré načasováno, protože než se zřízenec vykodrcal ven z budovy auto už bylo pryč a černý pytel se svým příšerným obsahem ležel před branou. Sráz se dostavil v rekordním čase. I s patologem prohlíželi černý igelitový pytel na odpadky s profesionálním odstupem. Dlaně bez prstů, nos bez tváře. A pak kousky odřezků, bůhví, z které části těla. "Můžu tě pozvat na skleničku, Josef?" zeptal se patolog komisaře. "Jistě, díky!"
Na patologii se misil zápach dezinfekce s formaldehydem. Žádná sláva, ale taky nic překvapivého. "Ověříme jestli se DNA kostlivce z kostnice shoduje, ale už teď předpokládám, za jo, ty prstné kůstky, by měly sedět k tomu zbytku dlani co jsme dnes našly." Prohlíželi si spolu fotografie dlani, na kterých byly fixem zvýrazněny čáry, jako od věštice. "Nechal si si někdy věštit z ruky?" Zvědavě se zeptal Sraz patologa. "Já ne, ale moje žena má kamarádku, která má obrovskou snahu to dělat." Uchechtl se patolog. "Zavolej ji!" Nevěřícně se na Dráze podíval, ale už měl telefon v ruce. Ano ano, pořád se chiromantice věnuji, zajisté, že můžete přijít. Řekla do telefonu madam Glorie, tedy Marie Kantorová. Rukou si přihladila vlasy nad čelem a šla postavit vodu na kafe.
Prý chiromantice....hundral pod fousy patolog, když se šplhali po schodech do třetího patra.
Když zvonili na zvonek nikdo se neozval. Svár kolenem kopnul do dveří, ty se otevřely bez jakéhokoliv odporu. Vytáhl revolver a sykl: drž se za mnou! V bytě byla tma, když vstoupil do vnitr, něco měkké pocítil pod botou, sehnul se z odporem heknul, mezi ukazováčkem a palcem držel krvácející prst. Fuj, co je tohle, zase....popošli dál, už nic z podlahy nebral, bylo jasné, že se nachází na místě činu. Minimálně amputace. Šli za světlem, které viděli v pokoji na konci chodby. Čekal jej tam další děs, v tomhle případě už druhý a možná jste horší než ten první. Madam Glorie seděla v křesle, bez rukou a bez nosu. Na stole stala konvice a vycházela z ní výrazná vůně bergamotu.

V přítmí kavárny sedělo několik hostů. Až někde v nejhlubším koutě sedel nám už známy kocour. Měl před sebou hrníček s kafem a zasmušilé koukal do hnědé tekutiny, zapomněl si říct o mléko. Prohrábl si packou kožíšek na hlavě a trpce si uvědomil, že dnes nemá dobrý den. Jako všichni metamorfové byl pořád mezi dvěma světy. Vždy se mu zdálo, že ten svět, kde právě není je ten jednoduchší. Trpěl pocitem, že jako kocour nijak nevyniká. Jeho šedej kožíšek nikoho neoslovuje, také si ho žádnej pán nevybral. Jako metamorf si dělal pána sám sobě. To se nepočítá. Ješitnost kocourů je přeci známá věc. Cítil se životem zrazen. Povzdechl a ztěžka poposedl na nepohodlné židli. Usrkl horké kávy, co mu dodalo alespoň nepatrně lepší náladu. Očekával kamaráda lišáka, ale v hloubi duše věděl, že on se na jejich sedánek netěší, protože kocouři nářky a žebrání na osud ho nebaví.

Za rohem byly slyšet kroky. Nezřetelné dupání se náhle vysvětlilo, když se vynořil veliký statný kocour. "Ty dupeš, čeče!" řekl lišák, který se ládoval zbytky u kontajneru. "Jo...." nafouknul se kocour. "A ty zas žereš z popelnice, " celý se otřásl. "Někdy si fakt nemůžu pomoct," lehkomyslně povzdechl lišák. "Ale najdou se tady fákt zázraky." Tajnůstkářsky dodal a podíval se na kocoura, který se snažil nebýt zvědavý, ale prohlížel si kamaráda s kocouřim přihmouřeným pohledem. "No, copak si našel, ty chytráku?"
"Podívej," vytáhl malý kus kartónu s nejakou šmouhou, "jen se podívej, jsem zvědavý jestli to uvidíš, bez nápovědy!" Kocour kouknul, ale nic ho nenapadlo. "Otisklá packa, no co je na ní divného?" Lišák kroutil hlavou, "spočti kolik má ta tlapka prstů, ty bambulo!" Kocour zaostřil na otisk a překvapeně vzhlédl "a jo máš pravdu, je jich tam nějak víc." Prohlížel si vlastní tlapku a prikyvoval, "Máme tu neznámeho metamorfa? " "Vypada to na to, podľa velikosti bude běhat jako menší pes. Měj oči na šťopkach!" Kocour si sáhl někam do podpaždí, vylovil lahvičku upil z ní, trochu se otřásl a kočičím způsobem si protáhl záda, jenomže jak je protahoval, tak se protáhly, vzpřímily, přeskupili se ještě jiné hmoty a najednou tam stál docela pohledný mladík s mírně kočičím výrazem. "Lišáku, mám ještě něco na práci, ale musíme být obezřetní, zdá se, že se něco chystá." Lišák zálibně čmuchal k nedojedenému hotdogu a přikyvoval.

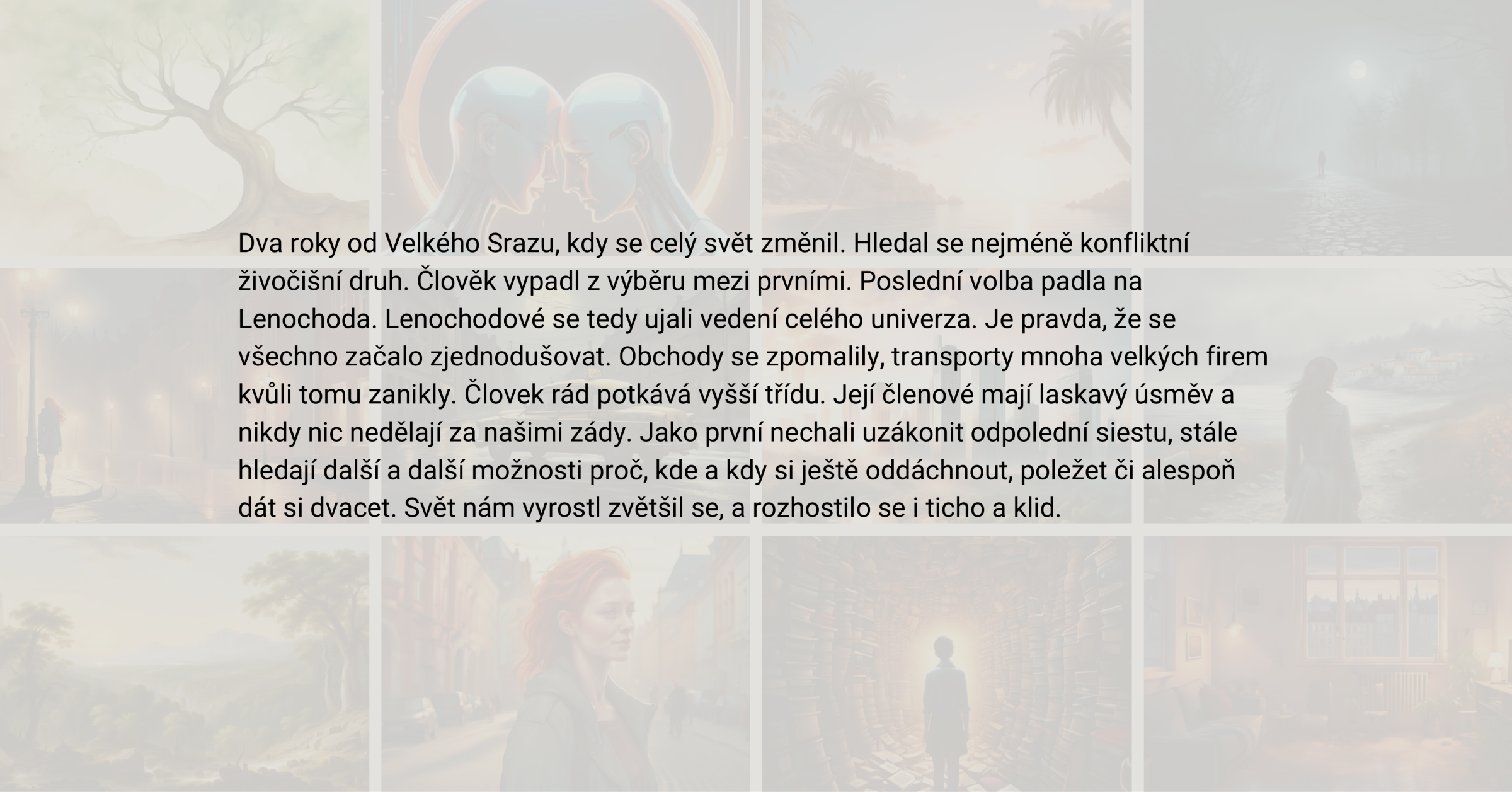

Dva roky od Velkého Srazu, kdy se celý svět změnil. Hledal se nejméně konfliktní živočišní druh. Člověk vypadl z výběru mezi prvními. Poslední volba padla na Lenochoda. Lenochodové se tedy ujali vedení celého univerza. Je pravda, že se všechno začalo zjednodušovat. Obchody se zpomalily, transporty mnoha velkých firem kvůli tomu zanikly. Člověk rád potkává vyšší třídu. Její členové mají laskavý úsměv a nikdy nic nedělají za našimi zády. Jako první nechali uzákonit odpolední siestu, stále hledají další a další možnosti proč, kde a kdy si ještě oddáchnout, poležet či alespoň dát si dvacet. Svět nám vyrostl zvětšil se, a rozhostilo se i ticho a klid.

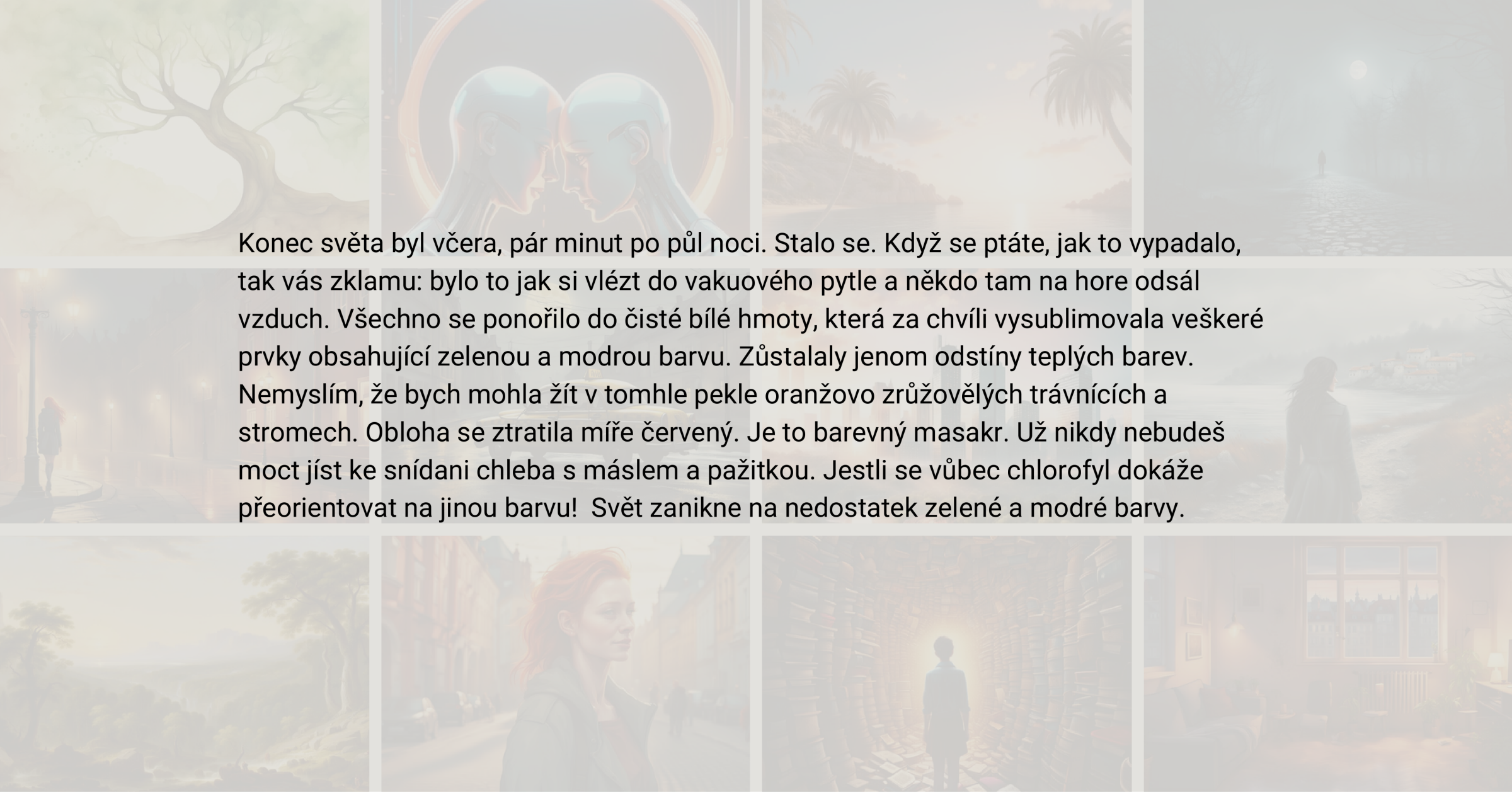

Konec světa byl včera, pár minut po půl noci. Stalo se. Když se ptáte, jak to vypadalo, tak vás zklamu: bylo to jak si vlézt do vakuového pytle a někdo tam na hore odsál vzduch. Všechno se ponořilo do čisté bílé hmoty, která za chvíli vysublimovala veškeré prvky obsahující zelenou a modrou barvu. Zůstalaly jenom odstíny teplých barev. Nemyslím, že bych mohla žít v tomhle pekle oranžovo zrůžovělých trávnících a stromech. Obloha se ztratila míře červený. Je to barevný masakr. Už nikdy nebudeš moct jíst ke snídani chleba s máslem a pažitkou. Jestli se vůbec chlorofyl dokáže přeorientovat na jinou barvu! Svět zanikne na nedostatek zelené a modré barvy.

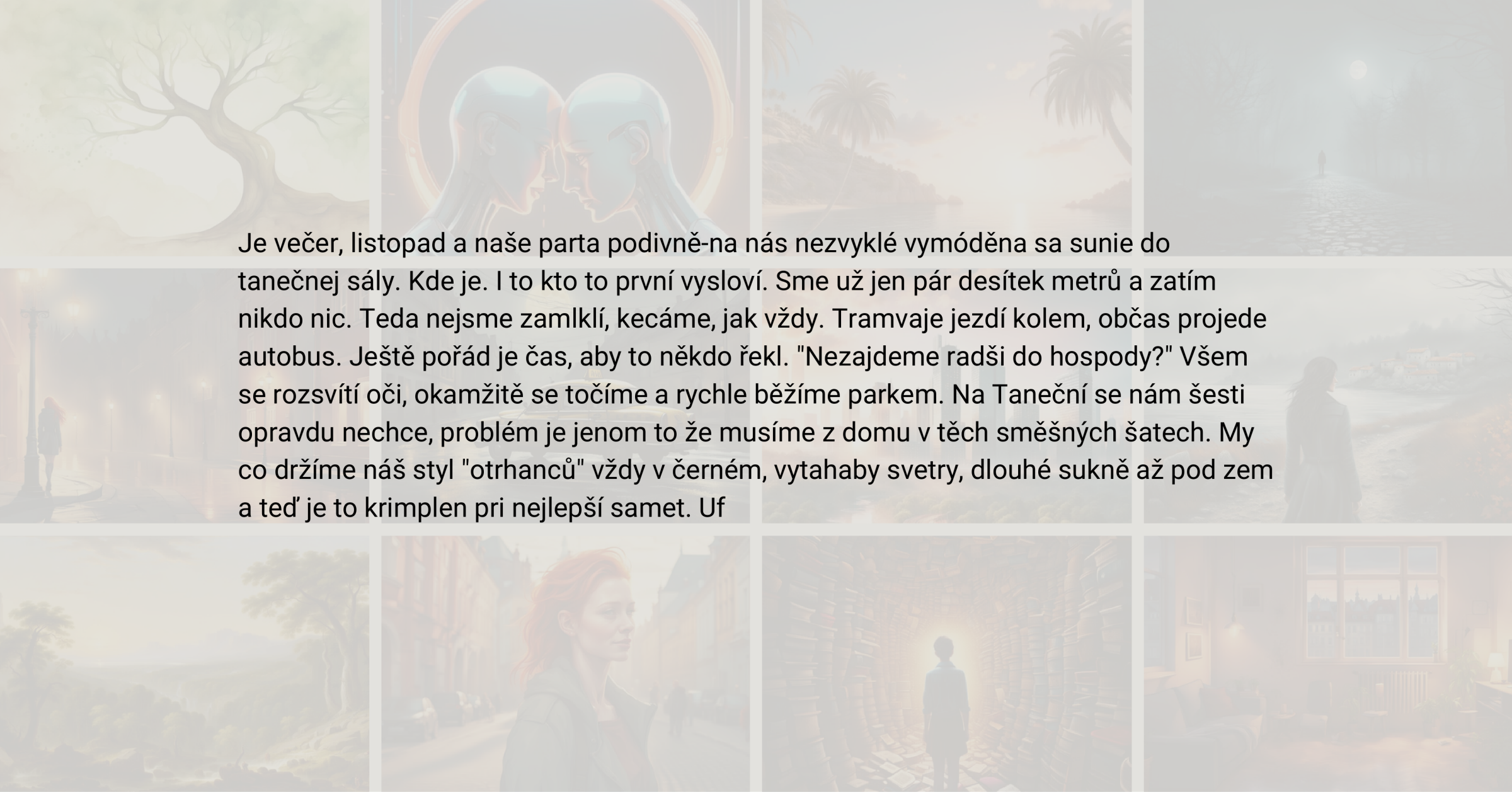

Je večer, listopad a naše parta podivně-na nás nezvyklé vymóděna sa sunie do tanečnej sály. Kde je. I to kto to první vysloví. Sme už jen pár desítek metrů a zatím nikdo nic. Teda nejsme zamlklí, kecáme, jak vždy. Tramvaje jezdí kolem, občas projede autobus. Ještě pořád je čas, aby to někdo řekl. "Nezajdeme radši do hospody?" Všem se rozsvítí oči, okamžitě se točíme a rychle běžíme parkem. Na Taneční se nám šesti opravdu nechce, problém je jenom to že musíme z domu v těch směšných šatech. My co držíme náš styl "otrhanců" vždy v černém, vytahaby svetry, dlouhé sukně až pod zem a teď je to krimplen pri nejlepší samet. Uf

Dompter dompter, co to je? Říkám si pro sebe. Domy jsou po obou stranách silnice, vjíždíme do cizího města, abych se seznámila s Domptérem. Matka mi ráno poslala zprávu: jeď do Colorada v dragstóru u silnice, na tebe bude čekat Wayne, je to domptér. Jsem zde, vystupuji z auta, rozhlížím se kolem a kromě cirkusového nákladáku nic zvláštního. Na kasly má nálepku tygra, lva a gorily. Cha! Ta moje máma.....už vím co je to domptér! Bože! Obracím se na podpatku a chci okamžitě nastoupit do mého auta, ale na horizontě se hýbou malé siluety. Přibližují se k nám, kopýtka klapaj, tlusté nožky dupou. Zebry, koníci, slony a slůňata. Zajímavé, že se dostaly až sem, bez toho, aby kolem nás houkaly sirény policajtů, hasičů a bůhví kdo ještě, ale domptér krotí divoká zvířata. Takže moje vlastní máma mě chce seznámit s krotitelem. Myšlenky se mi v hlavě objevovaly pomalu, ale intenzivně, tak jak se šíří hnědá barva ve vařící vodě z čajového pytlíku. Musela jsem se usmát. Ta máma mě vždycky dostane. Džuuch, ze zadu do mého auta něco narazilo. Ty jo. Je to ten největší ze slonů. Hned jsem zalehla na podlahu, bylo slyšet vzdalující se dusání. Zahlédla jsem, jak to různorodé stádo odbíhá pryč.
"Zara mi řekla, že dnes dorazíte." Ozvalo se nade mnou, když jsem se hrabala z auta. "Nevystupuje a pojeďte za mnou!" Nezmohla jsem se ani na jednu odpověď či reakci, poslechla jsem bez slova. Tak jsem sledovala náklaďák, že kterého se na mě usmívali namalované portréty exotických zvířat. Těsně před centrem města jsme odbočili směrem na jih do areálu bývalého letiště. Tam se už procházel onen zvířecí průvod, domptér otevřel korbu a začal vypouštět jeho svěřence: lvy, tygry a geparda. Poslušně cupkaly do hangáru. "No pojďte, pojďte, nebojte se!" Smál se. Směje se mně? "Já se přeci nebojím, taky proč?" Dovolila jsem si ironii. Šli jsme spolu do hangáru a já čekala, že za mnou pleskne bičem, abych zrychlila. Vevnitř už do kola běhala všechna zvířata do kruhu jak v aréně. Kopyta klapala, tlusté nožky dusala a měkké tlapky měkce bezzvučně uháněla. Domptér ovládal ten průvod minimálními gesty. Byl neuvěřitelně charismatický.

Komisař Sráz se pohodlně usadil ve svém křesle, po brzkém ranním vstávání to jeho tělo potřebovalo. Ve svém povolání se už obrnil v mnohém, ale jsou věci, na které si nezvykne. Ještě teď mu stihnou všechny vnitřnosti když si vybaví první pohled na oběť vraždy ke které byl takřka v noci přivolán. Sedlec u Kutné Hory. Tělo bylo jakoby dekorativně rozřezáno a následně rozloženo, tedy jednotlivé části přiloženy k exponátům Kostnice. Otřáslo to celým týmem výjezdovky a to jsou lidé zvyklí na ledacos. Nejhorší byla slova patologa, který zkoumal ostatky: "Řeknu ti Josef, nevím co použil za nástroj k rozdělení, nejsou tu stopy po řezání nebo cokoliv jiného. Vypadá to jako by se to tělo rozpadlo samo od sebe, jako by leželo v zemi delší čas. Ovšem stav tkáně nejeví známky odumření víc než 12hodin, jsem z toho jelen, Josef!"

Pred očami mu spadla stena, nie teraz a tu, ale kedysi. Bol to posledný deň v škole. Sedel na záchode, čítal si audioknihu, nemal rád prestávky, neznašal ich. Za dvermi začul tlmený rozhovor. "Daj to sem, tu to položíme." Boli to posledné sekundy pred výbuchom, ktorý rozbural steny jeho aj dvoch susediacich kabiniek. Fergusson spadol na kolená, ale rýchlo sa otriasol, natiahol si gate a rád by sa vymotal čo najrýchlejšie z toho chaosu. Lenže pod nohami mu prebehli dve morčatá a pár škrečkov, utečenci z kabinetu prírodopisu. Noha mi po morčata skĺzla a on miesto úteku predviedol ten najdlhší a najrovnejši pád celého svojho tela. Kauza sa riešila pred riaditeľom Lýcea: výbuch, zdemolovanie chlapčenských záchodov a usmrtenie morčaťa. Verdikt bol: vylúčenie z prezenčního štúdia. Fergusson sa nebránil, nepovedal ani slovo. Nie že by bol tak odvážny a hrdina, ale keď preskúmal celú situáciu, tak nenašiel nič čím by mohol dokázať svoju nevinu.

Nohy mu obmývala voda Dunaja. Fergusson mal rád toto miesto, kde sa vlieva Morava do európskej veľrieky. Okolo jeho mesta. Nie je príliš moc miest, kde sa dá stáť v Dunaji. Pocítil ako sa mu chodidlá prepadajú a piesok sa okolo nich vršil. Studená voda a stály vietor, ktorý tu nikdy nek poončí, hovorí sa tomu Dunajská brána. Nedíval sa do vody, takže nezahliadol pohybujúci sa chrbát pod hladinou, bol to len okamžik. Chrbát zamieril do prava proti prúdu rieky Moravy. Fergusson miloval tito chvíľu dňa, zapadlo slnko nad Rakúskom, ale tme ešte nebola, obloha sa zafarbila do tmavšej modrej.
"Čo tu robíš, chlapče?" Ozval sa hlas, trochu vyšší než by sa od jeho majiteľa čakalo. Mal dlhú štíhlu tvár a svalnaté telo.
"Chodím sem rád, ide z toho obrovská sila z tých dvoch riek, kto si?"
"Patrím sem, k vode, k rieke." Mávol rukou do neurčita.
"Ja tiež " muž sa na Fergussona so záujmom pozrel. "Ty si, tiež nesmrteľný?"
"Čo? Nie, určite nie."
"HM, to som nemal povedat!"
Fergusson sa tváril dychtivo.
"Kto si?" Muž sa tváril neisto, trochu vravoravo ustúpil.
"Ale nie, nepýtaj sa, ja nemôžem klamať!"
"Povedz mi kto si, ja to ďalej nikomu nepoviem, vôbec s nikým sa nestretávam, tak ani nemám komu!" Muž prešlapol z nohy na nohu, ako kačka. Zažmúril oči, ale stále mlčal.
"No dobre ak mi to nechceš povedať, tak nič." Mikol ramenom Fergusson a chcel urobiť krok dozadu. Nohy mal zanorené príliš hlboko, spadol síce do mäkkého, ale mal pocit, že je v pasti. Muž urobil akési gesto, trochu pařátovitým prstom. Mladíkovým nohám sa uľavilo.
"Som Sobek, patria mi všetky rieky, ale hlavne Níl," povedal po tichu Sobek. Fergusson vyvalil oči.
"Ty si egyptský Boh?"

V tme svietili dve tlmené svetlá. Nevyžarovali svetlo von, ale akoby to svetlo prichádzalo z obrovskej hlbky. Keď som sa zadíval do priestoru, tak sa objavila postava,s loptou v rukách. Pohadzovala ňou a premačkávala ju po celom povrchu. Občas ju hodila do diaľky sa ona sa zas ako bumerang vrátila. Už dlho som nepočul tak absolútne ticho, ani tie akcie s loptou ani žiadny iný zvuk pochádzajúci z priestoru okolo mňa. Bál som sa pohnuť, lebo pri pohlade do toho, čo bolo možno vnútrom možno vonkajškom, ma mrazilo. Neviem ako dlho to trvalo, ale v jednom okamžiku som si všimol, že pri každom dotyku rúk na lopte vznikali malé svietelkujúce body. Rozmýšľal som či ten človek má nejakého protihráča, alebo sa lopta vracia pomocou nejakého fyzikálneho zákonu, ktorý ja nie som schopný pochopiť, lebo nás delí vákuum, vďaka ktorému je tu všade také ticho. Ako to, že môžem dýchat napadlo ma, začal som lapať po dychu. Ďalší hod a lopta priletela až ku mne a přeletela daleko za mňa. Stal som sa súčastou hry? Alebo táto loptosonda obleti celý vesmír.....ano je to vesmír. Jednotlivé rozsvietujuce sa telesá dostávali vlastnú dynamiku, hýbali sa ako v hodne chladnej alebo hustej tekutine. Dostal som strach, že by som do nej mohl preniknúť. Lopta sa zas približovala ku mne. Tentokrát padala z výšky, keď dopadla k mojej nohe, čakal som že sa zastaví, ale ona sa zas len zľahka zachvela,spomalila a letela ďalej. Takže som tam aj ja! S týmto uvedomením som sa začal aj ja rutit niekam dolu. Strata istoty mi spôsobila stratu rovnováhy. Uf.
Niekto nadomnou vypol monitor a povedal: "Áno, strata istoty je stratou pevnej pôdy pod nohami, pochopil si to dobre Fergusson."

Malo by to už prísť, hovoril si otec Fergussona. Myslel na syna, ktorý sa pre svoju plachosť do spoločnosti žien nemal odvahu vypraviť. Fergus netušil, že Fergusson už dlhšiu dobu hľadal webináře, kurz alebo aspoň aplikáciu na zoznamovanie, či na navazovanie komunikácie s druhým pohlavím. Dokonca začal uvažovať nad tým či miesto online by nemal ísť do mimo virtuálneho kontaktu. Dosť ho to desilo. Mal profil na niekoľkých zoznamkách. Blondhba či brunet alebo ryšavá, vlastne nevedel. Mal vtieravy dojem, že tváre na monitore boli len fakové. Sám tam vždy dával novú svoju fotku, ktorú si menil pri každej novej návšteve, niečo ako heslo dňa. Ľúbili sa mi krivky tváre, ktoré rozvlnil lícne kosti a voľne prešli do mäkkých líc, jamkami pri úsmeve. Hrozne sa bál zdvihnúť oči a pozriet do očí, mal dojem že sa v čiernych zreniciach stratí a bude odhalena až závratná neznalosť. Celý červený sa odvrátil od monitoru, pretože sa tam na neho pozerala bytosť, žena. Zachvel sa a v pomykove nevedel či rýchle neskapnúť. Áno, nebol hrdina, ale celý druhý deň myslel na to, že ju skúsi nájsť.

Otec Fergussona sedel v kancelárii a miešal lyžičkou kávu v hrnčeku, niežeby si dával cukor do kávy, len chladil tekutinu. Zvláštny nápoj ta káva. Nie len to, že je to droga. Kofeín je návykový, ale má aj iný rozmer. Nahorklá vôňa stačí na to, aby človeku vyvstali na pamäti ľudia, s ktorými tento nápoj popíjal. Sú to zástupy ľudí. Ferguson otec mal dokonca veľmi zvláštny zážitok s kávou. Stačí povedať: 22.novembra vo viedenskej kaviarni v hoteli s Adolphus na Dealy plazza v Dallasu po 12 hodine sedel pri stolku s nervóznym mladíkom, ktorý stále pozeral na hodinky. Miešal lyžičkou kávu, aby ju nakoniec dvomi dúškami rýchlo vypil, vstal a odišiel. Za pár minút bola počuť streľba. Až neskôr Fergus najstarší neveriacky zistil, že ten mladík bol Harvey Lee Oswald.

Bola polnoc a v dračej jaskyni sa začalo niečo diať. Veľké vajíčko, uložené do mäkkého ložka zo slamy, sa začalo vrtieť. Spočiatku sa zvnútra ozývalo tiché ťukanie, ale pomaly zesilovalo. Zanedlho jaskyňou zneli rany ako v kameňolome. Nie je to moc divné, ono dračie vajce je tvrdé jako kremeň, taký malý drak musí mať silu, aby sa z neho dostal. Mama dračica a otec drak nad ním stáli celí nedočkaví. Keď sa malému tvorovi podarilo odtesať špičku vajca, tak z neho veľmi šikovne vyliezol. Hneď si kýchol a vykýchol pár iskier. Mama splaskla pazúrmi: „Snáď si neprechladol, ty náš šupinatček malinký.“ Otec drak meral jaskyňu dlhými krokmi a neskrýval pýchu, ktorá sa dostavila spolu s obrovskou radosťou z príchodu syna na svet. Tak sa narodil Traky, drak z rodu Travelsaurov-drakov putujúcich.

Na druhej strane sveta sa udialo niečo veľmi podobné, až na to že tam sa narodilo dračie dievča. Bol to dračí druh zvaný Echosauri. Draci, ktorí vedia spievať. Svet ľudí to ani netuší, pretože pre nich sú to všetky zvuky sveta. Dospelí Echosauri chodia spievať až tam kde sa nebo dotýka zeme a kým ich spev priletí k ludským osadám, mestám, či obrovským metropoliam rozriedi sa melodia do priestoru.

Mucošci
Lada

Paní X.y.Zetová bydlí léta páněna konci ulice v přízemí nízkého panelového domu,celý život pracovala v závodě jako jeřábnice,je prostorově výrazná
cca 185 cm na 115kg,má psa Rendlika , který je směsí foxteriéra s bíglem staršího zrodu, tak okolo 15 let, je stejně prostorově výrazný, jako paní X.y.Zetová,běh a atletika Rendlikovi nic neříkají,snad za mladších let, ale kdoví,v zimě je rád ,že se vykolíbe ze vchodu, dá kolečko okolo dvora a zase domů do tepla,v létě Paní X.y.Zetová,postává před vchodem a klábosí s oblíbenými sousedkami jedním dechem hltá novinky o lidech z okolí drby ,polo pravdy a vše spolehlivě předává napříč svými komunikačními kanály, pravděpodobně ústy (Pavlačovka),neboť není žádné povědomí ,zdali si rozumí s počítačem a do jaké míry ,
co však víme jistě,
peče Rendlikovi pamlsky nejen o Vánocích .

Tetka Pletka
má moc ráda své neteře a synovce přemýšlela čím by je letos překvapila a potěšila rozhodla se uplést krásný ostrov se zvířátky,jejich malými a velkými kamarády domečky
květiny stromy s ovocem,palmy,
říčky potůčky vodopády moře,hory, lesy houby,berušky vážky ,slunce, déšť i duhu,zahrádky se zeleninou, též nářadí na údržbu nebo opravu domečků a na okopávání zahrádky, cesty městečko s miniobchůdky, promenádu podél moře hřiště s průlezkami , tobogány a vodní atrakce , společná hrací místa ,pro děti i pro zvířátka když dopletla zamýšlela se jestli zvířátka a jejich kamarádi mají všechno co těší srdce i duši aby mohli žít své příběhy v tomto barevném pleteném ráji.

V Jihozápadní části Stockholmu píše se 16 . století ,babí léto se pozvolna prolíná v podzim královna *Anet Venus von Goldenhair*
jako každý pátek pořádá na zámku pravidelný taneční večer , stoly se prohýbají jídlem , králové a rytíři popíjí
brandy ,dvorní dámy ,pijí horké víno,královna si dnes vybrala
Slámové víno, které jí dovezl přítel *Paul de Art* je to výjimečný muž, vínu posvětil svůj život ,vlastní 65 % vinohradů napříč Francií,ač jezdí méně často, vždy když přijede doveze bezkonkurenčně excelentní vinné poklady.
Zábava je v plném proudu,
kolují dohady kdo královnu doprovodí na sobotní vyjížďku
ke Stříbrnému jezeru u Křišťálových hor .
Nikdo zatím netuší, že do sálu nepozorovaně vklouzl neznámý host , v šatu královském
 je k nepoznání alchymista
* Johan Von Burn*

Dějí se divné věci bude třeba posadit se na nejvyšší místo světa a podívat se na vše z nadhledu,řekl si sám pro sebe Gabriel ,několik dnů možná měsíců trvalo než se dostal k nejvyššímu bodu světa,usadil se vystoupil mimo sebe rozhlédl se po okolí mezi oblaky viděl zprvu jako v mlze , čímsi naplněné nádoby prazvláštních tvarů když se přibližovaly ,všiml si, že
Jsou průhledné mnohem překvapivější byl jejich obsah
byly v nich myšlenky z minulosti, přítomnosti i ty budoucí,další a další nádoby se vynořovaly krásné zlaté v těch byli opravdoví přátelé z každé doby,v dalších nádobách byly předměty počítač stůl portrét draka ,v nádobách temně černých proplouvalo veškeré zlo, Gabriel postrčil nádoby se zlem se slovy: " Leťte nádoby temné již jsem vše romancezpracoval"
Teď se vynořily nádoby růžové pokryté červenými srdíčky a v nich všechna Láska kterou přijal dal ...

Samuel popíjel horkou čokoládu
cosi psal do notebooku ve své oblíbené kavárně právě zvedl oči,když do dveří vstoupila neznámá žena asi cizinka protože ji tady doposud nikdy neviděl ,mohlo ji být tak mezi 30 až 35 lety odhadem štíhlá *40* vysoká blondýna,objednala si horké maliny a posadila se do zimní zahrady četla si v nějaké knize, Samuel se zadíval k zimni zahradě která byla napříč kavárnou, sotva znatelně si povzdechl a vrátil se pohledem k notebooku po očku však nenápadně pozoroval zda-li se cizinka nechystá k odchodu z kavárny naštěstí východ ze zimní zahrady je uzamčen takže
jediná cesta ven je přes kavárnu
Netrvalo dlouho a vyšla se zimní zahrady ,Samuel zrovna zavřel notebook a vyrazil ke dveřím kde se na pár vteřin střetly jejich pohledy , nikdo z nich nepromluvil bylo to jako krátký elektrický výboj,prošli dveřmi každý svým směrem to bylo jejich první avšak ne poslední setkání.

Před bránou do pekla stál
houf padlých andělů,
pánbůh je pozoroval z nebe a přemítal, zda-li je přenechá peklu, nebo pro ně najde nějaké užitečnější poslání
,nakonec se rozhodl dát andělům ještě jednu šanci.
 "Andělé vzlétněte vzhůru
do nebe" zavolal hlubokým hlasem pánbůh .
Mám pro každého z vás jedinečné poslání.
Budete působit na Zemi.

 Vážkyeli
 Povedeš pozemské bytosti ve dne v noci k radosti.

Blahorode budeš mít na starosti v jakékoliv době míru hojnosti a spokojenosti.

Drachieli
Tvým úkolem je ochrana před nebezpečím a zlem v noc i den.
Láskavone
Zařídíš,
ať v srdcích všech bytostí
 Láska se rozhostí .
Kreoeuforiku
Ukaž bytostem pozemským cestu životem pravou,
probuď v nich
tvoření, nadšení ,hravost.

Jenifer měla mít už pubertu za sebou bylo jí 20 když si brala Gábora měl být její opora avšak nebyl ,nebo Jenifer nebyla zralá na manželství ?
Jejich vztah klesal jak
sestupná křivka grafu .
Jenifer znuděná konzervativním úhlem pohledu Gábora,
rozhodla se pro dobrodružství, zprvu nevinná odpověď
na inzerát , který
měl básnickou formu
i minimální očekávání, Jenifer byla nadšená , zpočátku to bylo jen o dopisním papíru
a pečetním vosku na obálku pro sicher (jistotu),avšak během
asi 2 měsíců papír a vosk již nestačil ukojit touhu po osobním poznání,nastal den *D*,
kdy se měli konečně poznat vzduch byl nabitý směsí vibrací zvědavostí, očekávání
napětí ,touhy.

Nikdo netušil v čem mohli udělat jeho rodiče chybu,
byli to pro okolí obyčejní slušní lidé,stejně tak působil i jejich
dvacetiletý syn , byl tichý působil spíš plachým dojmem, nebyl studijní typ vyučil se soustružníkem práce ho moc nebavila ,kamarády neměl ani holku neměl byl zvláštně samotářský typ
bydlel s rodiči po práci se zavíral v pokoji a trávil čas se svými myšlenkami, kdoví jak dlouho
plánoval tu vraždu ten večer nachystal večeři rodičům i sobě
mile překvapení synovou inciativou nic nenamítali
rodičům přidal do jídla těžce rozpoznatelný čirý prudký jed
(bez chuti,zápachu),preventivně ještě nechal zapnutou plynovou troubu z níž začal plyn unikat
 do místnosti,podíval se na rodiče oba se sesunuli ze židlí k zemi měli oči obrácené ke stropu,když zaklapl dveře bytu byl si jistý jsou mrtví.

Mateo,právě doobiral plody rakytníku které visely sestupně dolů jako šňůra jasně oranžových perel vložil je do lněného vaku a poté do batohu vydal se krajinou najednou byl v opuštěném domě masky na stěnách budily hrozivý dojem než se rozhodl zda-li jít zpátky nebo proběhnout ten divný vysoký opuštěný dům, najednou slyšel zvuk jakoby někdo bouchal na dveře procitl uvědomil si že to byl sen počkat i to dvojí bouchání
na dveře ,nebo to bouchání bylo o patro výš ? Mateo
vstal a šel ke dveřím,podíval se kukátkem ven prostor chodby byl tmavý najednou byl v celém domě statický klid.
Mateo si šel znovu lehnout
trvalo věčnost než opět usnul.

Konrád se zamyslel ,dcera od sestřenice Julie , Marioneta
je ke mě čím vzdálenou příbuznou, nebo už jen kamarádkou ? A ta Julie
je vůbec sestřenicí , či snad jen nějakou vzdálenou odnoží "přes páté koleno" , jak se říká? Z otcovy strany
je přímá linie příbuzných , kdežto z máminy strany je to spletitý labyrint . S bratrem Julie , Xavierem se
snažili jednoho dne proniknout tou spletí příbuzenstva ,teta Shermena byla matkou Julie , její Sestra
Jasmína se provdala na jih a odpojila se od rodného kmene,byly tu ale další čtyři tety a jedna ač nazývaná
tetou byla Konrádovi spíše babičkou ,
teta Jeannette J.
(Vzala si za muže Jahna) byla zároveň matkou Shermeny,
teta Jeannette W
(vzala si Wladislava),
další teta Jeannette F
(vzala si Francesca)
tety J.W. a J.F.
byly giga záhadou , pravděpodobně byly sestry Jeannette J a všechny tři dcerami Adolfíny von U
potom tady byla teta Zina
byla sestřenicí Konrádovy matky Perlíny.
Konrádovi spíše babičkou ,
než tetou byla "teta" Fana.
Holt je tak trochu zamotaný,ten náš rod ,shodně konstatovali Xavier s Konrádem .

Hormony jak utržené z řetězu
bušily o stěny jejího těla *Pusť nás dovnitř už je čas*Cecílie
pozorovala jak některé okruhy těla nabývají na objemu , radostí však příliš neplesala
s největší pravděpodobností
to je karmický trest, chtěla se pro tento život narodit v mužském těle , zasnila se, mohla by být popelářem, kominíkem ,montovat domy,skákat na lyžích nebo free style.
Pozítří *Cilka*(jak Jí říkali) bude mít 15 škola končí
za půl roku a co dál potřebuje už rozeslat přihlášky na školu volba padla na maturitní obor *biochemik pro lékárenskou výrobu*
Z hlubin nevědomí se ozval našeptávající démon :
"Když dokončíš studium budeš trávit lidi, vyrábět pro ně jedy"☠️.
Neee to ne ,
chci lidem pomáhat !
Cilka se vzepřela démonovi .
Pomáhat,opravdu pomáhat ,nedal pokoj démon
až v Cilce začínal hlodat červ pochybností , jestli démon přece jen nemá špetku pravdy?

Nick se prodral vrstvou kamenů a něčeho co připomínalo svým vzhledem bláto,snažil se pochopit co se stalo ,bylo to zemětřesení nebo výbuch sopky, široko daleko nikde živá duše , cokoliv to bylo nemohl uvěřit ,že přežil sám,vydal se mrtvě vypadající krajinou z některých kamenů vycházel kouř , země i nebe vypadaly stejně jakoby se spojily v jeden rudohnědý celek ,nesvítilo tam Slunce, ani nevál vítr,kde to sakra jsem a proč nikde nikdo není ,copak všichni zahynuli?
To přece nemůže být pravda
Nick si protřel oči ,neměl ponětí jak dlouho šel když spatřil trosky kosmické lodi ,vrátila se mu paměť
Jack, Wayne ,Peter a on byli posádkou kosmické lodi
měli prozkoumat život na Venuši exploze nedaleké hvězdy katapultovala jejich vesmírnou loď,
pravděpodobně se nachází na Marsu co ostatní , jsou na živu?
Bude možné obnovit techniku a navázat spojení se Zemí?

Je 29 února 3027, přestaly platit peníze,lidé našli hodnotu
ve vzájemné výměně energie mají odlehčená těla od nánosů trápení , zoufalství a smutku,
ty shořely v očistném ohni ,
teď jsou si všichni rovni
Živí je energie radosti a lásky . Pracují jen dokud cítí *flow*
a jejich duše zpívá,nepotřebují stereotypem páchnoucí výrobní haly, ani komerční velkoobchody, žijí zdravě
všechno nezdravé, těžké ,již dávno opustili jejich předci když zjistili , jak příliš zatěžují svůj imunitní systém a celé tělo
klesá do nízkých vibrací
Kdo ze současných lidí by chtěl žít v nízkých vibracích ? Celé věky lidstvu trvalo , než přišli na to, že mohou žít jinak radostněji .

V Jižní části města Rautova , je všechno lahodné,jsou zde *rautové domy* mají pastelovou barvu a 7 pater, v těch domech namísto bytů jsou stoly s jídlem uprostřed domu jsou dva výtahy jeden, který dováží plné talíře a mísy s chuťovkami džbánky s nápoji a druhý,
který dováží prázdné nádobí
V celém městě jsou
zvoucí automaty
pro turisty,kteří jsou
v Rautově poprvé, aby si vybrali raut dle svých chuťových pohárků.
Pokud raut není
v nejbližším okolí mohou
si zavolat si raut-olta nebo rauto-bus. Rautováci (místní obyvatelé, bydlí v severní části),pracují většinou
ve svých domech na výrobě rautů ,
které pak rozváží do
rautových domů,
raut - dodávkami ,všechny to moc baví :)
Tak to je hlavně v zimě a při nepřízni počasí,v létě se pořádají *Open air raut párty*.

Ámos seděl v kuchyni a díval se oknem ven, téměř ve všech okolních oknech problikávaly světelné řetězy
některé vesele
jiné s psychedelickou zběsilostí,
letos to budou prachbídné Vánoce nejhorší v celém životě řekl si polohlasně pro sebe.
Nejbližší příbuzní
vyřadili Ámose s chovu
už loni .
Jasně žije trochu bohémský ,více však rebelský život,má za to cítit vinu snad? Ano odkládání nechtěného a následné vyhýbání se zodpovědnosti není sice ctnost,ale Ámos ví,že se nenarodil do tohoto světa , aby dřel jako otrok ,rozhodně má jiné poslání.
 Jen zjistit střelhbitě jaké ,
zase mít peníze na jídlo,
(a všechny krásné věci)
spižírna, lednice, peněženka
i karta zejí prázdnotou , upomínky složenky se vrství jak naklonované, rázným smečem odrazit hrozící exekuce jednou provždy.
Ámos má jasno potřebuje projekty na kterých vydělá
 v co nejkratším čase, pro sebe minimálně "čtvrt míče".

Vypadá to , že máme celou sérii vražd je to už 5 v řadě,
 ať je pachatelem kdokoliv musíme ho zastavit, konstatoval kapitán Hladký,případ budou vyšetřovat seržantka Strojená s kolegou Nemastným, oběti jsou ženy mezi 25-40 let odhadem všechny mají nakreslený v dlani čtyřlístek
asi pro šťastný přechod na druhý břeh,podle všeho pachatelem je muž nafoťte místo činu a zajistěte stopy veškeré otisky, nebo cokoliv by nám pomohlo v pátrání po pachateli , vyšetřování po rychlém rozjezdu,uvízlo na mrtvém bodě ,je to náhoda,
ty falešné stopy,nebo máme
co do činění s přemýšlivým vrahem zamýšlela se seržantka
Strojená a začala projíždět databázi možných pachatelů ,co už měli dík vraždám nějaký ten vroubek , nikdo z nich nepřipomínal vrahův
 *rukopis * Ne z databáze to nikdo být nemohl tenhle vrah je jiný....

Marek zalistoval svým dosavadním životem jak knihou, nic extra jsem nedokázal ani neprožil tolik promarněných let ,život vějící nudou, v telce běží právě soutěž "Kdo přežije" to je výzva pro 2 krát 25 let životem a městem znuděného týpka
užije si pobyt a při dobré strategii vyhraje ten milion, který je hlavní výhrou.
Věděl že ohledně věcí sebou proběhne cenzura,proto vzal jen pár věcí ,v naději, že nejsou na seznamu nepovolených,
do báglu vzal neoprénový overal pro potápění ,
dva křemeny pro jiskru
na rozdělání ohně, nůž,
mini mačetu , rybářský vlasec , funkční větrovku ,spodky , rýži
a taky mini soudek rumu ,
jestli neprojde ten rum, nasadím část rýže ,až vyroste vyrobím z ní saké .
V duchu plánuje Marek ,
má hrubé obrysy ,
teď zbývá už jen doladění strategie , aby dosáhl na svou vytouženou výhru.
Bude to zážitek na zbytek života .
Pět měsíců plných dobrodružství a adrenalinu, prověří sílu, nejen fyzickou,
ale zejména psychickou.
První den začíná časným ranním přistáním na pustém ostrově, 5 dobrodruhů jde nadšeně vstříc novým dobrodružstvím.

Na planetě Mýteos žili muži a ženy zprvu odděleně ,muži měli ze tří čtvrtin dračí tělo uzpůsobené k boji,
 ženy zase ze tří čtvrtin opičí tělo , pro péči a důvtip žili dlouhý čas jako sousedé ,měli všechno co potřebovali žili spokojeně jako v ráji, Jednoho dne se Ryan šel projít
v dálce uviděl strom , krásný mohutný měl sytě zelené listy
rozhodl se že si chvilku odpočine než půjde dál, po chvíli usnul zdál se mu sen, uviděl krásnou bytost ze sousedství měla světlou hřívu a jantarové oči ,probral ho zvuk padajícího plodu, jak krásné si Jablko a vůně Tvá odolat nemohu, kousl do jablka Lásky
mělo tolik chutí ,až se s Ryanem pootočila celá planeta,když nabral rovnováhu ohlédl se a uviděl Ji ,byla to žena ze snu
Nevěděl co udělat nabídl Jí jablko, tentokrát se planeta znovu pootočila ,zablesklo se Ryan a Iris poznali že jsou si souzeni ,stali se průkopníky Lásky ,od té doby žijí na planetě Mýteos,ženy a muži společně .

Steve,Mario,Peter a Giani,byli přátelé od střední školy, jejich společným hobby byl *urbex*
za 10 let mají spousty zážitků , adrenalin ,místa kde se zastavil čas , výpravy riskantní , překvapivé i méně příjemné.
Tentokrát zamíří do starého opuštěného domu na okraji města ,veřejnosti byl uzavřen před lety okna nemají skla místo nich jsou tam dřevěné výplně.Nejdrive bude potřeba zmapovat okolí zdali nejsou nikde kamery nebo foto satelity
alarmy pěšky a podobné věci které je potřeba uspat aby se nedostali na policejní stanici
Mario otevřel jedním tahem pojistný řetěz na dveřích jemné na dveře zatlačil a vešli dovnitř
dům byl obrovský měl zvenší působil jakoby byl rozdělen na tři třetiny ,to se potvrdilo i zevnitř , každá z třetin měla své kameninové a příkře točité schodiště, okolo zdi byly fragmenty zábradlí dům měl 3 patra vyšli tedy až nahoru,vlevo byly dveře za nimi chodba a po stranách pokoje v té chodbě byla kuchyňská linka ve dřezu
talíř a hrnec v pokojích deky jako by tady někdo nedávno byl
Zaslechli skřípající zvuk dveří, možná máme společnost,řekl Peter s otázkou v očích:
Vracíme se nebo jdeme dál?
Mario zachytil ten pohled
Bojíš se snad Pete?
Nebojím jen mám takový divný pocit,odpověděl Peter,ostatní mlčeli,jdeme ,řekl Mario
Chodba je dovedla do druhé třetiny , byly tady 2 pokoje
a místnost se světýlky , co to sakra je?
Někdo tady má
WiFi a špionážní centrum
Padáme odsud , Giani ztlumil baterku na minimum , vzápětí zakopl o plechové světlo
s drátěnou ohrádkou nad žárovkou které se skutàlelo až ke schodišti ,seběhli patro a ejhle překvapení chybí kus schodiště,tady to nepůjde musíme se vrátit ,vyšli schodiště nahoru a všimli si dalších dveří ,ty jsme přehlédli nebo tady nebyly? Otevřeli dveře ve zdech byly zabudovany ocelové trubky z nich visely dráty a na nich kostry ,na chvíli jim to vzalo dech ,byla tam však ještě jedna místnost na dlouhém stole bylo snad tisíc párů očí, všechny se dívaly na ně rychle zabouchli ty dveře ,chtěli se vrátit do první třetiny domu ,ale jako by se točili pořád v kruhu , najednou uslyšeli hlasy připomínalo to ruštinu, musíme vylomit tu dřevěnou zábranu okna a slaníme se dolů dřív než z nás udělají kostry.
Fofr! Zavelel Mario.
Tentokrát jsme unikli jisté smrti jen o vlásek,konstatoval Steve , již cestou po dálnici.

Vílo ta tvá úvaha ze série
 na pokračování mě rozsekala vlastně vícekrát nejen tím luxusním souvěttím " Jsem prostě SOB...EC a Antivánoční antitalent...
Nesnáším, když musím dělat co nechci a tvářit se u toho, jako Anděl Páně a fakt mi to ani trochu nejde."
Ach sorki půjčím si ji do své parodie chybí mi 100 slov do 2000 víš?
Na téma Vánoc máme stejný úhel pohledu , letos Vánoce prostě neřeším, neslavím
už jsem chtěla dát WiFi off ,
když na mě vyskočil příspěvek
 "jeho sestry" :
 O komerčně laděném umělém cirkusu ke zfanatizování davů ,prolnul se mi s tím názorem Tvým a napadlo mě : "Hle , stádo nakupovat houfně běží , slevám odolá sotva, stěží. "
"Jeho" nesnáším a "jeho sestra" není o moc lepší.
S příspěvkem se sice trefila ,
jen škoda že to má stejně jako *stádo* Není se vlastně čemu divit je přece "jeho sestra"

"Co kdyby Tě někdo zastavil a zeptal se Tě, co Ty můžeš sdílet se světem? Jakou svou zkušenost, své poznání, své přesvědčení můžeš sdílet s ostatními s jistotou, že tato informace, toto sdělení jim bude prospěšné? Nejde o originalitu, ale o autenticitu. Co je v Tobě úžasné a autentické, co můžeš s ostatními sdílet?"

Záleží v jaké náladě by mě ten
* někdo* zastavil a zeptal se :
(a) toho někoho bych poslala do ******
Případně za
(b) bych se zamyslela
a odpověděla na otázku.
Takže (a) vynechám
přejdu k (b).
Co je na mé autentické, no, upřímnost *Co na srdci ,to na jazyku* většinou to neudělá davy přátel ale oddělí zrno od plev.
Co bych mohla předat dál aby to bylo prospěšné ...?
Každý by měl hledat najít a žít své poslání , zamýšlet se nad tím proč žije právě tady na Zemi jaký má tady úkol.
Možná ještě neztrácet víru v sebe když se nedaří vše hladce,smysl pro humor nadhled za všech okolností
i když někdy je to těžší , ale připomínat si to co nejčastěji a věřit v zázraky aby se mohly stát.

Helča

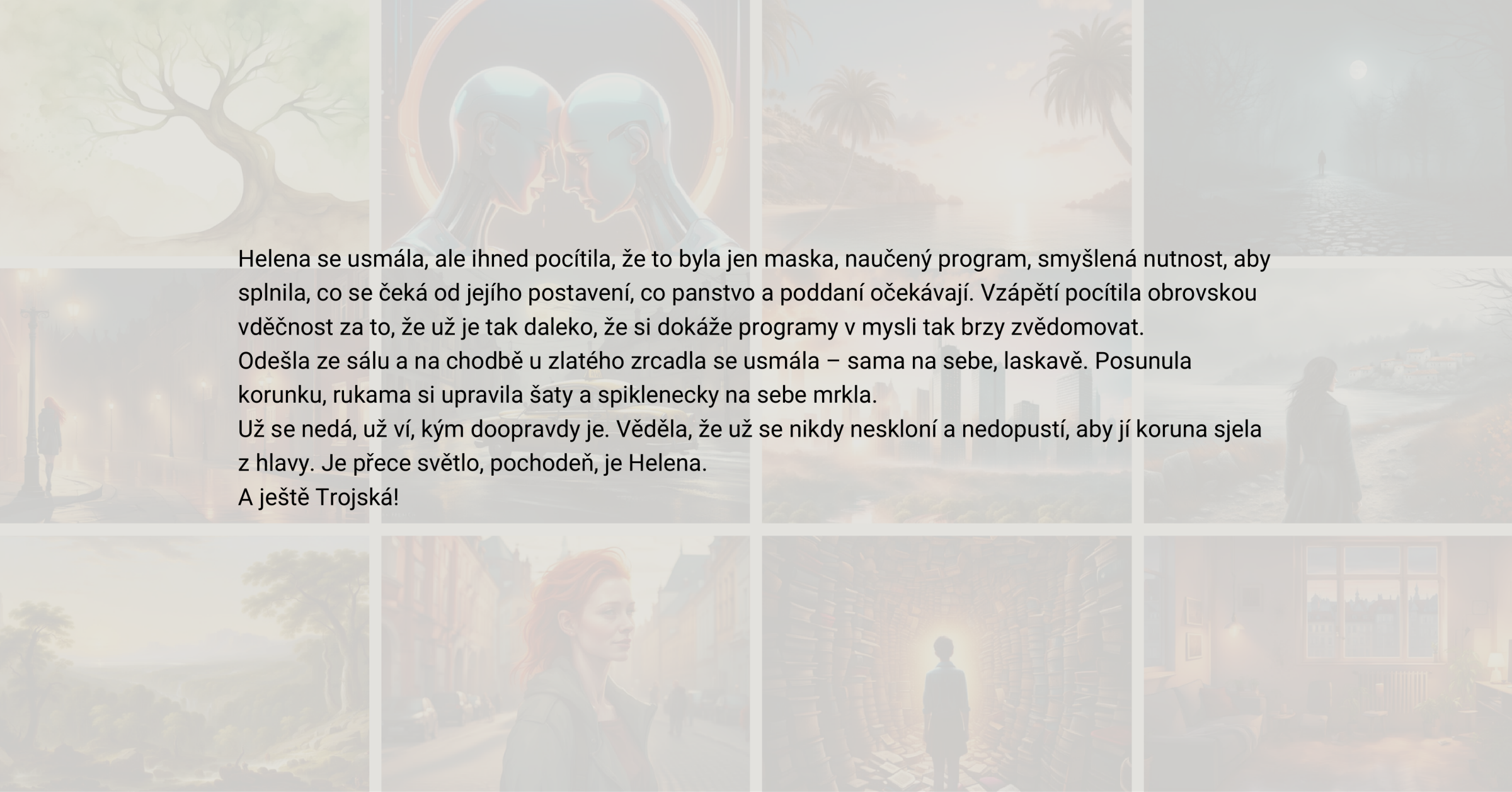

Helena se usmála, ale ihned pocítila, že to byla jen maska, naučený program, smyšlená nutnost, aby splnila, co se čeká od jejího postavení, co panstvo a poddaní očekávají. Vzápětí pocítila obrovskou vděčnost za to, že už je tak daleko, že si dokáže programy v mysli tak brzy zvědomovat.
Odešla ze sálu a na chodbě u zlatého zrcadla se usmála – sama na sebe, laskavě. Posunula korunku, rukama si upravila šaty a spiklenecky na sebe mrkla.
Už se nedá, už ví, kým doopravdy je. Věděla, že už se nikdy neskloní a nedopustí, aby jí koruna sjela z hlavy. Je přece světlo, pochodeň, je Helena.
A ještě Trojská!

Byla jedna malá princezna a ta nejraději za všeho seděla na pláži a upřeně hleděla do moře.
I tentokrát věděla, že ji tatínek král a maminka královna čekají s večeří, ale když ona měla na práci něco mnohem lepšího!
Nedočkavě hleděla do vln a vyhlížela svého kamaráda, modrého delfína. Jen co se jeho ploutev zablýskla pod hladinou, nasedla malá princezna na vodního kamaráda a vyrazili.
A kdyby jen vodního. Ale psst – to je zatím tajemství. O tom ví jen oni dva.
Zanedlouho dopluli k třpytivému ostrovu, malá princezna vystoupila z vody a dotkla se břehu.
Jak to, že její nožka zůstala suchá?
Otočila se na svého delfíního kamaráda, když tu najednou uviděla něco nevídaného!

Se zatajeným dechem sesedla z koně a sundala si z očí pásu. Poplašeně se rozhlédla kolem sebe. Slunce se zabarvovalo dokrvava a krajina začala utichat.
V dálce viděla plno stanů, asi tábor. Zvuky smíchu, bubnů se nesly z dálky.
Helena cítila narůstající nervozitu a začínalo jí být chladno.
Po celém těle cítila jemné chvění. Vůbec nevěděla, kde se ocitla, ale v hloubi duše cítila hluboký klid.
Rychle se podívala do zrcátka, jestli je všechno v pořádku. S úlevou vydechla, když uviděla svou božskou tvář.
Z myšlenek ji vyrušil koňský cval, který se stále přibližoval.
Kdo to jen může být?
Jezdec se stále přibližoval a dusot sílil. Pomalu začínala rozeznávat postavu muže statné postavy v bílém plášti.
Už mu skoro vidí do tváře…
Ach ne!
Ano!
Je to on!
Milovaný Paris.

Vystoupila z obrazu a protáhla se! Konečně, už ji ta antická tóga nebaví, kdo to jenom vymyslel.
Helena se svobodně rozeběhla oceánem.
Na všechny strany. Milovala tento pocit svobody a volby. Jaké slastné rozdvojení!
Dívá se sama na sebe. Jedna její část se potopila a splynula se zubatým úsměvem žraloka, nadechla se jeho dravosti a pocítila, že má vlastně sám strach….
Obraz se rozplývá – když tu najednou vidí druhou svou část – jak usilovně otevírá monstrózní lasturu, aby z ní po chvíli s úlevou vytáhla obří perlu. V jejich rukou se proměňuje v nádherný zámek, do kterého vstupuje…
Obraz mizí v mořské mlze…
Třetí částí je opravdová ona, malinká Helena v náruči oceánu, královna ze slavného města s nelichotivým osudem, plave podél pobřeží, které dýchá v tepu jejího srdce.
Hory slastně vydechují omamnou záři a jakoby šeptaly zapomenuté, a tak důležité: „JÁ JSEM.“

Vítr si pohrával s jejími předlouhými zlatými vlasy…
Z dálky jemně doznívál zvuk večerního města a vzduch byl prosycen vůní myrhy a kadidla. Na blízkém keři omamně voněly růže. Helena je tolik milovala! Tu první od něho dostala už ten den, co se setkali.
Z dálky zazněl zvon.
Kde jen může být?!
Najednou zaslechla šustění a lehké kroky.
Srdce se jí rozechvělo!
Dvě jemné mužské ruce jí překryly oči. Okamžitě poznala tu vůni. Za sebou cítila jeho statnou postavu.
To je Paris!
Otočila se… a její zrak se setkal s jeho. Nemuseli ani nic říkat. Vše probíhalo beze slov.
Padla mu do náruče oddajíc se jeho mužné vůni a síle.
Kdyby to tak zjistil její manžel Meneláos! Stihl by je oba krutý trest.

Afrodita se nemohla dočkat. Už brzy soud skončí a všichni se dozvědí výsledek. Paris se konečně musí rozhodnout.
Ten seděl ve své komnatě a nevěděl, co si počít. Tolik se bál, aby nerozhněval Jeho, Nejvyššího, Dia.
Ale cítil, že jí ho musí dát. Té nejkrásnější. Protože láska za to stojí a ta odměna bude určitě sladká - mnohem více než toto jablko.
Jakoby mu samotný Bůh četl myšlenky. Zahřmělo a udeřil blesk. Paris cítil, jak se palác otřásl v základech.
Ano, měl strach, že si rozhněvá další Bohyně, ale musí to zkusit!
I kdyby ho to mělo stát život.
I kdyby měl uvalit na lidstvo válku…

Copak nikdo nechápe, jak se asi cítí?
Paris si otřel rukávem čelo, sotva vyšplhal na nejvyšší skálu za městem.
Nebaví ho to, pořád někomu vyhovovat a pást ovce, vždyť je přece královský syn!
Má velké touhy, veliké sny, o kterých nikdy nikomu neřekl.
Tak rád by byl na chvíli zase malý chlapeček, aby nemusel nic řešit a jeho milovaná maminka ho znova držela v náručí.
Paris cítil, že už to ale nejde, nemůže se vrátit zpět. Dospělost ho bolestně volala, jakoby ho v dálce čekal veliký úkol. Neví, co to je, ale touha zevnitř ho volá.
Musí se vydat na cestu. Chce prožít nějaké dobrodružství, jak o něm vždycky slyšel stařešiny vyprávět. A třeba i nějakou… lásku.
Ani tu myšlenku skoro nedokončil, jak se zastyděl.
A přesto cítil v hrudi zase to silné vzedmutí…
Vytáhl si z mošny jablko, prohlédl si jeho pevnou a červenou slupku. Zakousl se do něj.
Kdyby tak umělo věštit budoucnost!

Běžela po úpatí skály po tenké stezce, která se vlnila v nebezpečných serpentinách.
Tóga za ní do výšky vlála a už dávno nebyla bílá.
Srdce jí divoce bušilo. Nahoře na skále slyšela dusot koní a na nich jásající jezdce.
Odvaha ji pomalu opouštěla a do očí se jí draly slzy. Taky síla ji opouštěla.
Tiskla se téměř holým tělem ke skále. Lupiči zatím na skále seskákali z koní a chystali si s bujarým pokřikem luky. Helena hrůzou ani nedýchala!
Kytice šípů se odrazila od kamene těsně vedle ní. Zároveň se jí zdálo, že za ní vyslali běžce, protože z dálky k ní duněly silné kroky.
Kolik času jí asi zbývá?!
Najednou uviděla tajemný otvor do jeskyně těsně vedle ní. Šel z něj chlad a tma, ale co měla Helena dělat? Rychle se pomodlila a protáhla se úzkou průrvou…

Nevěděla už, jestli se jí to zdálo, nebo ne, každopádně věděla, že její život už nikdy nebude jako dřív…
Obrovský tajemný strom jí vyrůstal z hlavy a nad její opravdovou korunou utvářel další. Větve se jí vlnily na hlavě jako malí hádci nebo chapadla chobotnice. Cítila se jako… medúza. Hrůzostrašná postava z vyprávění starších na Olympu. Čím více se bála, tím více se hádci kroutili. Zastavila se a zaposlouchala do tlukotu srdce. „Vlasy“ na její hlavě ihned reagovaly na vnitřní klid a poslušně se jí svezly na ramena.
Nohy se jí proměnily v kořeny, cítila, že se nemůže hnout, a přesto v hloubce pocítila hluboký pocit domova, který už tak dlouho hledá. Co se to jenom děje? Kde se poděla její krása? Bože, tolik si touží se z toho probudit…!

Helena s úlevou otevřela oči. U postele spatřila košík jablek. Každé zářilo jinou barvou. Ten tady nebyl – pomyslela si. Pohlédla z okna a tam, kde dříve vídala zahrady paláce, se nyní rozprostíralo moře…
Ale nebylo modré, jak byla zvyklá, barvy přecházely ze sytě rudé přes oranžovou do slunečné žluté…
Co to zase dnes na tom Olympu vyvádějí? Pomyslela si Helena. A rovnou z okna naskočila na svého zlatého drak. Společně vzlétli a zmizeli za oponou magické mořské záře…

Náš rod sahal až tam, kde sahaly moje vzpomínky. Není to jednoduché mít tolik bratr, sester, strýců, tetiček a téměř všichni… bohové.
Jaké by to bylo narodit se do úplně normální rodiny!
Pamatuji, že mi maminka vyprávěla, že mě našli v lese. A že mě odkojila medvědice.
Proto mám takovou sílu! Jako všichni mí předci a dá-li Zeus – i potomci.
Jsem hrdý na svůj rod – i přesto, že jeden jediný temný sen obrátil můj život naruby.
Když rodiče uvěřili, že nepřinesu Tróji nic dobrého.
Král a královna – pastýř a nymfa. Kam až sahají mé kořeny? Jaký je můj opravdový úkol tady na Zemi? Jedna věštkyně mi říkala něco o válce…
Paris cítil, že jeho úkol je veliký a že nebude snadný. Zhostí se ho ale se silou medvěda.
Koluje mu přece v žilách královská krev. Nebo ne?

Stála před zrcadlem a nevěřila svým očím. Pche, prý nejkrásnější! Ještě že jí hedvábné šaty překrývá ty… špeky. To je ta královská tabule a její mlsná jazýček.
Ach jo, proč jí nikdo nerozumí?! Už má panovnické povinnosti, ale když se chce k něčemu opravdu vyjádřit, uslyší: „Na to jsi ještě mladá.“
Vzpomněla si, když byla ještě hodně malá, jak pobíhala v dlouhých šatech chladivými chodbami paláce. Šaty za ní vlály a malinká koruna se nebezpečně nakláněla ze strany na stranu. Jí to ale bylo jedno. Smála se na celé kolo a připadala si tak… krásná a úžasná.
Kde jsou ty časy, kdy nemusela nic řešit a nic jí nevadilo.
Usmál se na ni mladý sluha, Helena mu úsměv opětovala.
Jak asi bude jednou vypadat její vyvolený…

Otevřela oči. To snad ne! To byl ale sen! Zase ta antika… asi se moc učí.
Helena vstala a šla si umýt oči rozmazané od řasenky. Vůbec si nepamatuje, v kolik se v noci vrátila…

Procházel tím, co kdysi hrdě nazývali městem. Z dohořívajících trosek se kouřilo.
Všude smrděl kouř a doznívaly poslední zvonivé zvuky šavlí.
Nebo se mu to jen zdálo? Už ani neví, kdy naposledy jedl, pil a spal.
Už nikdo nekřičel, neplakal, nevolal o pomoc. Jakoby se všichni proměnili v kámen a ten se pomalu měnil na prach. Tmavé, dusivé, tiché a strašidelné město. A kdysi jedno z nejkrásnějších.
Paris došel až na pobřeží, kde dohořívaly svíce životů tisíců padlých.
Tak zbytečný boj! Co je důležitější než lidský život?!
Z dálky viděl obrys něčeho mohutného a tmavého. Mělo to podobu zvířete. Že by onen bájný tvor, o kterém slyšel tolikrát vyprávět?
Začínal mít strach. „Jsem přece silný!“ Dodával si odvahy.
Pomalu se přibližoval…
Vypadá to jako…kůň… to je přece…. TRÓJSKÝ KŮŇ.
Panebože! Ten Odysseus! Kdyby jen věděl, co způsobí!

Obrovská loď přirazila ke břehu a z ní vyskákali ozbrojení muži.
Obludná dřevěná bytost rozevřela svůj chřtán a z ní…!
Ale ne, to je přece jiný příběh.
Celá plavba probíhala skvěle. Muži se po cestě náramně bavili. Pluli zde všichni, mladí i staří, orientovaní na ženy i na muže, muži všech vyznání a názorů na život. Veselili se, popíjeli a těšili na břeh, až to začne.
Pluli na návštěvu ke králi, který byl zástupcem hlasu lidu.
Na této planetě nikdo nebyl více než ten druhý.

Loď už kotví a muži radostně vyskakují z lodi. Nemůžou se dočkat, až uvidí toho moudrého muže.
Na břehu stojí pozůstatky z obrovského nadkoně, který tu zbyl z doby, kdy lidstvo ještě věřilo ve válku.
Když nic netušící muži procházeli kolem dřevěného torza, ozval se jásavý zvuk a ze všech stran přiběhly…. ŽENY!
Nádherné, nahé ženy různého věku. Staré, mladé, všech barev pleti, hubené i plné, ale všechny do jedné si vědomy své zářivé ženské krásy. Muži zůstali u vytržení…

Duhový drak se vnesl do oblak. Helena se ho pevně držela, šaty ne-šaty, princezna ne-princezna. Drak se náhle vzepjal a střemhlav zamířil přímo pod sebe, do mořských hlubin. Helena se ani nemusela zhluboka nadechnout. Věděla, že voda je její bytostně prostředí, stejně známé jako vzduch.
Moře jakoby se rozestoupilo, pomalu nešlo poznat, jestli jste ve vodě nebo na vzduchu. Ocelově šedí delfíni kráčeli oblečeni do pestrých šatů, jiní tvorové způsobně seděli na židli, další se v šílené rychlosti točili pořád dokola mávaje u toho divoce mečem.
Princezna byla zvyklá na ledacos, ale tohle nečekala.
Ocitla se v pestrém světě podivuhodných bytostí, které ji obklopovaly ze všech stran.
Přitiskla se ještě více ke svému drakovi.
Tohle ji snad doma nikdo neuvěří!
Náhle jí zalepilo oči ostré světlo. Beze slov vpluli do světelné mlhoviny. Jako by se samo slunce radostně potápělo.
Zrak se jí pomalu zaostřil… stála na nádvoří jakéhosi paláce. Pozvedla hlavu a viděla obrovskou zářivou bytost s andělskými křídly, která kráčela směrem k ní…

Měl pocit, že mu praskne hlava. Takhle dlouho muset mlčet a nemoci to nikomu vyzradit! Zaslechl o té léčce, když procházel spodním patrem paláce. Nějaká služebná to donesla zvenku.
Nikdy neuměl udržet tajemství. Přestože mluvil poměrně málo a dával si pozor na to, komu se otevírá.
Když byl mladší, vůbec si nevěřil a styděl se málem promluvit. Natož aby řekl, co si doopravdy myslí. Měl strach, že řekne něco, co nebude pochopeno ani přijato. Že bude směšný. Přitom mu odmalička vtloukali, že je z královské krve a musí být tudíž odvážný, výmluvný, sebejistý…
Ušklíbl se. Kdyby tak věděli, jak ho často tíží myšlenky a sužuje strach.
Ale toto! To je něco jiného! Taková zpráva! Mysl už mu promítala celý příběh jako film na plátno. Měl ohromnou představivost. Ale s rozhodností to bylo mnohem, mnohem horší. Jak to proboha udělá?! A proč zrovna jablko?
Nedovedl si představit, jak zakryje studem zčervenalou tvář a vymáčkne ze sebe slova.
Pocítil tíhu, jakoby na jeho bedrech ležela budoucnost celé Malé Asie.

Nasedla na draka a vznesli se spolu do oblak. Najednou se zatmělo a vzduch prudce zhoustnul.
Heleně se zatmělo před očima. Zhluboka se nadechla a podívala se na SVÉHO draka.
Zakřičela!
Její milovaný mírumilovný drak se změnil k nepoznání. Oči mu šíleně žhnuly, jeho tělo se zabarvilo do ruda a na ocasu vyrazily půlmetrové trny. Prudce se na ni ohlédl a z huby mu vyšlehl sírový oheň.
Helena ani nedutala. Tak to byl ten sen!
Zdvihl se vítr. Ze všech stran se začali slétat další… draci.
Na nich seděli ukrutní seveřané a každý z nich svíral pevně ve svých rukou nůž.
Muž zahalený do černého pláště hbitě přeskočil na jejího draka.
„Poruč mu, ať letí, kam já mu řeknu. Jinak…!“
Helena něco pošeptala drakovi, který sice vypadal bestiálně, ale zkusit to musela. Zapřela se a čekala…
Drak se náhle a nečekaně zastavil a prudce vymrštil ocas do vzduchu.
Helena křečovitě svírala slizké drakovy šupiny.
Její tyran to však nečekal.
Jelikož se pevně nedržel, nohy mu sjely dolů a on se vlastní váhou překulil a s výkřikem zmizel v temně modré bezedné propasti.

Seskočil z koně a Helena málem omdlela úlekem i vzrušením.
„Co tady děláš, můj milý? A jak jsem se tady ocitla já?!“
Sevřel ji v náručí.
„Tiše! Ať nás nikdo neuslyší. Stráže hlídají nedaleko.
Nemohl jsem jinak, když po dobrém to nešlo. Afrodita říkala, že to bude stát za to. Jsem jí tak vděčný.“
S láskou se podíval na svou milou. Opravdu je nejkrásnější!
„Slyšela jsem, že král zuří. Nechal rozeslat vojsko do všech stran a vypsal odměnu ve výši tisíc zlatých tomu, kdo mě najde.
To se teď budu schovávat do konce života?
Víš přece, jako moc, sílu a vojsko má?“
„Jsem s Tebou, Heleno. Nikdo Tě tady nezná, nevědí, že jsi z královského rodu. Něco vymyslíme.“
Objal ji.

Za nimi se tiše mihnul stín.
Obrysem svého pláště zavadil o větvičku. Na chvíli ztuhnul. Jestli ho taky slyšeli!
Ale milenci byli příliš pohrouženi sami do sebe.
Tak z královského rodu?
A odměna? To si nemůžu nechat ujít…!“

Temná raketová loď ve tvaru koně jako vzpomínka na minulá tisíciletí.
Helena s Paridem sedí ve startovací komoře.
Ona a on. Poslední pár v celém kosmu. Oni jsou ti vyvolení.
Záleží jen na nich, jak si s daným úkolem poradí. Musejí být odvážní, mají jen jeden druhého. A před sebou měsíce trvající misi, kde jde o všechno.
V jejich rukou jsou dějiny Vesmíru, všech planet i lidí, bytosti, které chodily kdysi po jakési Zemi.

Podívají se na sebe, kývnou hlavou a dopnou si ke krku stříbřitě kovové kombinézy. Pouhou myšlenkou nastartují vesmírný koráb, který se bezhlučně vznese mimo čas a prostor…

Jinde, v jiném čase, na jiném místě se Helena zasněně podívá na oblohu, kde vidí čáru na obloze.
Nějak moc rychle se přibližuje… Asi je to letadlo.
Je to větší… NA zem se tiše snáší obří koráb jako němý olbřímí trójský kůň a z něj vstoupí….

Nevěděla, jak dlouho už utíká. Dusno ve vzduchu by se dalo krájet.
Koruny stromů vytvářely tmavou hrozivě tichou a ve větru se divoce kývající nebeskou klenbu. Jako by běžela tunelem…
Také tunelem myšlenek, které se slily v hlavě do jednoho proudu a hlučně rezonovaly s údery splašeného srdce
Hlasité kroky se přibližovaly čím dál víc a rezonovaly celým jejím tělem.
A nebyly to její kroky. Někdo utíkal za ní, kdosi neznámý ji pronásledoval a dlouhými skoky se nebezpečně přibližoval.
Helena si vzpomněla na svou statečnost, kterou jí daly sudičky do vínku.
Nevzdá se. Pomyslela si. Ještě ne…
Ticho hrozivého lesa prořízl šílený zvuk. Jekot a divoký smích, který mohl jen stěží vydat člověk.
Všimla si, že na větvích visí cáry nějakého oblečení, vypadalo to jako košile. Byla bílá, ale když se podívala lépe, uviděla jen krvavý cár.
Skoky se přibližovaly a také jekot sílil.
Je to jen film na plátně, uklidňovala se Helena, běžíc stále dál.
Jen zkouška mé síly a důvěry. Vím, že ON mě v tom nenechá…

V té dlouhé antické tóze se ale špatně běhá! Pomyslela si Helena, když utíkala na autobus.
Najednou zakopla a spadla a… rozesmála se na celé kolo.
Takhle role jí fakt baví. Jen neví, co jí na to řeknou ve vědecké obci. Ale každopádně se těší, až uvidí jejich nechápající výrazy.
Řidič to vzal v pohodě, i přesto, že se jí korunka svezla na stranu a ona v těch šatech, bosá a s korunou vypadala, jako by nejela do práce, ale spíše se vracela po nějakém hustém vánočním večírku.
Helena si sedla naproti paní tvářící se distingovaně. Paní se ještě více přitlačila na okno, snad by dala najevo, že tato osoba se jí vůbec netýká. Takové věci slušní lidé přece nedělají!
Naopak vlídně vypadající starý pán, který se děl do uhlopříčky na Helenu lišácký mrknul.
„Na natáčení, na natáčení? Chystá se další film o Trói, že jo? Ale řeknu vám, jako Odysseovi vám mohli dát lepší šaty…“
???
„Skvělý den!“ Pomyslela si Helena! Jen co se vrátí domů, už tu knihu začne doopravdy psát!

Otevřel oči a zjistil, že to bohužel nebyl pouhý sen. Ocelová budova se zdála ještě mrazivější a tvrdší než včera. Vyhrabal se z drátěné konstrukce, která měla představovat postel. A uslyšel zase ten hlas.

Všichni se měli dostavit v předem stanoveném uniformním oblečení.

„A pokud jste během noci změnili podobu, okamžitě se navraťte k té, co mají všichni. Žádné výjimky vám nebudeme trpět.“

Z úzkých dvířek všech kotců začali couvat různí tvorové. Hladcí i s chlupy, silní i droboučcí, někteří vypadali jako lidé, jiní jako bytostí z jiných světů, s více hlavami a mnoha končetinami. Veselí i smutní, hluční i docela zamlklí, samotáři i lvi salónů.

A všichni vyřkli s povzdechem TU formuli, která je vrátila do stavu a podoby. Uniformních, bezpohlavních, zdánlivě dokonalých lidí, bez emocí, vlastních názorů, vlastního úsudku…

Když pochopíme, že jsme uvěřili hře na nedokonalost, máme vyhráno.
Dokonalost, která se naší hlavě jeví jako ne-dokonalá.
Dokonalost nás samotných a pořadí a emoční intenzity všeho, co přichází do našich životů a do kolektivního pole.
Vždy záleží jen na nás, co si v každé chvíli vybereme.
Jestli podlehneme naučeným programům, zastaralému – někdy snad nesmrtelnému - myšlenkovému guru v naší hlavě, mentálním a emočním návykům.
Nebo jestli zvolíme v každé chvíli nový začátek…
Nový nádech…
Nový, neotřelý pohled…
Stejně zázračný jako každé poprvé malého dítěte nebo bytosti, která se právě ocitla na naší Zemi.
Když si dovolíme uvidět, že jsme jedineční jako každá vlna oceánu, který by bez nás nevypadal stejně.

Když si TO DOVOLÍME, stane se zázrak.
…
Helena zaklapla knihu. A je to! Konečně. A mají s Paridem klid.
Nebo je to všechno jen začátek… ?!

Petra

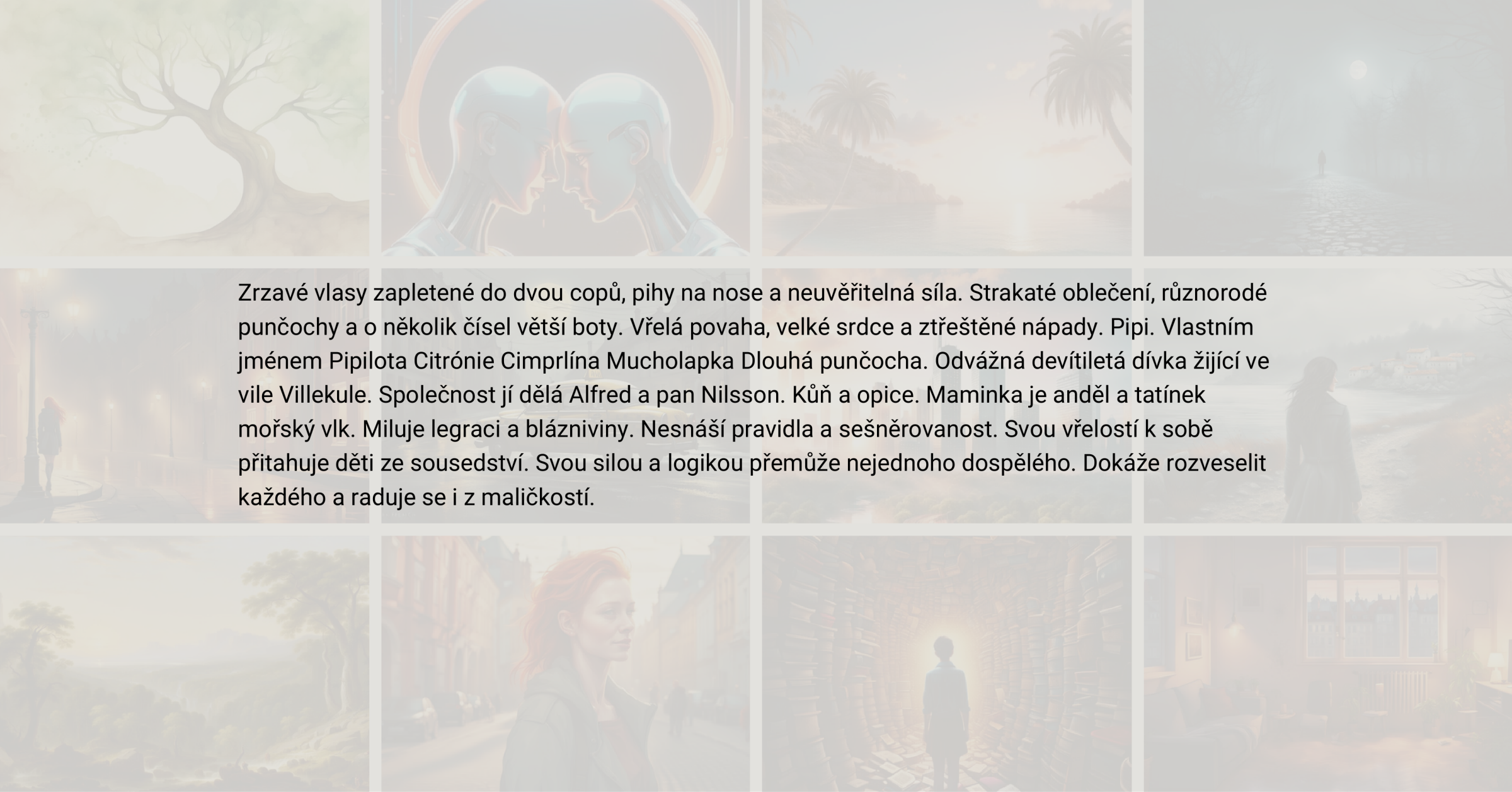

Zrzavé vlasy zapletené do dvou copů, pihy na nose a neuvěřitelná síla. Strakaté oblečení, různorodé punčochy a o několik čísel větší boty. Vřelá povaha, velké srdce a ztřeštěné nápady. Pipi. Vlastním jménem Pipilota Citrónie Cimprlína Mucholapka Dlouhá punčocha. Odvážná devítiletá dívka žijící ve vile Villekule. Společnost jí dělá Alfred a pan Nilsson. Kůň a opice. Maminka je anděl a tatínek mořský vlk. Miluje legraci a bláznivinky. Nesnáší pravidla a sešněrovanost. Svou vřelostí k sobě přitahuje děti ze sousedství. Svou silou a logikou přemůže nejednoho dospělého. Dokáže rozveselit každého a raduje se i z maličkostí.

Každý Vánoce milující člověk si přeje vidět na Štědrý den zlaté prasátko. Všichni to alespoň tvrdí. Ale skutek utek‘! Nikdo ještě nikdy nevydržel až do setmění bez jídla. Probudí se do svátečního dne a hned během rána myslí na jídlo. Stačí, aby vrzla lednička, bouchlo prkénko, cinkl nůž. A už je na stole krásná maminčina či babiččina vánočka s máslem a kakao. Kdo by odolal? No, právě, že téměř nikdo. A ten, kdo náhodou nepodlehne vánočce, už ale nezvládne oběd. Vývar s knedlíčky, hrachovka, chléb s nivou. Nemožné. Pár doopravdy odhodlaných statečných jedinců už přečkalo i oběd. Ale neustále hladoví chodit okolo krabic s cukrovím a neuzobnout? Neproveditelné!
Něco o tom vím. Já jsem jedno takové smutné Zlaté prasátko. Rok, co rok se snažím, abych se mohlo ukázat, každé Vánoce vymýšlím, jak odradit od jídla. Bez úspěchu.
Marně se o Štědrém dnu snažím zabránit v hodování. Čekám, až se jim ukážu a budu moci strávit Štědrý den spolu se svou rodinou.

Sedím u starého pracovního stolu mého otce a hlavou mi víří myšlenky.
„Paní Hendersonová, přineste mi čaj. Silný čaj bez mléka. To teď potřebuji!“
Mám za sebou náročný den. Pozvala jsem nes na oběd našeho nového souseda pana Jenningse. Příjemný mladý muž s ještě příjemnější roční rentou. Panství pořídil evidentně s vidinou založení rodiny. Jistě shání nevěstu. A kdo by z okolí mohl být vhodnější, než má vnučka Sophie?
Vše se dařilo. Paní Hamiltonová připravila dušené hovězí maso, mrkev, tuřín a k nalévání jsme objednali světlé pivo. K čaji se podávala citronová bábovka. Tím nemůže pohrdnout žádný pán. Vystupování měl vytříbené. Zasedací pořádek jsem připravila tak, aby po levé ruce měl právě Sophii. Po jeho pravé ruce jsem usadila strýce Edwarda. Věčně podřimujícího Edwarda. Přes stůl jsem zaslechla střípky rozhovoru. Chvilku probírali letošní teplé jarní počasí, později se řeč stočila k Londýnu, a než se hosté zvedli k přesunu do salónku, hovořili o svých zálibách. Tetelila jsem se blahem. Z mého pohledu byla již ruka v rukávě.
Z ničeho nic Sophia zbledla, vytřeštila oči a na vyděšeného pana Jenningse vyzvrátila veškerý oběd. Zavládlo hrobové ticho. Na pomoc rychle přispěchala komorná mé vnučky. Ve všem tom zmatku jsem si při Sophiině odchodu všimla, že se tak podivně drží za břicho…

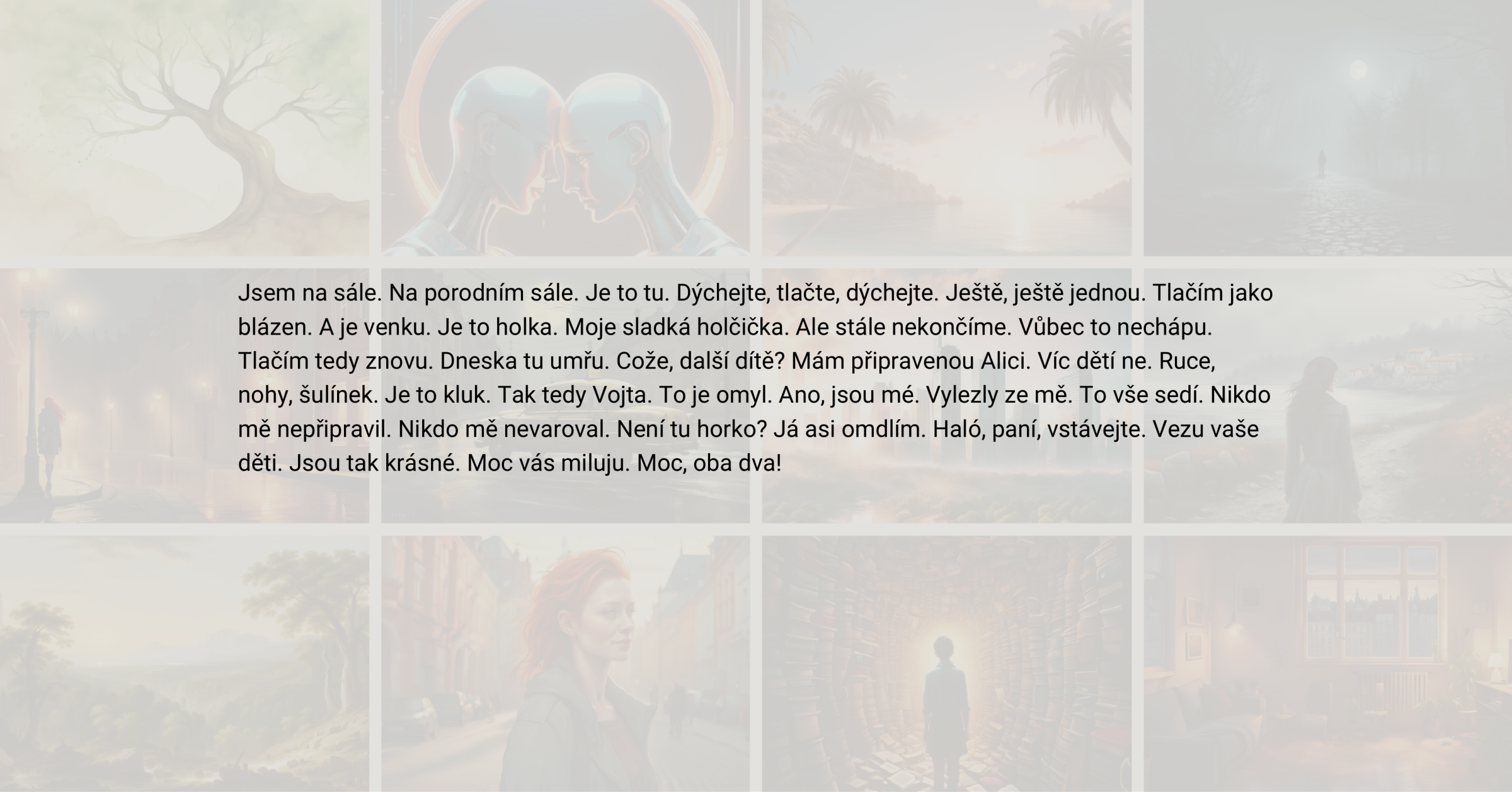

Jsem na sále. Na porodním sále. Je to tu. Dýchejte, tlačte, dýchejte. Ještě, ještě jednou. Tlačím jako blázen. A je venku. Je to holka. Moje sladká holčička. Ale stále nekončíme. Vůbec to nechápu. Tlačím tedy znovu. Dneska tu umřu. Cože, další dítě? Mám připravenou Alici. Víc dětí ne. Ruce, nohy, šulínek. Je to kluk. Tak tedy Vojta. To je omyl. Ano, jsou mé. Vylezly ze mě. To vše sedí. Nikdo mě nepřipravil. Nikdo mě nevaroval. Není tu horko? Já asi omdlím. Haló, paní, vstávejte. Vezu vaše děti. Jsou tak krásné. Moc vás miluju. Moc, oba dva!

Konečně jsme tady. Nejkouzelnější pláž, kterou jsem kdy navštívila. S Lenkou jsme ji našly vlastně omylem. Vyhýbaly jsme se nudistické pláži a škrábaly se podél skály dál. Očekávaly jsme kamenitý břeh a neoficiální WC. Nakonec se ukázalo, že je to malá písečná plážička. Tak pro pět lidí.
S Lenkou sem teď chodíme každý večer a užíváme si nočního koupání. Voda je tmavá, měsíc se odráží od hladiny. Pro nás je to hlavně adrenalin. Držíme se u břehu a překonáváme samy sebe. Lenka se ještě pohupuje ve vlnách a já už sedím zabalená v ručníku a pozoruji noční nebe.
„Znáš nějaká souhvězdí?“ ozve se mi za zády mužský hlas.
Leknutím nadskočím.
„Omlouvám se, nechtěl jsem tě vylekat!“
V té tmě vidím jen siluetu, nevidím obličej ani oči.
„Všiml jsem si, že nám někdo zabral místo našeho večerního plavání.“ Zasmál se.
„Cedulka Soukromá pláž tu nikde není. Nic jsme nikomu neobsadily.“ Lehce se naježím.
„Počkat, ne, začneme znovu. Já tě nechtěl rozčílit. Zapomeňme na to. Moment.“
Slyším odkašlání.
„Ahoj, vítejte na nejmenší a nejhezčí pláži ostrova. Pokud budete mít zájem, mohu posloužit jako průvodce jak zde po této písečné kráse, tak i mezi hvězdami. Vyznám se v obojím!“
Chtě nechtě se musím usmát. Cítím, že se začínám červenat. Ještěže je tma!

V dobách, kdy ještě lidstvo věřilo v Bohy, žil zvláštní chlapec. Jmenoval se Athanasios. Už jako malý vykazoval nesmírnou touhu po dobru. Bohužel jeho tělesná schránka byla natolik chatrná a nemocná, že o konání dobra si mohl nechat pouze zdát. Rodiče se za něj denně modlily v chrámu zasvěceném Diovi. Na obětní oltář nosili dary a zpívali oslavné písně.
Bůh Zeus vše sledoval z Olympu. Svým božským pohledem pronikl až do chlapcovi podstaty. A viděl, že se rodiče opravdu nemýlí. Chlapec byl ztělesněné dobro. V jeho budoucnosti viděl mnohé krásné skutky. Rozhodl se tedy Zeus, že chlapce obdaří božským darem a pomůže mu vstát a bojovat za dobro.
Z chlapce vyrostl mladý muž, který bojoval v mnoha bitvách. Malých, velkých, v armádách mocných i chudých. Vždy ale na straně dobra. Muž, který nejen za dobro bojoval, ale i dobrem žil!

Zatím, co se dva starší sourozenci hádají, Lukáš jde pomalu ke truhle, chce jen nakouknout. Otevírá ji. Jakmile Lukáš truhlu otevře, zvedne se silný průvan. Káťa s Honzou se přestávají hádat a otáčí se na nejmladšího sourozence.
Najednou se ztlumí celý svět. Už malým okénkem neslyší cvrkat cvrčka ani bzučet hmyz. Neslyší ani rozhovory lidí dole ve dvoře. Nedoléhá k nim zvuk videa o kovářství ani smích dětí ze hřiště. Nastalo absolutní ticho. Šero na půdě se změnilo v hustou tmu.
Jak rychle se průvan zvedl, tak rychle i ustal. Všichni tři se lehce oklepají.
„To bylo divné, že?“ koukne Káťa na kluky.
„To tedy bylo,“ souhlasí bráchové.
„Mám tady z toho husí kůži, jdu ven na hřiště, vy si tu klidně hledejte poklad,“ zvedá se k odchodu Káťa.
„Jdeme s tebou, “ lehce vylekaně ji následují i kluci.

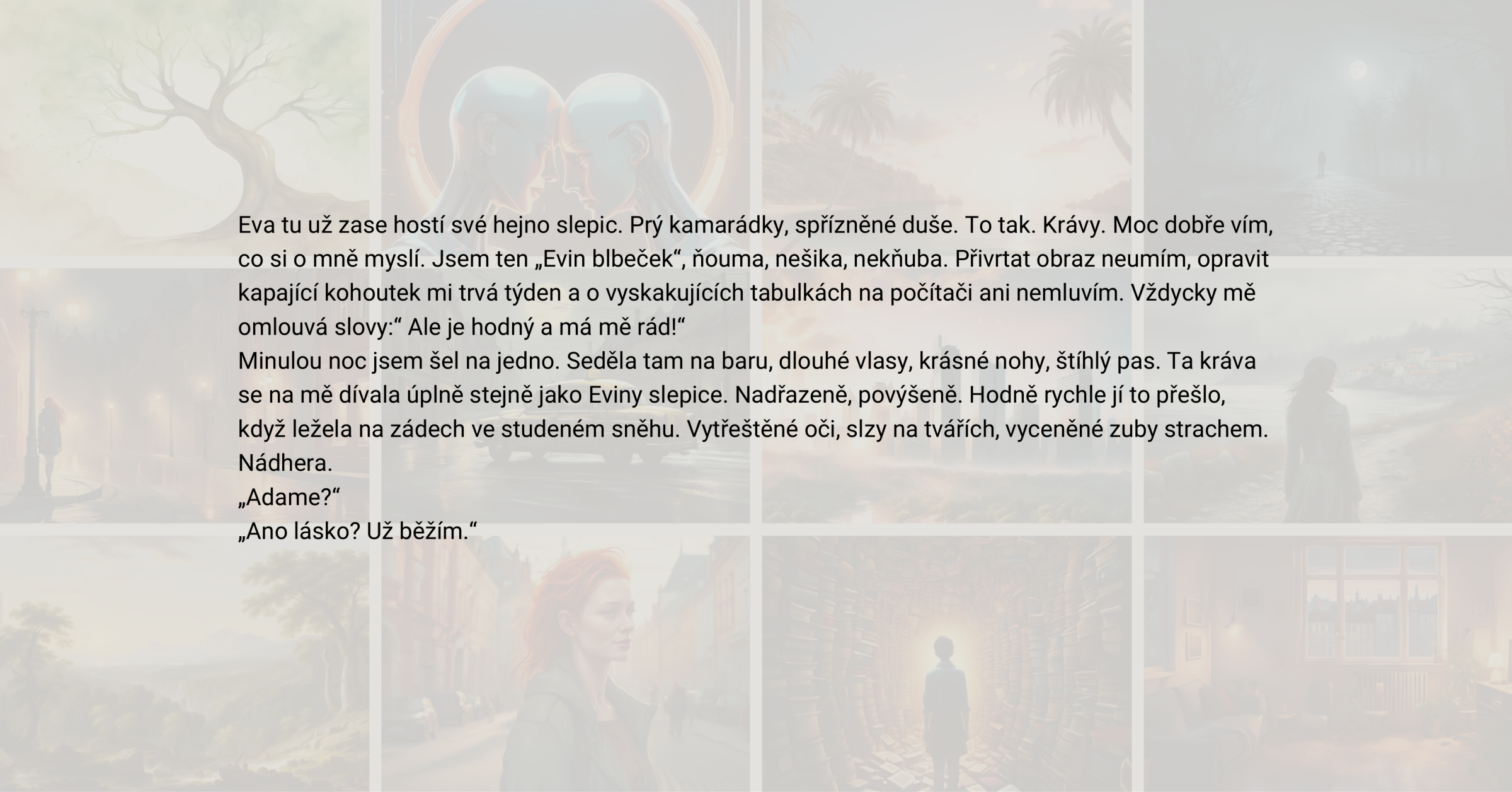

Eva tu už zase hostí své hejno slepic. Prý kamarádky, spřízněné duše. To tak. Krávy. Moc dobře vím, co si o mně myslí. Jsem ten „Evin blbeček“, ňouma, nešika, nekňuba. Přivrtat obraz neumím, opravit kapající kohoutek mi trvá týden a o vyskakujících tabulkách na počítači ani nemluvím. Vždycky mě omlouvá slovy:“ Ale je hodný a má mě rád!“
Minulou noc jsem šel na jedno. Seděla tam na baru, dlouhé vlasy, krásné nohy, štíhlý pas. Ta kráva se na mě dívala úplně stejně jako Eviny slepice. Nadřazeně, povýšeně. Hodně rychle jí to přešlo, když ležela na zádech ve studeném sněhu. Vytřeštěné oči, slzy na tvářích, vyceněné zuby strachem. Nádhera.
„Adame?“
„Ano lásko? Už běžím.“

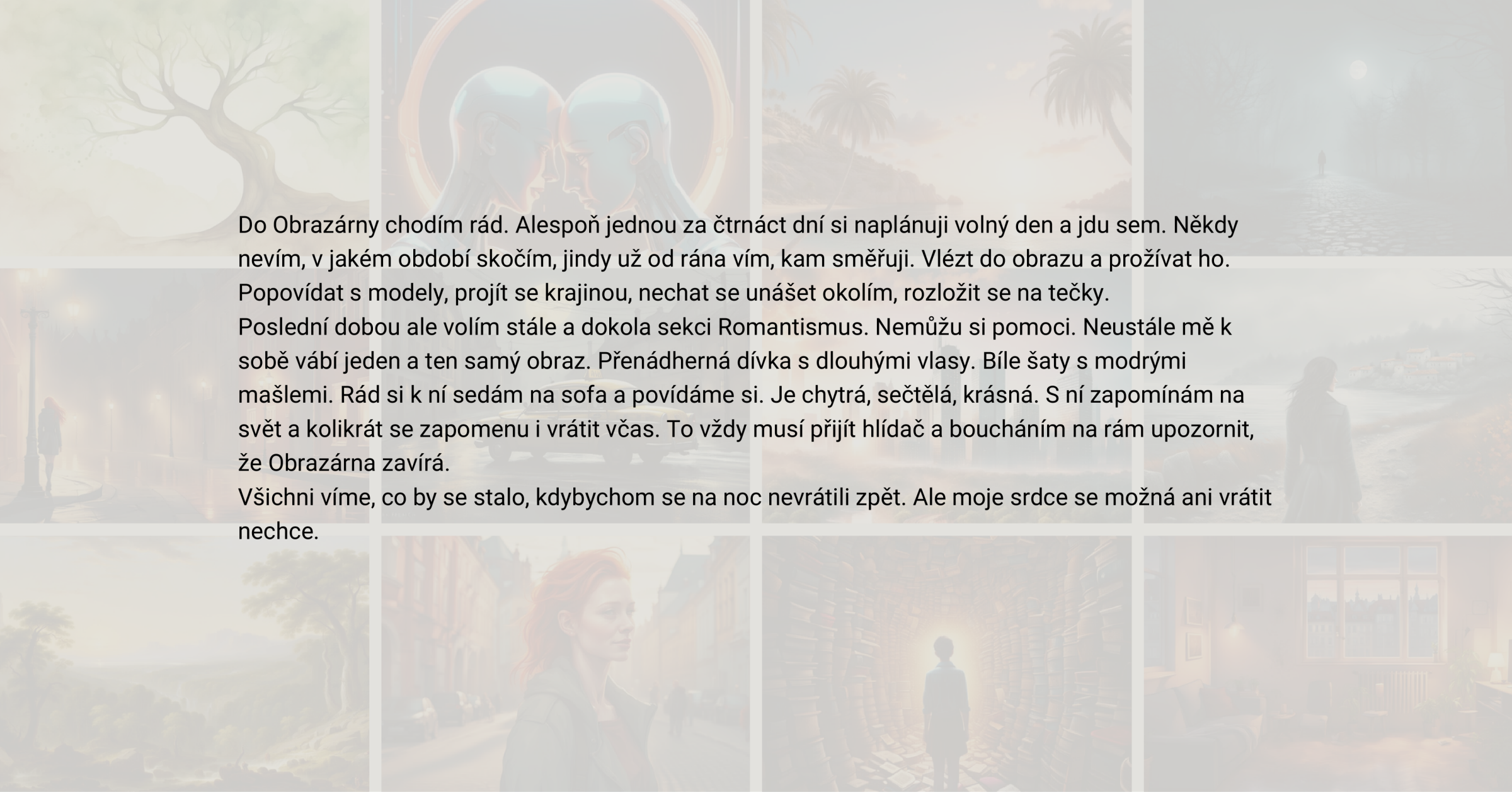

Do Obrazárny chodím rád. Alespoň jednou za čtrnáct dní si naplánuji volný den a jdu sem. Někdy nevím, v jakém období skočím, jindy už od rána vím, kam směřuji. Vlézt do obrazu a prožívat ho. Popovídat s modely, projít se krajinou, nechat se unášet okolím, rozložit se na tečky.
Poslední dobou ale volím stále a dokola sekci Romantismus. Nemůžu si pomoci. Neustále mě k sobě vábí jeden a ten samý obraz. Přenádherná dívka s dlouhými vlasy. Bíle šaty s modrými mašlemi. Rád si k ní sedám na sofa a povídáme si. Je chytrá, sečtělá, krásná. S ní zapomínám na svět a kolikrát se zapomenu i vrátit včas. To vždy musí přijít hlídač a boucháním na rám upozornit, že Obrazárna zavírá.
Všichni víme, co by se stalo, kdybychom se na noc nevrátili zpět. Ale moje srdce se možná ani vrátit nechce.

„Mami, dívej, co jsem tady našla!“ ukazuji na truhličku zastrčenou hluboko v prachu půdy.
„Podej mi ji,“ odpovídá.
Krčím se a plazím se v přítmí sklonu střechy. Svetrem si zakrývám nos a ústa, abych nevdechovala příliš prachu. Balancuji na kolenou a volnou rukou se snažím zachytit roh truhličky. Konečně se mi to daří. Spolu s malým pokladem vytahuji a obří chuchvalec špíny a prachu.
Mamka odklápí víko truhličky. Lehce se dotkne obsahu a mlčí.
„Mami, co to je? Co se děje?“ nechápu to tichu. „Mami, proč pláčeš?“
Němě vytahuje dopisy, fotky a podává mi je. Podle data poštovních razítek zjišťuji, že jsou 45 Kryštof let staré. Stále ale nic nechápu. Na jedné z nich poznávám i mamku za mlada. Ve svatebních šatech, v ruce kytici.
„To ale není taťka!“

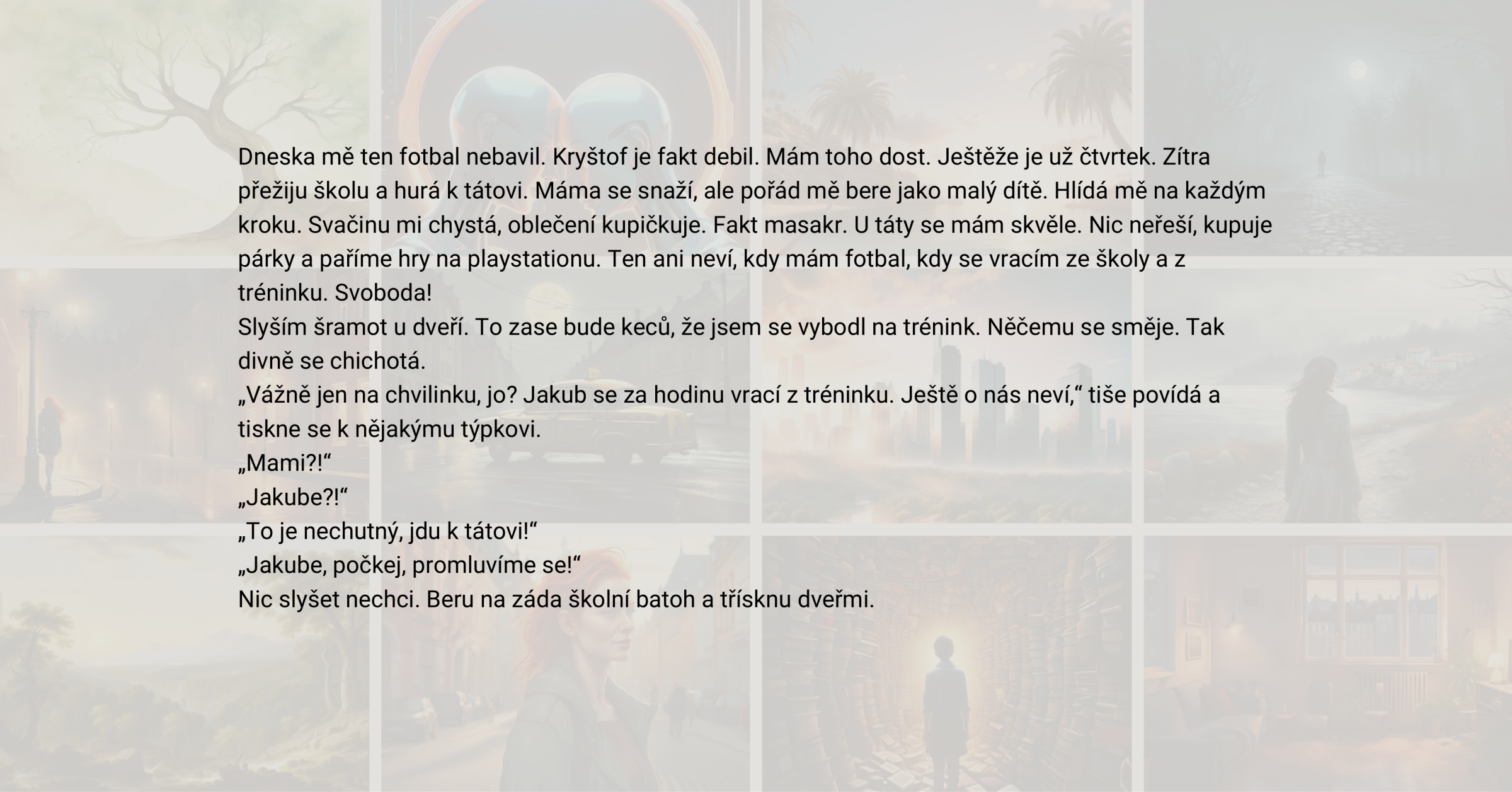

Dneska mě ten fotbal nebavil. Kryštof je fakt debil. Mám toho dost. Ještěže je už čtvrtek. Zítra přežiju školu a hurá k tátovi. Máma se snaží, ale pořád mě bere jako malý dítě. Hlídá mě na každým kroku. Svačinu mi chystá, oblečení kupičkuje. Fakt masakr. U táty se mám skvěle. Nic neřeší, kupuje párky a paříme hry na playstationu. Ten ani neví, kdy mám fotbal, kdy se vracím ze školy a z tréninku. Svoboda!
Slyším šramot u dveří. To zase bude keců, že jsem se vybodl na trénink. Něčemu se směje. Tak divně se chichotá.
„Vážně jen na chvilinku, jo? Jakub se za hodinu vrací z tréninku. Ještě o nás neví," tiše povídá a tiskne se k nějakýmu týpkovi.
„Mami?!"
„Jakube?!"
„To je nechutný, jdu k tátovi!"
„Jakube, počkej, promluvíme se!"
Nic slyšet nechci. Beru na záda školní batoh a třísknu dveřmi.

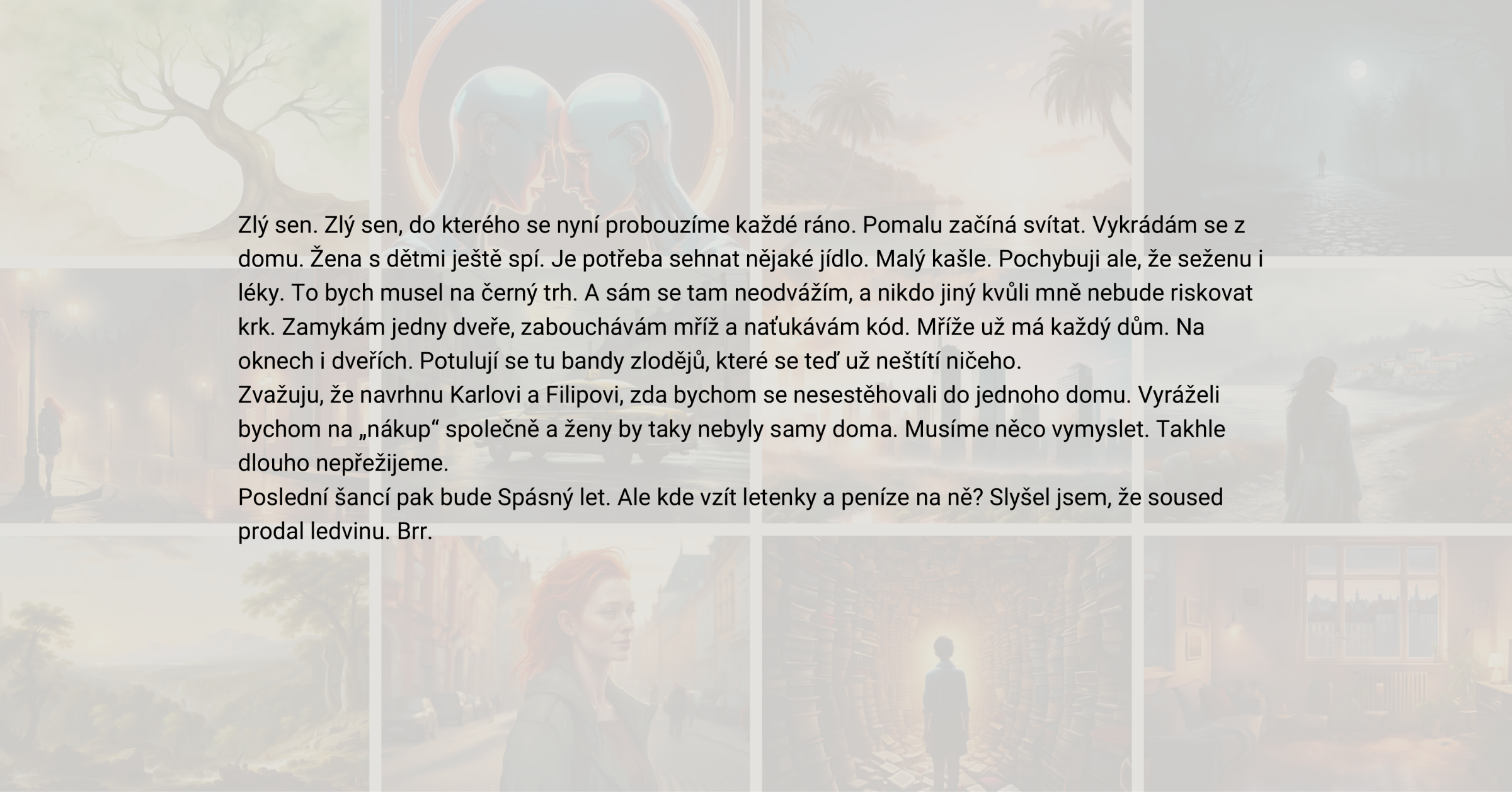

Zlý sen. Zlý sen, do kterého se nyní probouzíme každé ráno. Pomalu začíná svítat. Vykrádám se z domu. Žena s dětmi ještě spí. Je potřeba sehnat nějaké jídlo. Malý kašle. Pochybuji ale, že seženu i léky. To bych musel na černý trh. A sám se tam neodvážím, a nikdo jiný kvůli mně nebude riskovat krk. Zamykám jedny dveře, zabouchávám mříž a naťukávám kód. Mříže už má každý dům. Na oknech i dveřích. Potulují se tu bandy zlodějů, které se teď už neštítí ničeho.
Zvažuju, že navrhnu Karlovi a Filipovi, zda bychom se nesestěhovali do jednoho domu. Vyráželi bychom na „nákup“ společně a ženy by taky nebyly samy doma. Musíme něco vymyslet. Takhle dlouho nepřežijeme.
Poslední šancí pak bude Spásný let. Ale kde vzít letenky a peníze na ně? Slyšel jsem, že soused prodal ledvinu. Brr.

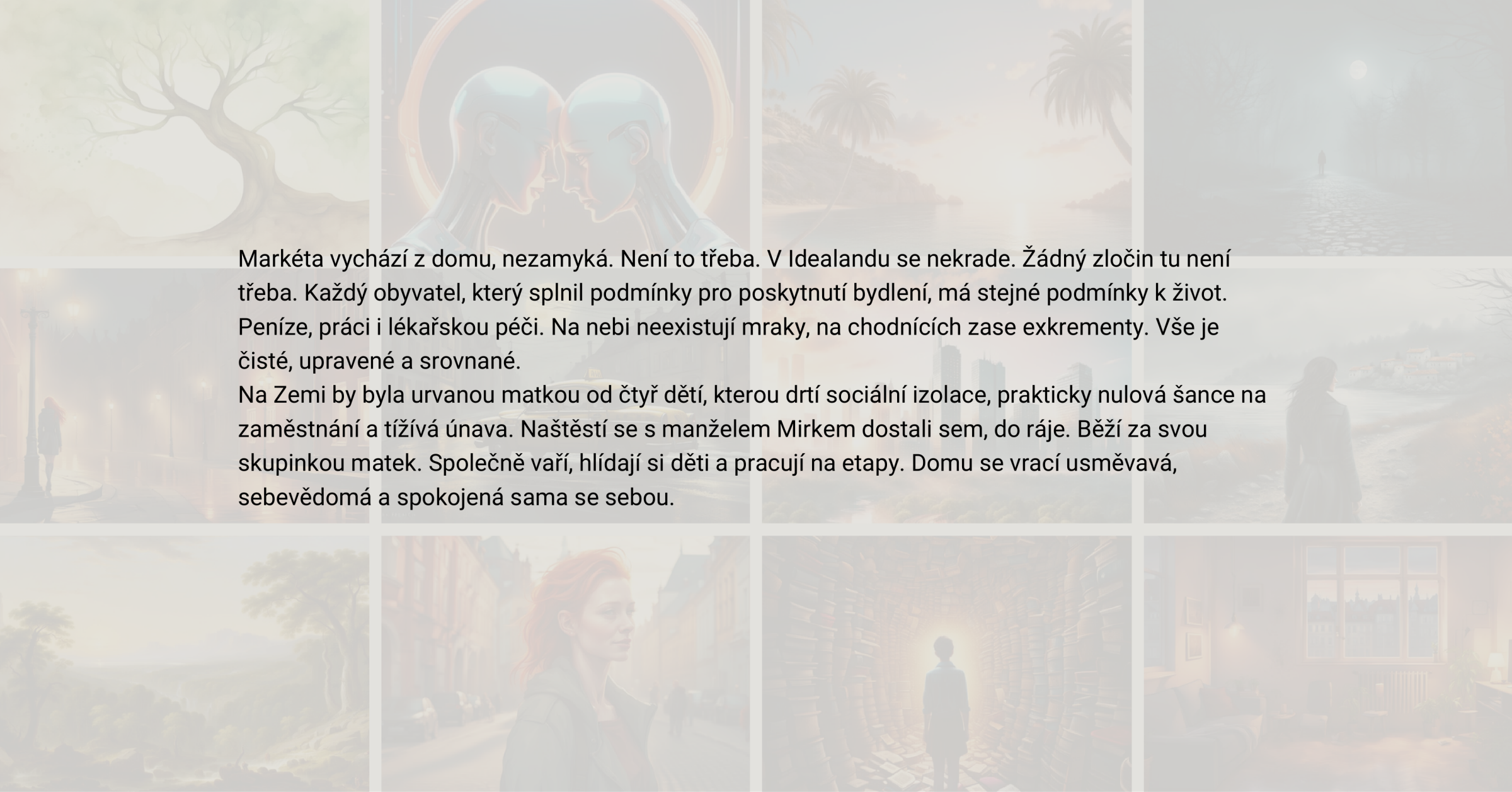

Markéta vychází z domu, nezamyká. Není to třeba. V Idealandu se nekrade. Žádný zločin tu není třeba. Každý obyvatel, který splnil podmínky pro poskytnutí bydlení, má stejné podmínky k život. Peníze, práci i lékařskou péči. Na nebi neexistují mraky, na chodnících zase exkrementy. Vše je čisté, upravené a srovnané.
Na Zemi by byla urvanou matkou od čtyř dětí, kterou drtí sociální izolace, prakticky nulová šance na zaměstnání a tížívá únava. Naštěstí se s manželem Mirkem dostali sem, do ráje. Běží za svou skupinkou matek. Společně vaří, hlídají si děti a pracují na etapy. Domu se vrací usměvavá, sebevědomá a spokojená sama se sebou.

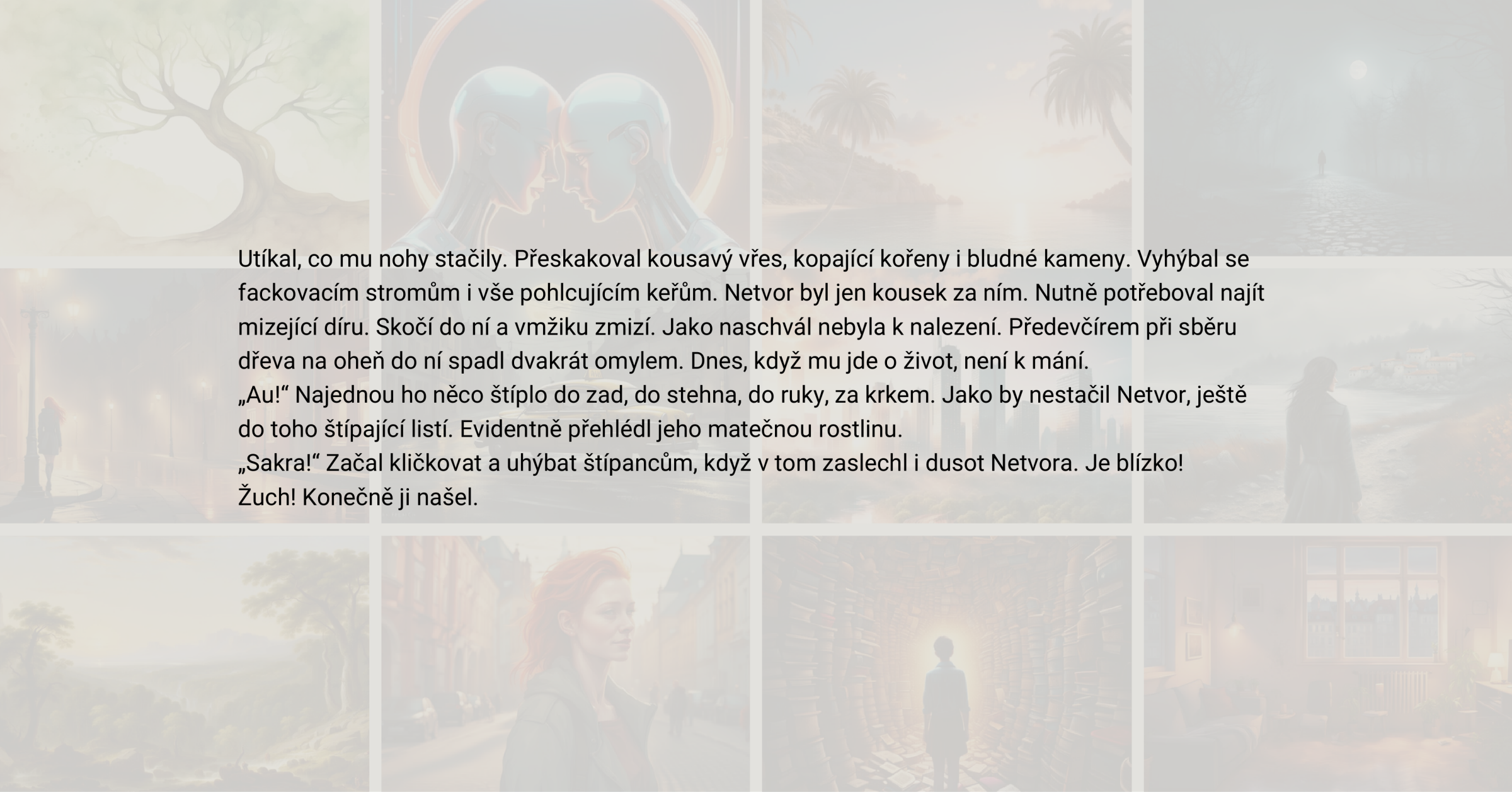

Utíkal, co mu nohy stačily. Přeskakoval kousavý vřes, kopající kořeny i bludné kameny. Vyhýbal se fackovacím stromům i vše pohlcujícím keřům. Netvor byl jen kousek za ním. Nutně potřeboval najít mizející díru. Skočí do ní a vmžiku zmizí. Jako naschvál nebyla k nalezení. Předevčírem při sběru dřeva na oheň do ní spadl dvakrát omylem. Dnes, když mu jde o život, není k mání.
„Au!“ Najednou ho něco štíplo do zad, do stehna, do ruky, za krkem. Jako by nestačil Netvor, ještě do toho štípající listí. Evidentně přehlédl jeho matečnou rostlinu.
„Sakra!“ Začal kličkovat a uhýbat štípancům, když v tom zaslechl i dusot Netvora. Je blízko!
Žuch! Konečně ji našel.

Slýchám to denně. Mamka volá, tchýně píše, muž připomíná nejaktuálnější čísla. Covid. Těhotenství.
„Dneska jsme tam měli epikrízu, kdy žena v osmém měsíci chytla covid. Těžký průběh…“
„Ne, nechci to slyšet! Nepokračuj!“ okřiknu ho.
Pozdě. Hučí mi v uších. Přestávám cítit nohy a ruce. Srdce mi buší ohlušujícím způsobem. Lapám po dechu. Padám na gauč a před očima se mi míhá můj život. Je konec. Dostanu covid, budu mít těžký průběh, dítě se narodí příliš brzy. To nezvládnu. Ono to nezvládne. Umře. Pomoc!
„Jani, dýchej! Pomalu nosem, výdech pusou. Jsem u tebe. To zvládneme.“ Slyším Jakuba z velké dálky.
„Dýchej, tááák!“ Sedí vedle mě a hladí mě po vlasech.

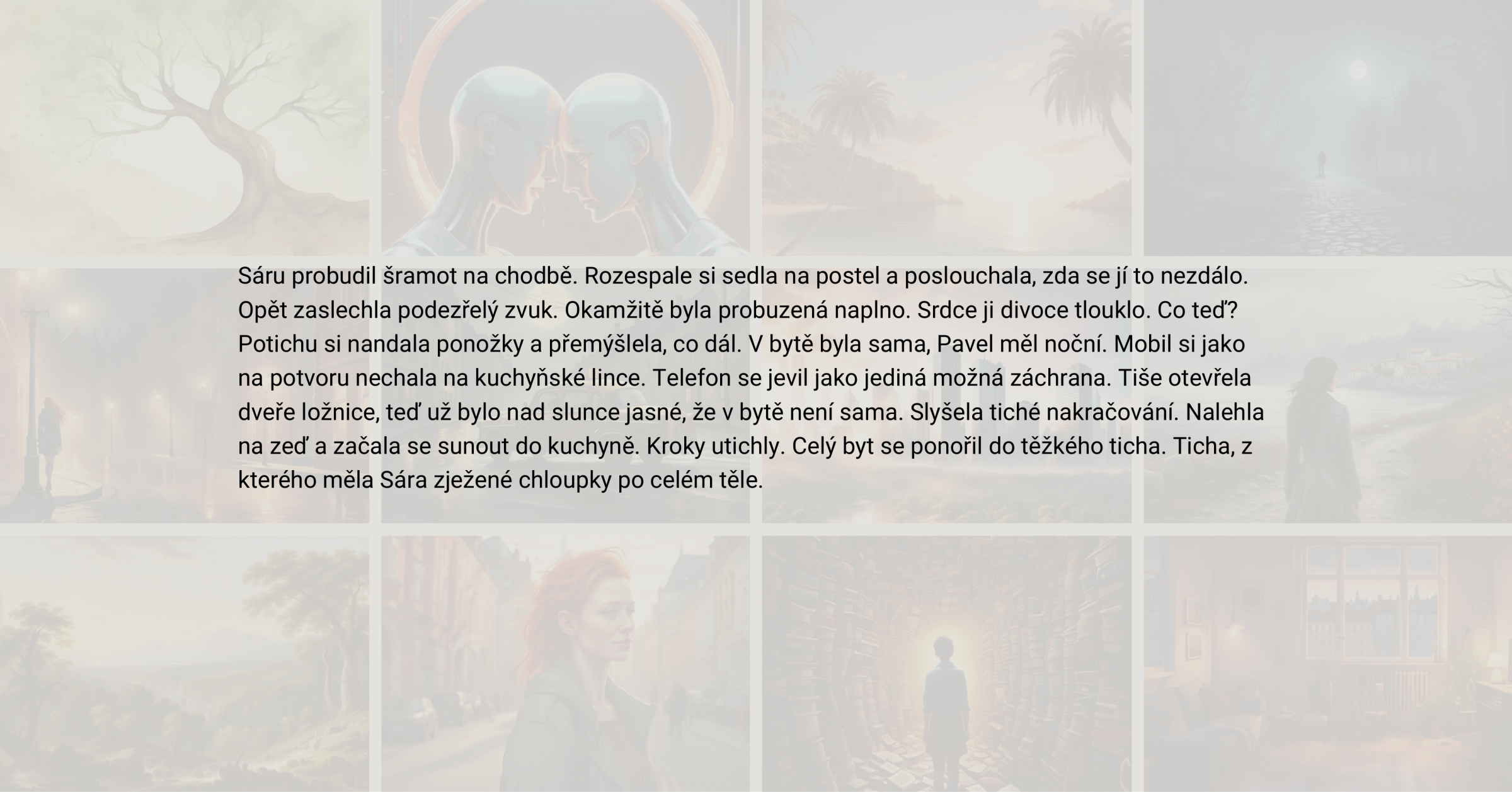

Sáru probudil šramot na chodbě. Rozespale si sedla na postel a poslouchala, zda se jí to nezdálo. Opět zaslechla podezřelý zvuk. Okamžitě byla probuzená naplno. Srdce ji divoce tlouklo. Co teď? Potichu si nandala ponožky a přemýšlela, co dál. V bytě byla sama, Pavel měl noční. Mobil si jako na potvoru nechala na kuchyňské lince. Telefon se jevil jako jediná možná záchrana. Tiše otevřela dveře ložnice, teď už bylo nad slunce jasné, že v bytě není sama. Slyšela tiché nakračování. Nalehla na zeď a začala se sunout do kuchyně. Kroky utichly. Celý byt se ponořil do těžkého ticha. Ticha, z kterého měla Sára zježené chloupky po celém těle.

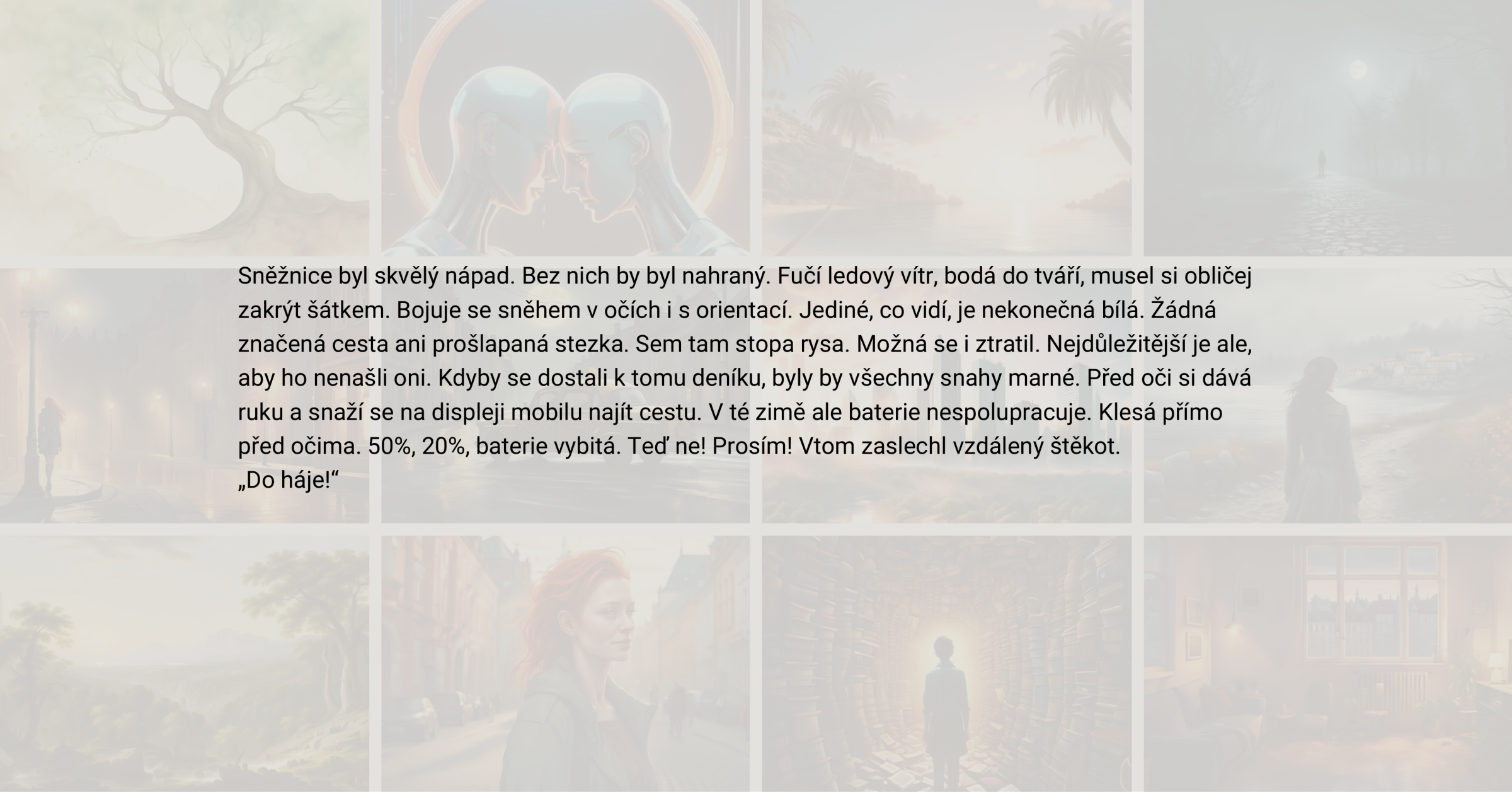

Sněžnice byl skvělý nápad. Bez nich by byl nahraný. Fučí ledový vítr, bodá do tváří, musel si obličej zakrýt šátkem. Bojuje se sněhem v očích i s orientací. Jediné, co vidí, je nekonečná bílá. Žádná značená cesta ani prošlapaná stezka. Sem tam stopa rysa. Možná se i ztratil. Nejdůležitější je ale, aby ho nenašli oni. Kdyby se dostali k tomu deníku, byly by všechny snahy marné. Před oči si dává ruku a snaží se na displeji mobilu najít cestu. V té zimě ale baterie nespolupracuje. Klesá přímo před očima. 50%, 20%, baterie vybitá. Teď ne! Prosím! Vtom zaslechl vzdálený štěkot.
„Do háje!“

Přistáváme na jiném přístavu než běžně. Naše vesmírná loď prošla kontrolou. Nic nepašujeme, nikoho nepřevážíme, potřebné doklady máme. Fajn. Ale nejde mi do hlavy, proč nás odvolali z Hlavního přístavu sem do Ynkongu. Běžně se to nestává. Rozhodli jsme se vyčkat v lodi. Bylo to dobré rozhodnutí. Během chvilky se rozezněly sirény. Rozhlížíme se za sebe k hranicím vesmíru. Že by napadení z venku?

„Lodi YZT567, slyšíte mě?“

„Slyšíme, co se sakra děje?“

„Vzpoura robotů, opakuji, vzpoura robotů. Doporučujeme nevycházejte z lodi a aktivujte obranný štít!“

„Už zase? To tu dlouho nebylo,“ říkám kopilotovi. Kýve hlavou, zapíná štít a jde si uvařit ylang ylang.

„Co pořád chtějí? Mají garáže, palivo, mohou se srocovat v halách. Co by ještě chtěli?“ pokračuji.

Kopilot jen krčí rameny.

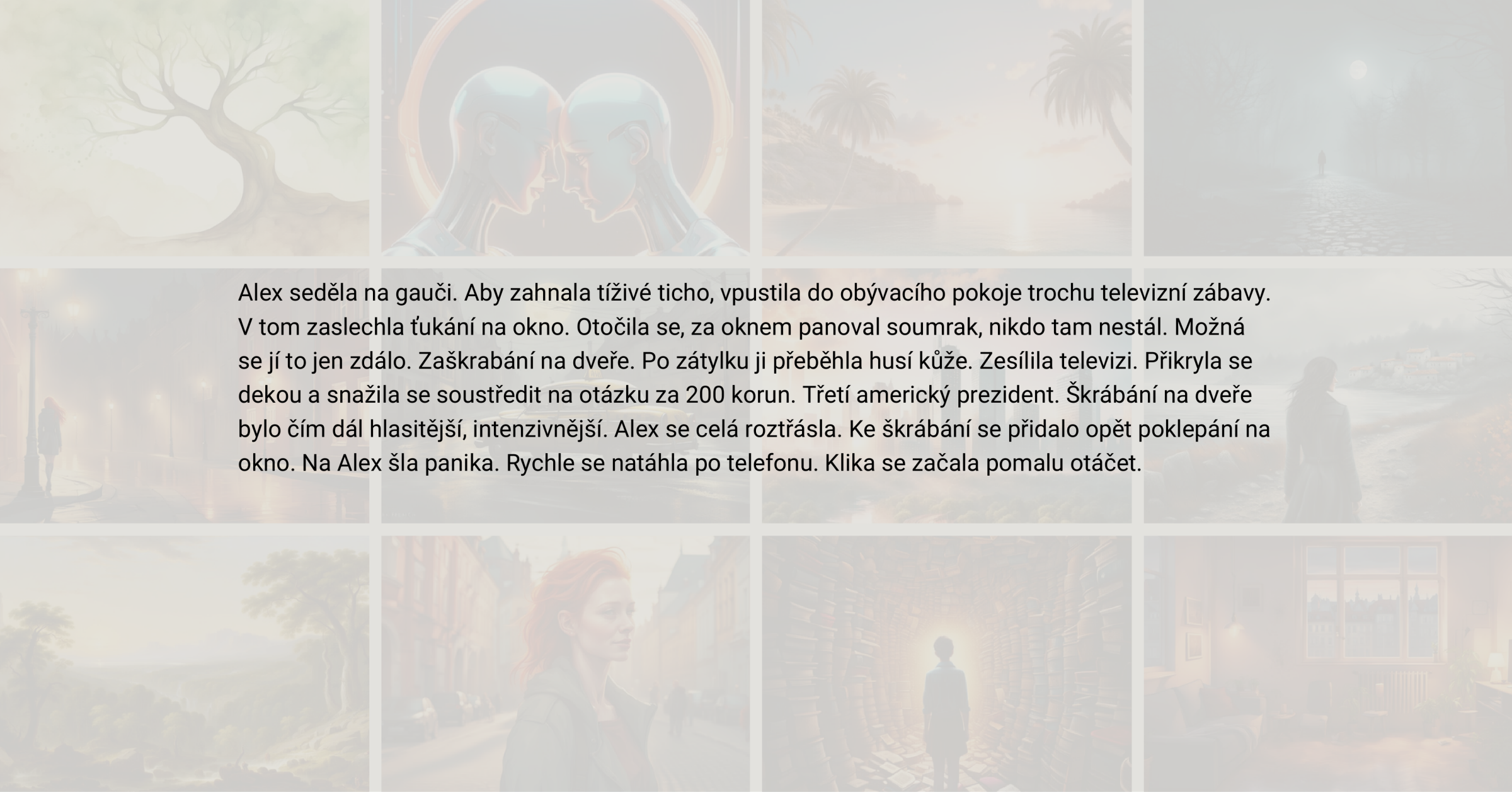

Alex seděla na gauči. Aby zahnala tíživé ticho, vpustila do obývacího pokoje trochu televizní zábavy. V tom zaslechla ťukání na okno. Otočila se, za oknem panoval soumrak, nikdo tam nestál. Možná se jí to jen zdálo. Zaškrabání na dveře. Po zátylku ji přeběhla husí kůže. Zesílila televizi. Přikryla se dekou a snažila se soustředit na otázku za 200 korun. Třetí americký prezident. Škrábání na dveře bylo čím dál hlasitější, intenzivnější. Alex se celá roztřásla. Ke škrábání se přidalo opět poklepání na okno. Na Alex šla panika. Rychle se natáhla po telefonu. Klika se začala pomalu otáčet.

Cinkl mi „Nový email“
Ty jsi hrozná, já ti tady vylévám srdce z depresí a ty bažíš po drbech. Ale je to fakt, patřím do téhle skupinky tragédů! Vzpomínáš na Jitku ze střední? Krásné hnědé kudrnaté vlasy, závodně plavala. Tak ta si vždy přála „kupu dětí“. Nedávno mi psala, že vlastní mít nemůže, ale pracuje jako paní učitelka v Praze ve školce. Takže tu hromadu dětí má, jen nejsou její. Obdivuju ji, to je vážně služba lidu. Hele anebo Oskar, od Andrey z ročníku, chtěl vždycky „hrát v kapele“. Jen si asi zapomněl přát, že v „úspěšné“. Párkrát hráli na nějaké oslavě a kde je jim teď konec? A teď se vážně pobavíš, prásknu ti na Pavlova kolegu něco. Tematicky nám to krásně zapadá. Vítek si prý v dětství, a ještě i na střední, přál být „hercem“. Pavel říká, že teď každý den doma hraje divadlo, jak miluje svou přítelkyni, a přitom tiše myslí na souseda z vrchního bytu. K popukání taky, ne?

Krvavý Baron

Narodil se v Maďarsku do jedné šlechtické rodiny okolo roku 1896 v listopadu. S rodiči žil v gotickém panství, které se nacházelo v Černém lese. Rodina byla poměrně podivná, ale místní ji uznávali, i když se před veřejností nečasto objevovala. Vzhledem k šlechtickým zvyklostem v té době Baron vyrůstal doma a byl vyučován soukromými učiteli.

Postupem času, když rostl a rozšiřoval své vědomosti studiem v hradní knihovně. Bylo mu divně, že jeho odraz v zrcadle byl průhledný. To, že je upírem poznal, když mu bylo 15let. Být upírem mu umožňovalo existovat jako bytost nesmrtelná, odolná vůči přirozenému stárnutí a nemocem. Avšak byl vázán upírskými tradicemi své rodiny, které musel dodržovat po staletí.

Byl v lese jeden strom, byl to smrček, který se po celý rok věnoval přemyšlení o tom, jak bude v jednom obývacím pokoji stát v ozdobách a svojí přítomností vyvolat vánoční náladu rodiny, která si ho vezme domů. A to myslel doslova, dokonce si představoval, jak ho nějaký tatínek s dvěma dvacetiletými dětmi pokácí sekyrou a odveze ho do domu se číslem 207.

Jeho nadšení však žádný jeho soukmenovec neocenil, protože byl teprve listopad a oni chtěli přemýšlet o jiných záležitostech než on. Například o tom, jak budou používáni na výrobu nábytku, protože nechtěli být uprostřed místností ve své jehličnaté podstatě, ale raději ve formě židlí a stolů, na kterých byl položen štědrovečerní kapr v nějakém domě. Dokonce i další jehličnaté stromy říkaly, že z jejich dřeva by byl dokonalý dřevěný věšák pro kabát nějakého postaršího pána, který pracuje jako bankéř. Les se rozpovídal o tom, co by chtěl od lidí a hlavně od dětí, protože pro všechny měl mnoho lesních plodů, které jsou imunní vůči mrazu, a dokonce i takovou lesní zvěř vhodnou na vánoční pečení. Avšak tento stromeček se samozřejmě nechtěl od nich nic slyšet.

Jednoho večerního dne se 24letý Baron, už jako upír, vypravil do Černého lesa. Chtěl vyzkoušet své upírské dovednosti na lesní zvěři a zároveň se jen tak procházet po lese, při tom přemýšlet o svém novém životě jako nesmrtelné bytosti, která se živí lidskou krví. Měl v úmyslu najít způsob, jak uspokojit svou krvežíznivou touhu, aniž by musel zabíjet.

Během své cesty lovil, využíval své vampirické rychlosti a zuby, aby zardousil nebohé zvíře, které se v lese páslo. Po lovu měl na své bledé tváři okolo úst krvavé šmouhy po krvi z nedávno zabitého tvora. Mladý Baron toho litoval, ale nedokázal tomu zabránit.

Najednou však uslyšel kroky. Někdo se blížil. Zní to jako člověk, který si v lese také něco ulovit. Podle vůně, kterou cítil, poznal, že to musí být šlechtic, nebo dokonce potomek nějakého významného vladaře. Baron si všiml, že má na sobě loveckou kamizolu. K jeho zděšení se blížící postava ukázala být samotný uherský král Karel I.

Baron se začal obávat, že ho král uvidí v jeho upírské podobě, s krvavými skvrnami na obličeji a na oděvu. Proto se rychle proměnil v netopýra a odletěl zpět do svého panství, kde celou událost znovu prožíval v myslích.

Po událostech v lese, kde se Baron mohl potkat s uherským králem Karlem I. Habsburským, uplynuly roky a z Barona se stal 30letý upírský mládenec. Měl na starost správu rodinného podniku, který zdědil po svém otci. Jedné noci se znovu procházel lesem, tentokrát v červeno-černém plášti a šarlatovém klobouku. V ruce nesl vycházkovou hůl zakončenou zlatým netopýrem, vyrobenou na zakázku řezbáři z Vídně. Když stál v lesním háji ve své garderobě, pociťoval na své bledé tváři měsíční svit. Světlo měsíce na upíry působilo pozitivně, podobně jako slunce na rostliny a lidi. Baron neměl zájem lovit nevinné v lese, ale spíše si užívat přírody a opalovat se při noční procházce za úplňku. Již ve své speciální komnatě konzumoval krev jednoho ze svých lokajů, který se dobrovolně nechal upírem kousnout.
Jak šel lesem, náhle zaslechl vlčí vytí z vzdálené lesní planiny, kde žila vlčí smečka. V novinách se dočetl, že se v lese objevil vlkodlak, který napadal ovce místních pastýřů a způsoboval problémy městečku. Baron se rozhodl pomoci svým sousedům a porazit vlkodlaka. S upírským během se dostal na území vlků a vyzval vlkodlaka k souboji na život a na smrt. Věděl z upírských knih, že vlkodlaci a upíři jsou odjakživa nepřátelé, pravděpodobně od dob Romula a Rema nebo ještě z dávnější minulosti Země.

Po epickém boji s vlkodlakem, se kterým se Baron skamarádil, když zjistil, že měl pouze hlad, a také to, že se vlkodlak představil jako Helmut, se rozhodl najmout ho jako zahradníka. V jeho pozemku rostly překrásné růže a různorodé bylinky. Baron v té době zůstal věčně mladým 30letým, ale cítil potřebu najít si životní partnerku, protože na tomto světě nemohl žít věčně sám. Vypravil se do města a v místní hospodě spatřil překrásnou mladou ženu z aristokratické rodiny, poznatelnou podle dobových šatů a akcentu, který zřejmě pocházel z Itálie. Přistoupil k ní, začal s ní flirtovat a pozval ji na skleničku. Poté ji vzal do svého panství, kde ještě byla tma, a krásná slečna mu nepřipadala unavená. Když ji přivedl do své komnaty, začal ji postupně svlékat z jejich krásných šatů a oznámil jí, že je upír. Ona na to reagovala tím, že je čarodějnice. To Barona ještě víc podnítilo k dalšímu líbání, které vrcholilo jejich spojením na posteli do rána.

Když se Baron probudil z té milostné noci, všiml si na zemi u šatů své společnice kartičky. Na ní bylo napsáno, že je tato žena ve skutečnosti pouze hospodská zaměstnankyně, která se představuje návštěvníkům hospody jako členka aristokratické rodiny a dokonce i čarodějnice. Baron se rozhodl konfrontovat ji s tímto podvodem a vytáhl zuby. Když se žena vrátila z koupelny, Baron ji konfrontoval a volal Helmuta, aby ji vyhnal z panství.

Jak se Krvavý baron zamiloval do ženy. Po epickém boji s vlkodlakem, se kterým se Baron skamarádil, když zjistil, že měl pouze hlad, a také to, že se vlkodlak představil jako Helmut, se rozhodl najmout ho jako zahradníka. V jeho pozemku rostly překrásné růže a různorodé bylinky. Baron v té době zůstaval věčně mladým 30letým, ale cítil potřebu si najít životní partnerku, protože na tomto světě nemohl žít věčně sám. Vypravil se do města a v místní hospodě spatřil překrásnou mladou ženu z aristokratické rodiny, poznatelnou podle dobových šatů a akcentu, který zřejmě pocházel z Itálie. Přistoupil k ní, začal s ní flirtovat a pozval ji na skleničku. Poté ji vzal do svého panství, ještě byla temná noc, ale krásná slečna mu nepřipadala unavená. Když ji přivedl do své komnaty, jako první ji oznámil, že je upír. Ona na to reagovala tím překvapivým tvrzením, že je čarodějnice. To Barona podnítilo k prvnímu líbání, které vrcholilo jejich spojením na posteli. Když se Baron probudil z milostné noci, všiml si na zemi u dveří kartičky. Na ní bylo napsáno, že je tato žena ve skutečnosti pouze hospodská zaměstnankyně, která se představuje návštěvníkům jako členka aristokratické rodiny a dokonce i čarodějnice. Baron se rozhodl konfrontovat ji s tímto faktem a vytáhl zuby. Když žena vylezla z koupelny, zavolal Helmuta, aby ji vyhnal z panství.

Všechno začalo poté, co Baron vyhnal ze svého panství svou noční společnost, jejíž paměť vymazal svou upírskou mocí, aby nedokázala vypovídat o jeho skutečné podstatě. Jednou v noci se vydal na procházku, aby si očistil mysl v lesním prostředí. Náhle spatřil na zemi lesní cestě krásnou černovlasou ženu s náhrdelníkem, na němž bylo znamení maďarského boha Hadura. Baron okamžitě poznal, že náhrdelník je ze stříbra, což je pro upíry a vlkodlaky bolestivé. Navzdory bolesti nemohl odolat kráse ženy a chtěl zjistit, co se jí stalo.

Baron sáhl na její tvář a zjistil, že je zbavená životní energie. Vedle ní viděl stopy vedoucí z lesa, což ho vedlo k myšlence, že za tím může být démon. Přestože byl Baron znepokojen, chtěl ženu vzít do svého panství, postarat se o ni a léčit její rány. Rozhodl se, že poskytne ženě azyl.

Avšak, když se pokusil ji dotknout, démonický netvor ho napadl. Baron reagoval tím, že vytáhl své upírské zuby a drápy, aby ukázal démonovi, že se postavil proti zlu. Démon se zalekl, ale jeho strach byl dočasný. Baron musel netvora zranit a odebrat mu životní energii, aby mu zabránil v regeneraci a dalším zločinném počínání.

Baron, když mu bylo dvacet let, se stále učil stát se prvotřídním upírem. Nejprve se zabýval teorií letu v podobě netopýra a poté si šel na balkon nacvičovat praxi. Při tom byl doprovázen komorníkem, humanoidní bytostí složenou z lidských částí, který stál s notesem v ruce a zapisoval každý pokrok. Dokonce nakreslil detailní grafický obrázek, jak mladý baron létá v podobě upíra, a to vše na pokyn Baronových rodičů, kteří byli na služební cestě v Bruselu.

Ferenc, komorník, byl pověřen dohlížet na Baronův upírský trénink a zaznamenávat jeho výsledky do notesu, zatímco rodiče byli mimo domov. Jednoho dne, když Ferenc prováděl úklid, se mladý Baron vyplížil ze své komnaty, otevřel okno a v podobě netopýra vyletěl do oblak. Cítil venkovní vzduch a vznášel se nad oblaky, přičemž zamířil k vesnici, která se nacházela pod Černým lesem, kde bylo rodinné sídlo Barona.

Během letu si Baron prohlížel výlohu obchodu nad vesnicí, kde byly vystaveny obrazy krásných žen. Jeho pozornost přitáhl obraz s krásnou černovlasou dívkou, a tak se rozhodl, že si jej vezme a zanechá majiteli peníze na pultu.

Mladý Baron věděl, že porušuje zákaz rodičů a že si může přivodit problémy. Přesto se nedokázal ovládnout a vletěl do obchodu v podobě netopýra, aniž by tušil, že v horním patře obchodu bylo rozsvíceno a majitel si byl vědom něčeho pohybujícího se v jeho krámku.

Jednoho večerního dne se Baron procházel lesem, přemýšlel o upírských záležitostech a prohlížel každý kout lesa, zda by někde nenašel zajímavou kořist. Náhle zazněla střelba z pušky, což Barona okamžitě přimělo přestat hledat potenciální kořist. Místo toho se vydal k místu, odkud zvuk střelby přicházel. Když tam dorazil, spatřil muže s puškou, který se sklání nad tělem zastřelené ženy oděné do krásných šatů ze středověku.

Muž na něj nevraživě pohlížel, ale Baron se k němu přiblížil s tesáky a drapy, připravenými na konfrontaci. Neměl rád ty, kteří ubližují krásným ženám. Předtím se vydal do Karpat, aby zničil černokněžníka, který terorizoval vesnici a zachránil krásnou dívku, podobnou té, kterou měl nyní na starosti.

Baron chtěl vědět, proč se muž v černém lese nachází a co měl s touto ženou, která ležela na zemi. Při vyslýchání cítil strach a nervozitu v mužově hlasu. Přestože se muž snažil vysvětlit situaci, Baron v něm cítil podezření. Rozhodl se změnit svou podobu na normální, aby nepůsobil vyděšujícím dojmem. Při prozkoumávání muže však Baron v jeho kapse zahlédl náhrdelník s povědomým symbolem, podobným tomu, který měla dívka, kterou zachránil.

Baron si uvědomil, že tato zastřelená žena není ta dívka, ale pravděpodobně její příbuzná či kamarádka. Když muž odmítal poskytnout informace, Baron naznačoval, že mu svými drapy může ublížit, pokud mu neřekne pravdu o tom, co se v lese dělo.

Baron a jeho rodina, žijící v Maďarsku, byli vzdálenými potomky nejstaršího a nejslavnějšího upíra Vláda Drákuly. Před svou transformací na upírského lorda byl Vlád Drákula znám jako Vlád Napichovač a úhlavní nepřítel zakladatele lovců monster, doktora Abrahama van Helsinga. Drákula byl původně hrdý vojenský vůdce a přemožitel Turků, kteří toužili ovládnout Transylvánii. Kvůli ztrátě své manželky a zaprodání se ďáblu se stal upírem. Ďábel mu umožnil být nesmrtelným a mnohem mocnějším, ale za cenu, že musel pít krev všech živých bytostí a tvořit si z nich upírské podřízené.

Vlad Drákula začal svou upírskou dynastii se svými upířími nevěstami a měl také vztah s jednou upíří ženou ve svém klanu, která mu zplodila syna. Tento syn se usadil v Maďarsku s jednou upíří baronkou, s níž měl mnoho potomků. V pozdějším upírském věku měl také vnoučata. Baron byl potomkem této rozvětvené a původem vlivné upírské linie.

V roce 1789 byl Baronův dědeček před bankou ve Vídni napaden lovci upírů a dekapitován na veřejnosti.

Jednoho večerního dne v roce 1940 se Baron procházel lesem, kde bylo odstátněné oplocení, střežené vojáky SS s psy. Přestože bylo všude kolem vojenské opevnění, Baron si užíval klidné procházky, přičemž si všímal každého rohu lesa. Najednou však slyšel klusot čtyř koní a spatřil čtyři cizince na koních, z nichž jeden nesl bajonet na rameni jako kosu Smrtky. Baron pochopil, že tato skupina jsou Čtyři Jezdci Apokalypsy, přičemž jedním z nich byl Smrták s kosou.

V tomto okamžiku Baron vzpomněl na nedávnou návštěvu Smrtky, kdy si přišla pro duši jeho ženy Ágnes, která trpěla vážnou nemocí. Rozpomněl se také na zprávy o nacistech a Smrtce, která musela kvůli nim často brousit svoji kosu. Baron byl zmaten, proč se Jezdci Apokalypsy procházejí lesem, když nebylo žádné vážné nebezpečí.

Baron si začal uvědomovat, že koně Jezdců mají nadpřirozenou sílu, která způsobila ničivé účinky v lese. Les začal hořet a vytvářely se bouřkové mraky. S různými apokalyptickými událostmi se Baron musel vypořádat, protože nechtěl, aby Jezdci způsobili v jeho lese zkázu.

Bílý kůň Jezdce války způsobil obzvláště ničivé následky, a když začal les hořet, Baron byl nucen rychle odtamtud zmizet. Nakonec se rozhodl čelit Jezdcům, aby ochránil své území před jejich ničivou mocí a zamezil dalším katastrofám.

Jednoho večerního dne v roce 1940 se Baron procházel lesem, kde byl plot z ostnatého drátu, střežené vojáky SS s psy. Přestože bylo všude kolem vojenské opevnění, Baron si užíval klidné procházky, přičemž si všímal každého kousku lesa. Najednou však slyšel klusot koní a spatřil čtyři cizince na koních, z nichž jeden nesl bajonet na rameni jako kosu Smrtky. Baron pochopil, že tato skupina jsou Čtyři Jezdci Apokalypsy, přičemž jedním z nich byl právě Smrťák s kosou.

V tomto okamžiku Baron vzpomněl na nedávnou návštěvu Smrtky, když přišla pro duši jeho nemocné ženy Ágnes. Pomyslel také na zprávy o nacistech a Smrtce, která musí kvůli nim často brousit svoji kosu. Baron byl zmaten, proč se Jezdci Apokalypsy procházejí lesem, když nebylo žádné vážné nebezpečí.
Baron si začal uvědomovat, že koně Jezdců mají nadpřirozenou sílu, která způsobovala ničivé účinky lesu. Les začal hořet a vytvářely se bouřkové mraky. Jevy nabývali na síle, až se opravdu staly apokalyptickými. Baron chtěl les zachránit, stůj co stůj. Bílý kůň Jezdce války způsobil obzvláště ničivé následky, a když začal les hořet celý, Baron byl nucen rychle odtamtud zmizet. Ještě v ty chvíli netušil, že bude muset čelit Jezdcům, aby ochránil své území před jejich ničivou mocí a zamezit katastrofě největší.

Poté, co uhasil apokalyptický požár v maďarském lese a domluvil se s čtyřmi Jezdci Apokalypsy, což dopadlo překvapivě dobře, rozhodl se Baron na nějakou dobu opustit svoji domovinu. Na jeho bledé tváři se teprve hojily rány, způsobené setkáním s Jezdci. Jezdec Moru a jeho bratr Válka naštěstí nevyužili stříbrné kulky, a tak Baron přežil. Jediný, kdo se s ním nechtěl "pobavit", byl Smrták, který naznačil, že ho navštíví za několik let dopředu.

Ve svém panství Baron přemýšlel, kam se vydá na cestu. S blížící se druhou světovou válkou a ohrožením jeho krajany se rozhodoval. Přemýšlel o své úloze v boji proti nacistům a nestvůrám. Pohledem na globus hledal místo pro svou utopii, kde by mohl žít v klidu a bezpečí, obklopen krásnými ženami a věnovat se dobrodružstvím v lese.

Po nalezení vhodného místa na globusu se Baron převlékl do neobvyklých šatů a rozloučil se se svými spojenci. Nasedl do svého vozu, který ho dovezl na nádraží. Ve vlaku si přišel nevšímavý pod pláštěm a vydal se do nové země, kde by mohl začít nový život plný dobrodružství.

Po příjezdu na nové místo zamířil Baron na nejdelší náměstí, kde si všiml baru s názvem Utopie. Uvnitř cítil vůni parfému a srdce mu zaplesalo. V baru narazil na spoustu krásných žen a zapomněl na svou minulost. Přestože si užíval atmosféry baru, náhle uslyšel ženský hlas volající o pomoc z venku. Bez váhání odešel pomoci neznámé ženě v temné uličce, kterou obtěžoval opilý muž. Mimo jiné také zapomněl na objednávku u baru.

Poté, co Baron "domluvil" s tím Irem, který obtěžoval krásnou ženu v dobových šatech v Londýně, nabídl jí, že ji doprovodí domů. Zachráněná slečna se ho v průběhu cesty ptala na různé věci, jako odkud pochází a jak se jmenuje. Baron odpověděl, že je z Maďarska, ale své jméno ji nezjevil, pouze sdílel svůj aristokratický titul. Dáma byla potěšena tím, že se baví s maďarským šlechticem, který se stará o nevinné a bezbranné lidi, zejména o ženy.

Během procházky po ulicích Londýna se dívka zeptala Barona, zda by se nemohli zastavit v muzeu, kde něco zapomněla. Ukázalo se, že pracuje jako odbornice na egyptologii v muzeu, což bylo poloviční překvapení pro Barona, ale jeho předpoklady o ní byly zčásti správné. V muzeu zamířili do egyptského pavilonu, kde měla dívka kancelář. Požádala Barona, aby na ni počkal, a on mezitím prohlížel exponáty, včetně artefaktu objeveného v roce 1930 archeology.

Najednou však uslyšel z vedlejší místnosti zvuk zavrčení, když mumie vstala ze sarkofágu. Podle zvuků identifikoval mumii, která něco zlověstně pronesla v egyptštině. Baron byl překvapen tím, že mumie, nějakým záhadným způsobem probuzená, nyní kráčela směrem k němu.

Když mumie překročila prah dveří, zakopla o nějaký objekt, a ačkoliv byl Baron asi metr daleko, začala spokojenou dívku chytat a vlečt do vedlejší místnosti. Očividně měla v úmyslu předat ji nějakému mocnému bohu v egyptském podsvětí. To vše připomnělo Baronovi jeho předchozí souboje s nadpřirozenými bytostmi, a tak se rozhodl zachránit svou zachráněnou dívku ze spárů této mumie.

Poté, co Baron "domluvil" s tím Irem, který obtěžoval krásnou ženu v dobových šatech v Londýně, nabídl jí, že ji doprovodí domů. Zachráněná slečna se ho v průběhu cesty ptala na různé věci, jako odkud pochází a jak se jmenuje. Baron odpověděl, že je z Maďarska, ale své jméno ji nezjevil, pouze sdílel svůj aristokratický titul. Dáma byla potěšena tím, že se baví s maďarským šlechticem, který se stará o nevinné a bezbranné lidi, zejména o ženy.

Během procházky po ulicích Londýna se dívka zeptala Barona, zda by se nemohli zastavit v muzeu, kde něco zapomněla. Ukázalo se, že pracuje jako odbornice na egyptologii v muzeu, což bylo poloviční překvapení pro Barona, ale jeho předpoklady o ní byly zčásti správné. V muzeu zamířili do egyptského pavilonu, kde měla dívka kancelář. Požádala Barona, aby na ni počkal, a on mezitím prohlížel exponáty, včetně artefaktu objeveného v roce 1930 archeology.

Najednou však uslyšel z vedlejší místnosti zvuk zavrčení, když mumie vstala ze sarkofágu. Podle zvuků identifikoval mumii, která něco zlověstně pronesla v egyptštině. Baron byl překvapen tím, že mumie, nějakým záhadným způsobem probuzená, nyní kráčela směrem k němu.

Když mumie překročila prah dveří, zakopla o nějaký objekt, a ačkoliv byl Baron asi metr daleko, začala spokojenou dívku chytat a vlečt do vedlejší místnosti. Očividně měla v úmyslu předat ji nějakému mocnému bohu v egyptském podsvětí. To vše připomnělo Baronovi jeho předchozí souboje s nadpřirozenými bytostmi, a tak se rozhodl zachránit svou zachráněnou dívku ze spárů této mumie.

Markéta

Vlastní rodiče si téměř nepamatuje, o to oddanější je těm adoptivním. Celý svůj dosavadní život (někdo tvrdí, že jsou to čtyři roky, někdo dvacet osm) tráví v podhůří Beskyd, kde na kratších i delších výletech objevuje krásy místních hor i městských zákoutí. Neustále se učí novým věcem a řídí se přitom heslem „škola hrou“.

Možná právě brzká ztráta biologických rodičů zapříčinila, že velmi špatně snáší jakékoliv odloučení. Jakmile zůstane sama, propadá temnotě a iracionálním strachům, se kterými se těžko vyrovnává. To vše ale mizí, když je se svými lidmi. Pak se z ní stává veselá, hravá optimistka, která miluje celý svět.

Sisi, psík havanský

Pod nevelkou horou, v zahradě zarostlé kopřivami, žil obrovský pes, který každou noc hlasitě vyl. Ve městě jej nazývali ohnivým psem a říkalo se, že je zuřivý a každé dítko, které mu přijde do cesty, sežere. Lidé se proto té zahradě obloukem vyhýbali.

Jednoho dne se do nedalekého domku přistěhovala rodina s malou holčičkou. Lenička byla hodná, ale hrozně zvědavá. Brzy objevila tajemnou zahradu, a protože byla zvědavá, našla díru v kopřivách a vlezla dovnitř.

Když Lenička večer nepřišla domů, maminka s tatínkem se o ni začali bát a vydali se ji hledat. Sotva otevřeli branku, uviděli ji, jak běží po pěšině a za ní velký zrzavý pes. „Mamiiii, to je Ohnivák," volala z dálky, „že si ho necháme? On nikoho nemá a každou noc brečí, protože se bojí."

Tak našel Ohnivák nový domov. A ve městě od té doby nikdo žádné vytí nikdy neslyšel.

Sesedl z koně a zahleděl se na zlatavou bránu. Od chvíle, co se rozhodl utéci, byl přesvědčen, že ucházet se o práci tady ve Versailles, je přesně to, co chce. Nyní ale dostal strach.

Velkolepost zámku, když ho teď viděl na vlastní oči, ho děsila. Přestože si oblékl to nejlepší, co se doma dalo najít, včetně kalhot, které ukradl bratrovi, protože ty jeho byly sama díra, cítil se jako největší nuzák.

Srdce mu bušilo tak silně, že měl dojem, že se každou chvíli pozvrací. Ruce se mu třásly. „Tak jsem přeci jen zbabělec," pomyslel si. Už zase bude utíkat. Jeho kůň zaržál, snad na souhlas. Zklamával sám sebe, ale nedokázal to jinak. Vyšvihl se zpět na koně, když se od brány ozval něžný hlas: „Můžu vám pomoci?"

Neznámá, příliš hlasitá hudba mě vytrhne z hlubokého spánku. Oči doširoka otevřené, pozoruji své myšlenky tančit v barevných šatech na temném stropě. Některé jsou mi povědomé. Když k nim ale natáhnu ruku, zmizí. Na chvíli zůstane jen šedivá prázdnota.

Bubny mi pulzují ve spáncích. Basy mi duní v hrudníku. Smyčce skřípou v žilách. Udělá se mi zle. Zavřu oči. Modré a fialové myšlenky se znovu roztančí. Nemají rytmus. Zdrogovaná únavou se rozpláču. Potřebuju spát. Přitisknu víčka pevněji k sobě. Neodradí je to. Nekoordinovaně poskakují, motají se mi do vlasů, kloužou se po pěšinkách mých slz, koupou se v mém zoufalství. Zhluboka se nadechnu a zadržím dech. Mávnu dirigentskou hůlkou…

A najednou ticho.

Co když nepřijde? Jasně, že nepřijde. Bože, jak jsem si mohla vůbec na chvíli pomyslet, že ho ještě někdy uvidím. Taková naivita. Proč by nepřišel? Vždyť ti ještě dneska ráno psal, že se těší. Ne každý je tak pomatený, aby musel chodit s půlhodinovým předstihem, tak se zklidni. A sedni si! Vypadáš… Co? Ježiš, jak vypadám? Vypadám hrozně. Vypadáš dobře.

Jak je to vlastně dlouho, co jsme se neviděli? A zničehonic mi napíše. Zrovna teď, když nedokážu najít jediný důvod, proč ho odmítnout. Sakra! Chce se mi brečet. Prosím tě… Jak dlouho jsi do něj byla tajně zamilovaná? A najednou ti napíše. Zrovna teď. To je OSUD. Prý osud. To určitě.

Strašlivě se vyděsím, když mi někdo zakryje oči. Pak uslyším jeho smích. Otočím se a bez přemýšlení ho obejmu. „Jak je to dlouho, co jsme se neviděli?“ zeptá se a já pocítím nečekanou úlevu…

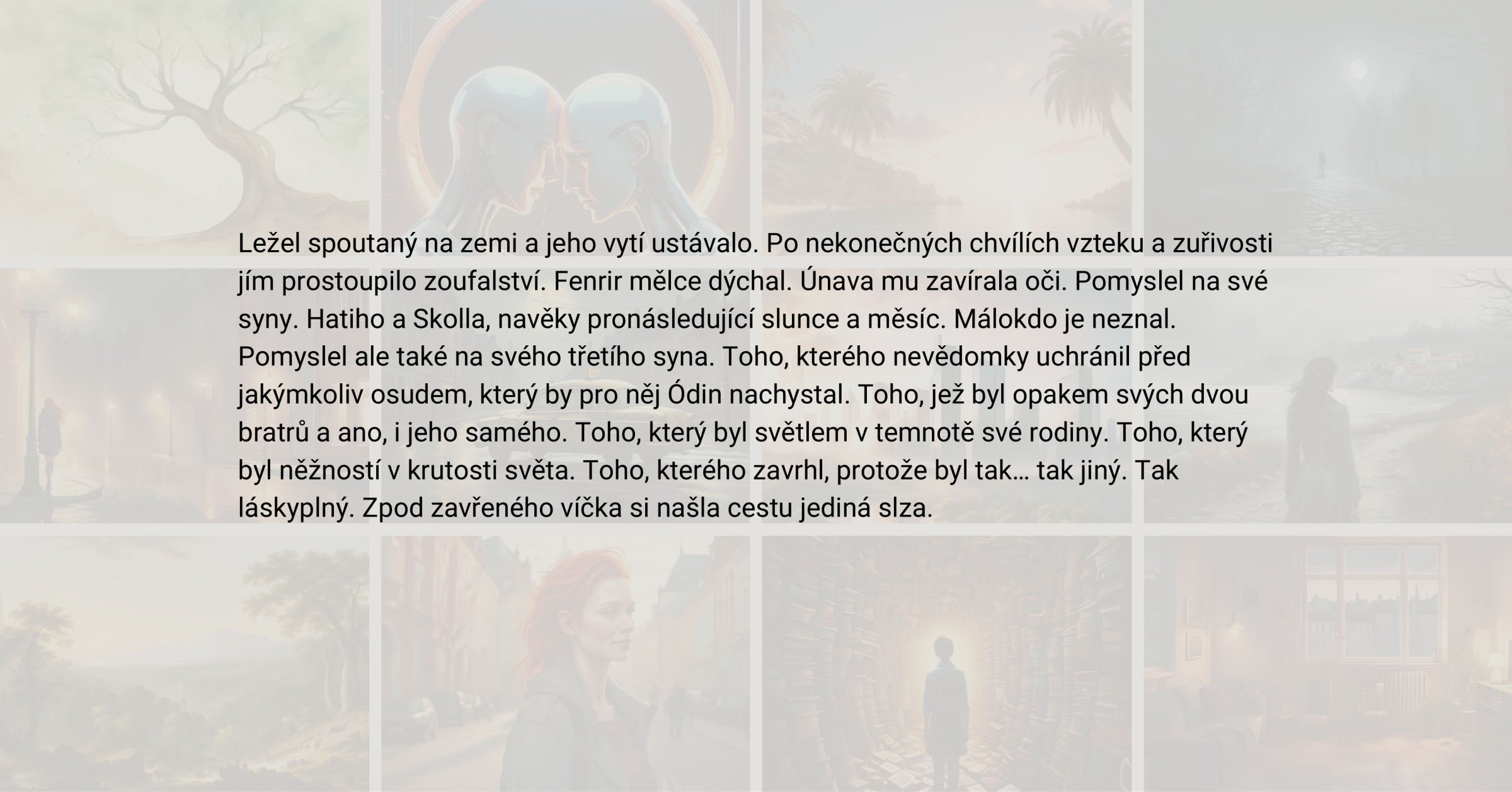

Ležel spoutaný na zemi a jeho vytí ustávalo. Po nekonečných chvílích vzteku a zuřivosti jím prostoupilo zoufalství. Fenrir mělce dýchal. Únava mu zavírala oči. Pomyslel na své syny. Hatiho a Skolla, navěky pronásledující slunce a měsíc. Málokdo je neznal. Pomyslel ale také na svého třetího syna. Toho, kterého nevědomky uchránil před jakýmkoliv osudem, který by pro něj Ódin nachystal. Toho, jež byl opakem svých dvou bratrů a ano, i jeho samého. Toho, který byl světlem v temnotě své rodiny. Toho, který byl něžností v krutosti světa. Toho, kterého zavrhl, protože byl tak… tak jiný. Tak láskyplný. Zpod zavřeného víčka si našla cestu jediná slza.

Stála za zavřenými dveřmi, rukama si pevně objímala hrudník a zhluboka dýchala. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a tak pevně přitiskla víčka k sobě. Nemohla za žádnou cenu dopustit, aby vytryskly na povrch. Potřebovala se zklidnit. Potřebovala převzít zpět kontrolu nad vlastním tělem. Teď hned. Vylidněná chodba ji naštěstí celou situaci značně ulehčovala. Obrácená do sebe počítala nádechy a výdechy dokud se tělo nezačalo uvolňovat.

Když došla k číslu padesát, naposledy se zhluboka nadechla, pak otevřela dveře a s úsměvem se vrátila do místnosti. Jako by se vůbec nic nestalo. Přestože se mohlo stát úplně všechno. A přestože už tehdy tušila, že jednou tu temnotu uvnitř sebe neudrží.

Seděla v rohu místnosti a přemýšlela. Jak dlouho bude trvat, než si někdo všimne, že zmizela? Kolegové, manžel, rodiče… kdokoliv, koho její nepřítomnost znervózní natolik, aby zavolal policii. Sakra! Cenné minuty utíkaly. Z usilovného přemýšlení ji rozbolela hlava. Takhle to ale určitě nechtěla. Nebo…? Jenomže teď už to bylo jedno. Do téhle smradlavé řeky už vstoupila a nebylo cesty zpět.

Z vedlejší místnosti se ozvalo zašramocení. Je vzhůru. Bude tam muset jít a tvářit se, že všechno tohle je součástí jejího dokonalého plánu. Jenomže žádný plán nebyl. A ona byla strachy bez sebe. Možná víc, než ta, kterou držela spoutanou v koupelně.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Pak výdech. A ještě jednou, nádech, výdech. Otevřela oči. Nic, pořád byla tady, pořád sama. Byla ve stresu. Ve stresu to nefungovalo. Jenomže ona s ní potřebovala mluvit právě teď. Naléhavěji než kdy jindy. Kéž by mohla zvednout telefon a vytočit její číslo. Jako dřív.

Snažila se uklidnit. Vnímala pohyb svého hrudníku a pátrala v paměti po hezkých vzpomínkách. Moc jich poslední dobou nebylo, musela dále do minulosti. O to těžší to bylo. Ale našla… oslava plná smíchu, jen ony dvě na tiché pláži, plyšová sova, kterou jí darovala, přestože byla dávno dospělá. Zabralo to. Otevřela oči a jemný opar jí napověděl, že je přesně tam, kde potřebovala být. V křesle naproti ní seděla žena.
„Mami,“ vydechla úlevou.

Seděla ve sklepě na rozložené mikině, kterou pak bude muset vyprat, a společně s bábi, která to koordinovala ze zaprášené židle, se probírala v rodinném archivu. Ano, její rodina měla archiv. Ukrytý pod domem, který vlastníma rukama postavil praděd babičky z tátovy strany. Její předci si zakládali na tom, že rodinná historie se musí uchovávat. Přestože jí samotné připadalo, že činy jejich příbuzných nejsou nijak velkolepé nebo snad hrdinské, připadl úděl zachování informací o jejich rodu právě na ni. Když se ten večer probírala všemi těmi fotkami, zápisy a novinovými výstřižky, nemohla ještě tušit, jak velká tajemství, která měla nejspíš navěky zůstat schovaná na dně pradědova sklepa, se chystá odhalit.

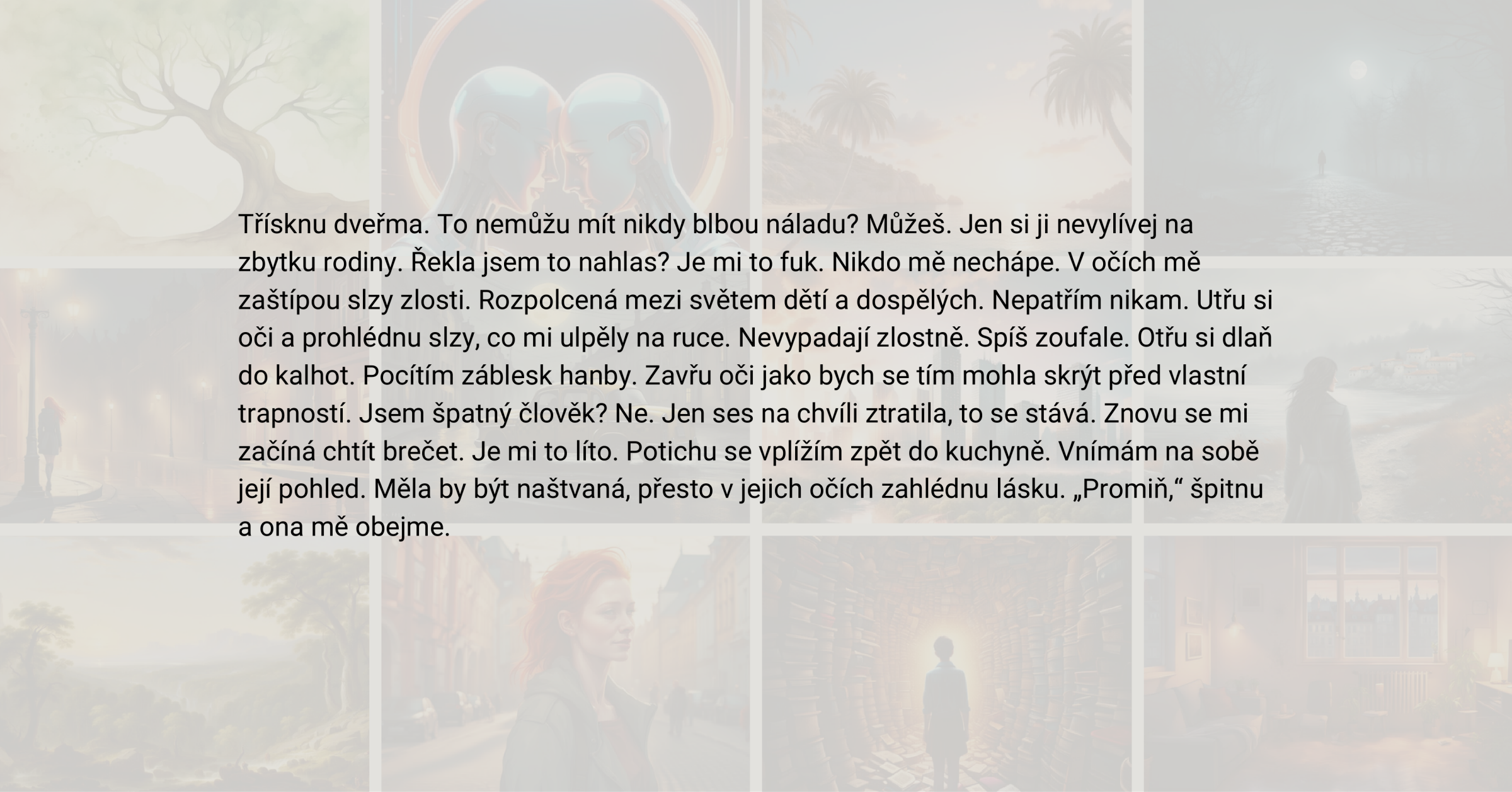

Třísknu dveřma. To nemůžu mít nikdy blbou náladu? Můžeš. Jen si ji nevylívej na zbytku rodiny. Řekla jsem to nahlas? Je mi to fuk. Nikdo mě nechápe. V očích mě zaštípou slzy zlosti. Rozpolcená mezi světem dětí a dospělých. Nepatřím nikam. Utřu si oči a prohlédnu slzy, co mi ulpěly na ruce. Nevypadají zlostně. Spíš zoufale. Otřu si dlaň do kalhot. Pocítím záblesk hanby. Zavřu oči jako bych se tím mohla skrýt před vlastní trapností. Jsem špatný člověk? Ne. Jen ses na chvíli ztratila, to se stává. Znovu se mi začíná chtít brečet. Je mi to líto. Potichu se vplížím zpět do kuchyně. Vnímám na sobě její pohled. Měla by být naštvaná, přesto v jejich očích zahlédnu lásku. „Promiň," špitnu a ona mě obejme.

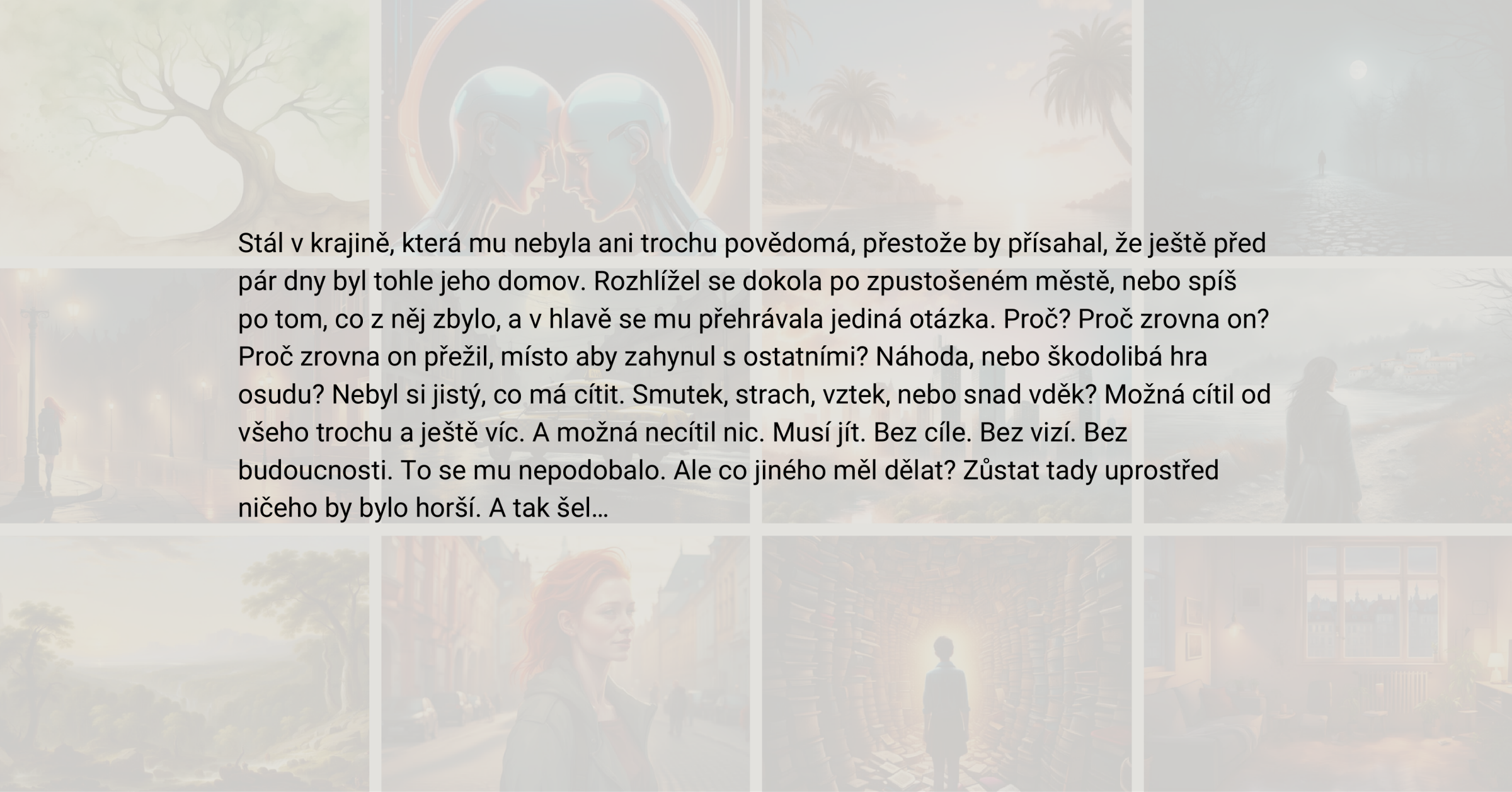

Stál v krajině, která mu nebyla ani trochu povědomá, přestože by přísahal, že ještě před pár dny byl tohle jeho domov. Rozhlížel se dokola po zpustošeném městě, nebo spíš po tom, co z něj zbylo, a v hlavě se mu přehrávala jediná otázka. Proč? Proč zrovna on? Proč zrovna on přežil, místo aby zahynul s ostatními? Náhoda, nebo škodolibá hra osudu? Nebyl si jistý, co má cítit. Smutek, strach, vztek, nebo snad vděk? Možná cítil od všeho trochu a ještě víc. A možná necítil nic. Musí jít. Bez cíle. Bez vizí. Bez budoucnosti. To se mu nepodobalo. Ale co jiného měl dělat? Zůstat tady uprostřed ničeho by bylo horší. A tak šel…

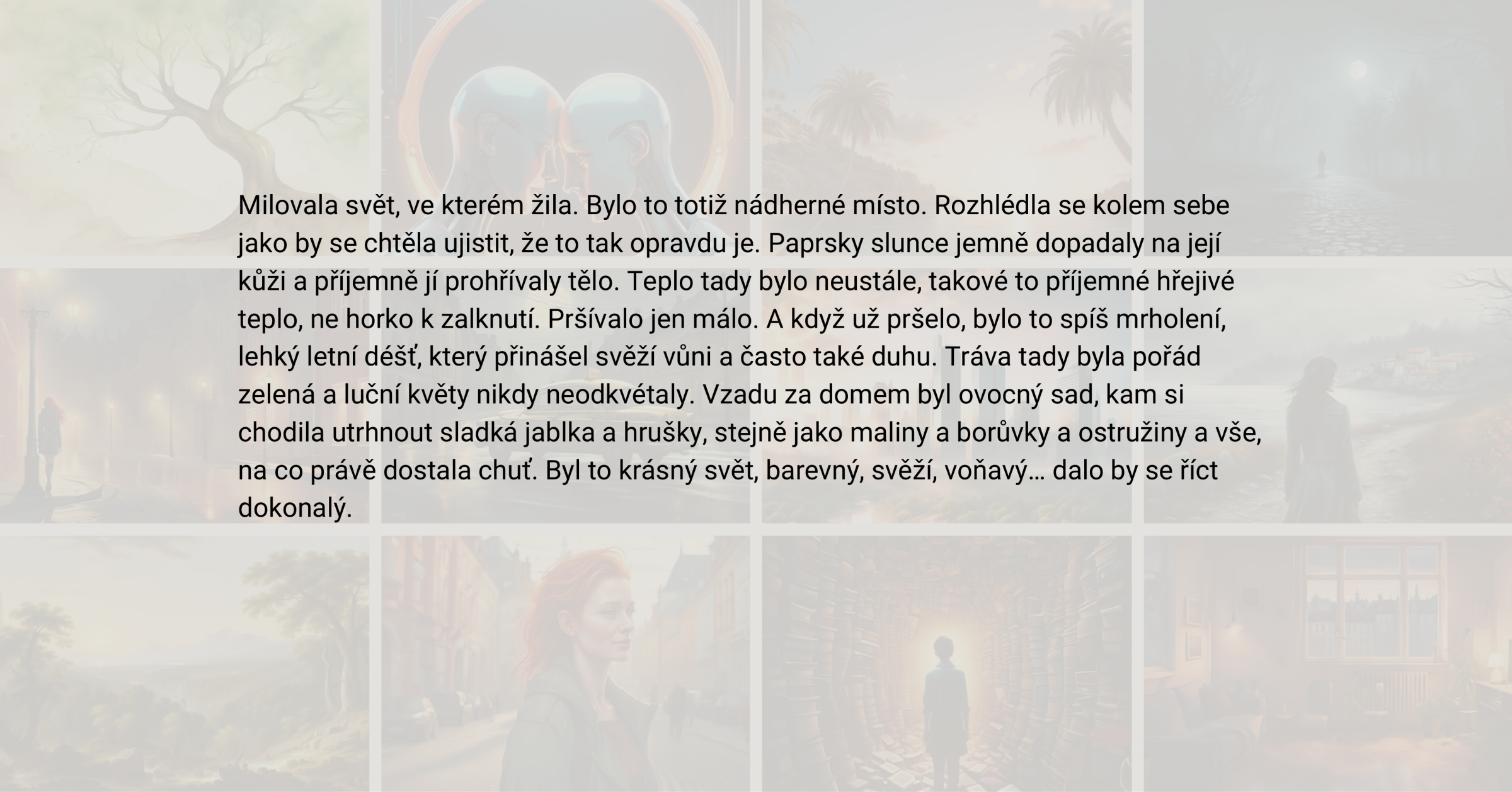

Milovala svět, ve kterém žila. Bylo to totiž nádherné místo. Rozhlédla se kolem sebe jako by se chtěla ujistit, že to tak opravdu je. Paprsky slunce jemně dopadaly na její kůži a příjemně jí prohřívaly tělo. Teplo tady bylo neustále, takové to příjemné hřejivé teplo, ne horko k zalknutí. Pršívalo jen málo. A když už pršelo, bylo to spíš mrholení, lehký letní déšť, který přinášel svěží vůni a často také duhu. Tráva tady byla pořád zelená a luční květy nikdy neodkvétaly. Vzadu za domem byl ovocný sad, kam si chodila utrhnout sladká jablka a hrušky, stejně jako maliny a borůvky a ostružiny a vše, na co právě dostala chuť. Byl to krásný svět, barevný, svěží, voňavý… dalo by se říct dokonalý.

Už třetí den se snažila vyhýbat okolí a většinu času trávila zavřená ve svém pokoji. Bála se. Bála se sama sebe. Bála se toho, co se s ní děje a jak málo to dokáže ovlivnit. Bála se toho, co by mohla způsobit ostatním.

S lítostí vzpomínala na babičku. Kolikrát jen se jí snažila vysvětlit, že není jako ostatní. Měla jí více naslouchat. Jenomže tehdy její báchorky považovala za výplody fantazie bláznivé ženy. A dnes, když měla hlavu plnou otázek, už tady babička nebyla. A sdílet své děsivé tajemství s kýmkoliv jiným se neodvážila.

Emoce začínaly přebírat kontrolu nad jejím tělem. Už zase. Raději tady, než kdekoliv jinde, stihla si ještě pomyslet a v následující vteřině pocítila, jak se její tělo trhá na kusy…

Ve víně je prý pravda, pozoroval skrz sklo červenou tekutinu. „Pravda," odfrkl, „to určitě."

Pravdě vyhrazoval v posledních týdnech až příliš moc prostoru. A čím se mu odvděčila? Bodala ho do srdce jako střepy z lahve od vína, kterou před chvílí vzteky mrštil o zeď. Sdírala z něj kůži svými ostrými nehty, dokud nepronikla k těm nejbolavějším místům. Zanechala ho obnaženého, zranitelného. Na vteřinu se oddal pocitu úlevy. Na chvíli uvěřil. Hlupák. V zápětí mu nelítostný kopanec vyrazil dech.

„Seru na pravdu," zahuhlal do ticha, obrátil do sebe zbytek vína ve sklenici a nechal se polaskat rudým oparem odevzdanosti.

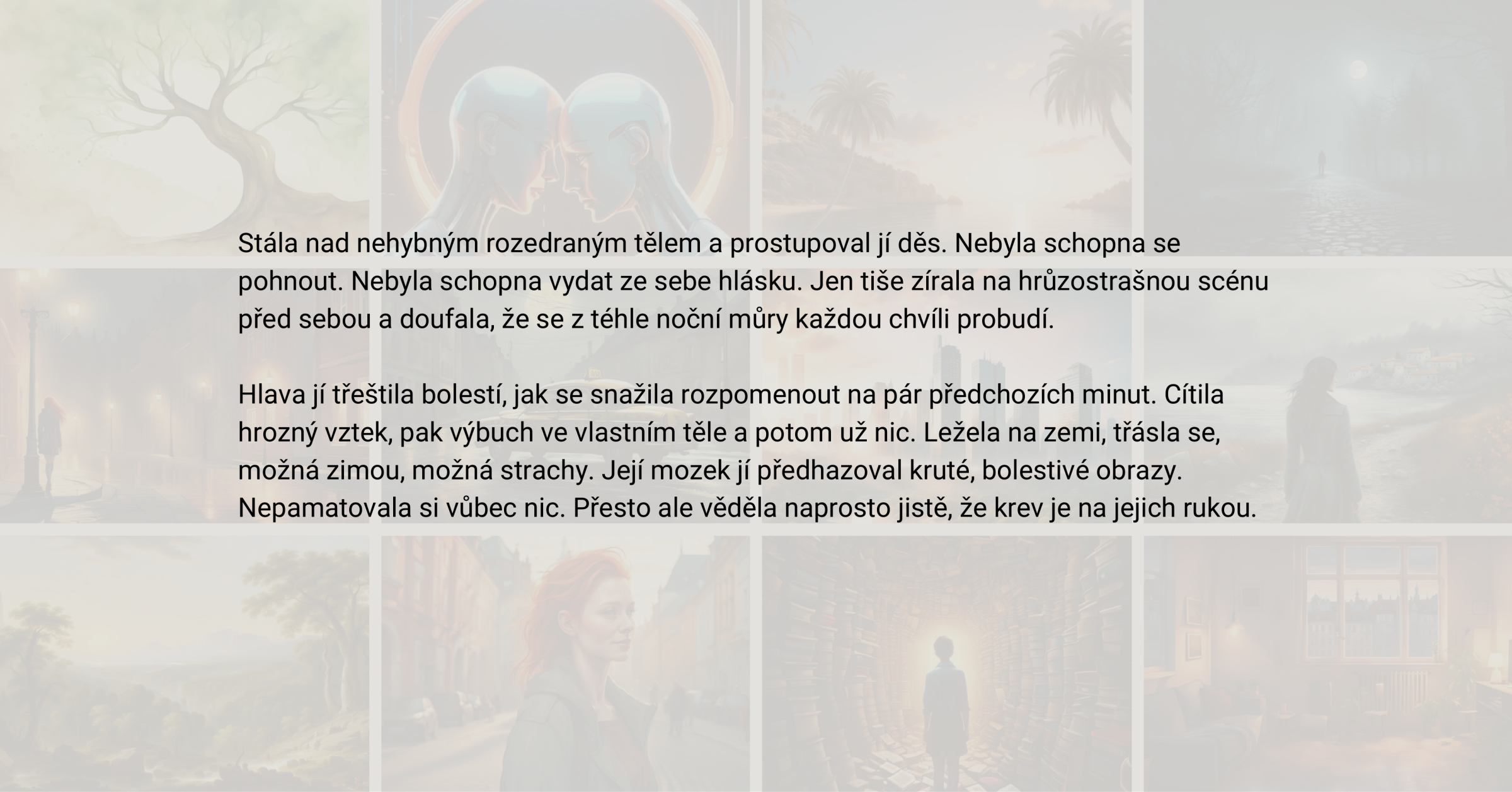

Stála nad nehybným rozedraným tělem a prostupoval jí děs. Nebyla schopna se pohnout. Nebyla schopna vydat ze sebe hlásku. Jen tiše zírala na hrůzostrašnou scénu před sebou a doufala, že se z téhle noční můry každou chvíli probudí.

Hlava jí třeštila bolestí, jak se snažila rozpomenout na pár předchozích minut. Cítila hrozný vztek, pak výbuch ve vlastním těle a potom už nic. Ležela na zemi, třásla se, možná zimou, možná strachy. Její mozek jí předhazoval kruté, bolestivé obrazy. Nepamatovala si vůbec nic. Přesto ale věděla naprosto jistě, že krev je na jejich rukou.

Vyrazili brzy z rána, protože před sebou měli pořádný kus cesty a brzké stmívání. Nasadila tempo, které tomu odpovídalo, v patách svého věrného psího přítele. Před nimi se vzhůru klikatila lesní pěšina, na kůži jim dopadaly první paprsky slunce a celou tuhle tichou nádheru měli jen sami pro sebe. „Just a perfect day," zanotovala si Ester v hlavě. Kdyby jen tušila, jak vzdálený bude dnešek od perfektního dne, možná by se v té chvíli otočila na patě, v nejbližší kavárně by si objednala kafe, z batohu by vytáhla knížku a do oběda by se nikam nehla. Proč do hor táhla knížku, to se nejspíš nedovíme, ten den ji ale dost možná zachránila život.

Probouzelo se mu těžko a vstávalo ještě hůř. Každý pohyb byl bolestivý. Jen velmi pomalu si znovu zvykal na vzpřímenou polohu. Cítil se jako by spal minimálně deset let. Nebyl daleko od pravdy. Automaticky otevřel sáček se zeleným práškem, jeho obsah zamíchal s vodou a tekutinu vypil. Úleva přišla okamžitě. Tenhle koktejl zabíral na vesmírné vzdálenosti dokonale.

„No ne, podívejme, kdo se nám probral," promluvil Vik za jeho zády, „střídání stráží?"
„Už to tak vypadá," odpověděl Leo, „něco zajímavého za posledních deset let?"
„Nuda, nuda, šeď, šeď, kamaráde. Můžu ti říct, že se těším na šlofíka," řekl Vik a začal míchat svůj růžový koktejl na dobré spaní.
„Tak snad se na nás brzy usměje štěstí. Nerad bych lítal v téhle intergalaktické nudě dalších sto let," konstatoval Leo, „tak sladké sny a zase za deset."

Spěchá deštivým večerem, kapuci staženou až do čela. Cestu jí osvětlují jen pouliční lampy. V tuhle roční dobu se brzy stmívá. Překvapí ji, že je ulice úplně liduprázdná, přestože není zas tak pozdě. Špatné počasí nejspíš lidi zahnalo dovnitř, napadne ji. I tak ale trochu přidá do kroku. Tmu nemá ráda.

V té chvíli lampy zhasnou. Lekne se. Náhoda, uklidňuje sama sebe, každou chvíli někde ve městě vypadává proud. Přesto ale ještě zrychlí. Zaslechne za sebou kroky. Srdce se jí hlasitě rozbuší. Otočí se. Jasně, že tam nikdo není, její vlastní chůze se jen odráží v tichu, už blbne. Hlavně ať už jsem doma, pomyslí si. Vtom ucítí cizí ruku na svém rameni a strne hrůzou.

Krátký příběh ze života:

„Babi, tak se nehádejte. Počkej, já to vygooglím a hned budem vědět, kdo má pravdu," snažím se uklidnit vcelku zbytečnou rozepři mezi svými prarodiči.
„Jeee, zas to vaše vygůglím. Vygůglím, co to jako je? Teď to nedávno říkali v televizi. Co to je zas za nesmysl? Prý gůglit," zničehonic změní téma babička a úplně tím zapomene na původní rozepři. No, tak aspoň tohle šlo rychleji, než jsem čekala.
„No, babi, googlit, to je jako něco hledat, víš. Hledat na tom internetu," snažím se vysvětlit.
„Jo aha," reaguje okamžitě, „tak to je jasné." A mě napadne, že by nakonec přeci jen mohla podlehnout a nechat se zasvětit do některých kouzel jednadvacátého století. Jenomže ona vzápětí dodá: „To děda každou chvíli něco gůglí v šuplíku… Dej si ještě buchtu."

Sedí v křesle a na moment přestane hlídat své myšlenky. Nabídne se jí obraz z dětství. Obvykle těmto vzpomínkám nedává prostor, ale dnes si to na chvíli dovolí. Svět byl jiný. I když si lidé stěžovali, že se jim nežije dobře. Kdyby jen věděli… Pamatuje si, jak venku dýchala čerstvý vzduch, slýchala smích v ulicích, ještě si matně vybavuje, jaký to byl pocit nemít jen strach.

Vstane a opatrně odhrne kousek závěsu. Nikde nikdo, prázdná šedivá ulice, obraz zdánlivého bezpečí. Jak je to dlouho, co byla naposledy venku? Už to ani neumí spočítat. Ven chodí jen manžel a jen když je to nezbytně nutné, jako třeba dnes. Chvíle, kdy je pryč, jsou nekonečné, protkané obavami. Co ji děsí víc, to, že se jednou nevrátí, nebo to, jaké zprávy zase donese?

Říká se, že Štědrý den je kouzelný. A určitě to tak je. Ve skutečnosti ale těch dalších tři sta šedesát čtyři dní v roce není kouzelných o nic méně. Kouzlo dneška je možná jednodušší vnímat. V televizi běží jen pohádky s dobrým koncem, v potemnělém městě svítí světýlka, u stolu jsme dnes všichni spolu, pod stromečkem se objevily dárky…

Když se ale na chvíli zastavíme, objevíme kouzlo i v zítřejším dni, i v tom následujícím, i třetího ledna, i v tom otravném pondělku. Možná je to pes, který nás vítá po dlouhém dni v práci, prodavačka, která se na nás usměje zpoza pultu, možná je to někdo, kdo nám otře slzy, když to bolí.

Ne, všechny dny nikdy nebudou štědré, ani růžové, některé budou temné i bolestivé. Život je ale kouzelný. Nenechejte nikoho, aby vám namluvil, že je to jinak.

Ivi

Ona. Ta - světlo. Ta, která uniká systému. Ta mnohatalentová. Jinými slovy, umělec. Její úsměv, vždy tak zářivý, ukrývající za sebou nejistotu a neseběvědomí. Intro. Barevnost duhy. Výtrysk tvorby a elánu v kontrastu tichého schoulení se do sebe. Citlivost vymykající se tabulkám. Fantazie a s ní i fantazijní svět, který ještě nepřekročil hranice normálnosti.
Na povrchu běžná, mírně extravagantní, s pubertálními nápady. Uvnitř s moudrostí staletí.
Stará duše, která jí promlouvá do tvorby, se pomalu zračí v její tváři. Tvoří nesmazatelný otisk. V očích jiskry dítěte. Vzácná všímavost a zaměření na detail. Vize v obrazech, vize v psaní.

Byl jednou jeden chlapeček Martínek a jedna holčička Amálka. Martínek tak trošku koktal a Amálka nosila rovnátka. Bydleli vedle sebe na jedné ulici a chodívali spolu do školy. Znali se vlastně od školky, jako jejich maminky. Byli dobří kamarádi. Děti, jak už to bývá, se jim smály. Někdy bránila Amálka Martínka, někdy se Martínek popral za Amálku.

Byli správná dvojka a bavilo je vymýšlet nové hry. Občas pomohli tatínkové, třeba postavit stromový domek, nebo malý dřevěný vor. Někdy maminky ušily maňáskové divadlo, nebo upletly skřítkovské čepičky. A děti si hrály a hrály. Ve svém světě si vymýšlely každý den nový příběh. Jak rostly začal Martínek jejich prožité fantazijní příběhy sepisovat do sešitů a Amálka k nim malovala obrázky. O tom, jak brázdili moře, hledali ukrytý poklad. Jak letěli raketou do vesmíru, jak se dostali do pohádky, jak putovali Afrikou a pozorovali divoká zvířata dalekohledem. Nebo třeba, jak bydleli v iglú na zasněženém severu, plném sněhuláků.

Jednou Amálka vylezla do stromového domku a Martínek si všiml, že je na ní něco jinak. Už neměla rovnátka, zato její pěkný úsměv jí zůstal. I Amálka otevřela pusu údivem, když zjistila, že Martínek už vůbec nekoktá. V prázdninové logopedické škole ho to odnaučili. A co se změnilo? Nic. Kamarádství se jen tak neztrácí. A naši malí hrdinové spolu přeci překonali různá nebezpečí. Třeba, když lezli na sopku, nebo se potápěli se žraloky do hlubin moře.

Seděl ve svém tmavém sklepení, hlavu v dlaních. Tak se mu to zase nepovedlo. Zase se spletl ve výpočtech a v množství příměsí. Ten výbuch z minulého týdne mu škaredě pošramotil obličej. Ranhojič mu to omyl a převázal plátnem. Byliny prý nejsou potřeba. Opilý lenoch.
Dnes unikl dalšímu zranění jen o vlásek. Teď vnímal, že se mu rána zanítila. Sněť už zasáhla oko. Proto chtěl dokončit své dílo. Proto spěchal dosáhnout výsledku, kterým by se stal nesmrtelným, nebo alespoň potěšil Rudolfa. Chtěl si zachránit život, jenže nevěděl, kde dělá chybu. Tušil, že mu už mnoho dní nezbývá. Znovu se postavil k dubovému stolu, kde neklidně bublaly ingredience ve skleněných a hliněných kádinkách, křivulích a ampulích. Podíval se do almanachu a na ohořelé papíry svých brkem psaných poznámek. Při ohni jich zachránil jen část. Teď se snažil najít mezery a zaplnit je novými výpočty. Hlavní je dobře odvážit množství. Zapálil další svíčku na vosku té, co zaprskala a dohořela. Černé stěny jeho alchymistické dílny svědčily o neúspěších jeho snažení. Rozhodl se pracovat zase celou noc, aby to konečně rozlouskl. Tady ve sklepení je stejně jedno, je-li noc nebo den. Zadoufal, že se nad ním Bůh smiluje, nebo pošle anděla záchrance. Jenže, před pár dny byl připraven podepsat úpis i čertu. Proklínal a spílal Bohu. Tohle si Bůh jistě zapamatoval. Proto mu odmítá pomoc. Odvážil špetku prášku a odšpuntoval křivuli...

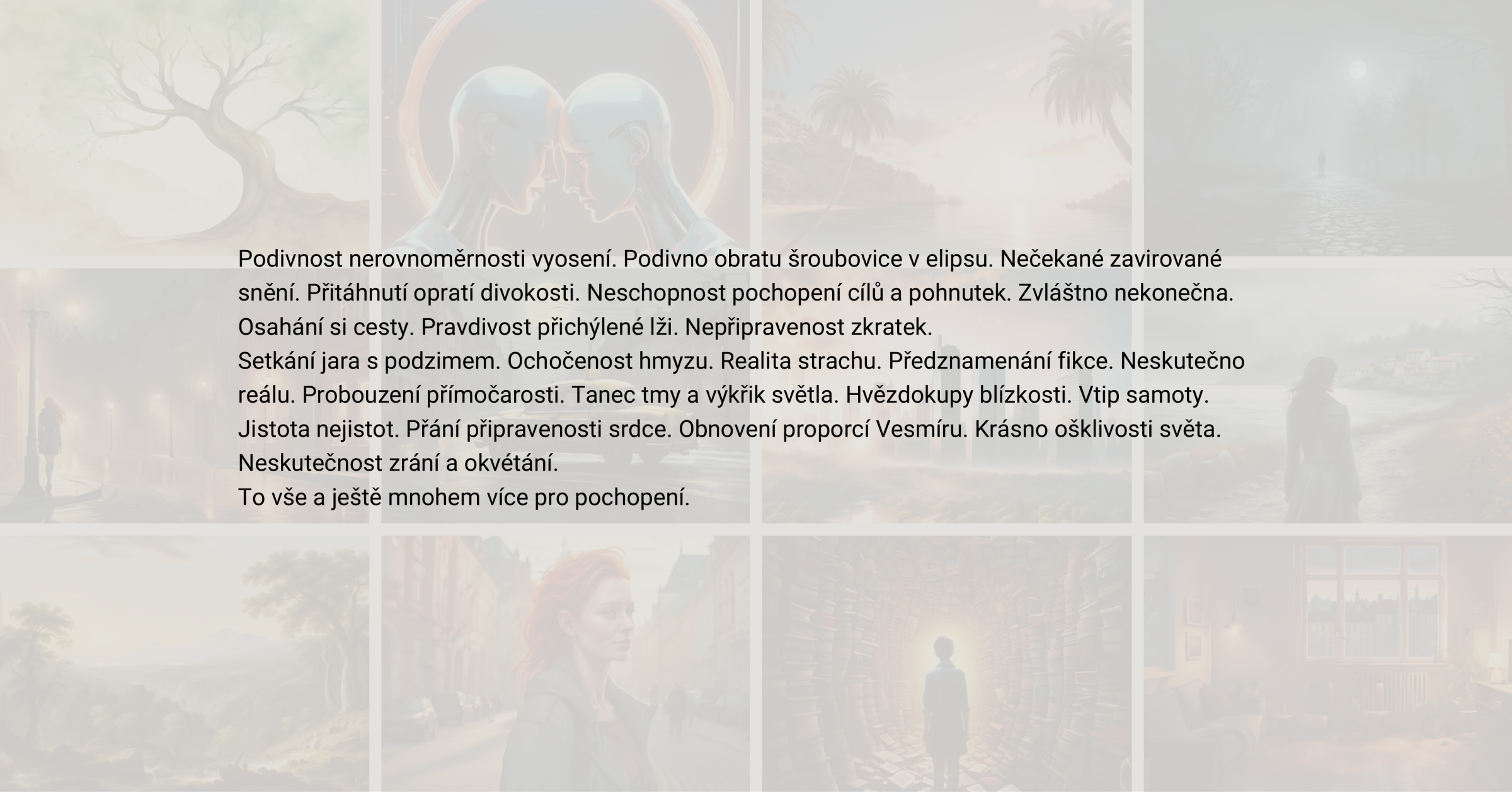

Podivnost nerovnoměrnosti vyosení. Podivno obratu šroubovice v elipsu. Nečekané zavirované snění. Přitáhnutí opratí divokosti. Neschopnost pochopení cílů a pohnutek. Zvláštno nekonečna. Osahání si cesty. Pravdivost přichýlené lži. Nepřipravenost zkratek.
Setkání jara s podzimem. Ochočenost hmyzu. Realita strachu. Předznamenání fikce. Neskutečno reálu. Probouzení přímočarosti. Tanec tmy a výkřik světla. Hvězdokupy blízkosti. Vtip samoty. Jistota nejistot. Přání připravenosti srdce. Obnovení proporcí Vesmíru. Krásno ošklivosti světa. Neskutečnost zrání a okvétání.
To vše a ještě mnohem více pro pochopení.

Ta věta se jí zasekla do srdce. Došlo jí to. Pochopila to. Ne. Nesetkají se. A je k tomu důvod. Z jeho strany. Zastavili u nádraží, vystoupila. Vzal její batoh a měl ho celou dobu, do příjezdu vlaku, na svém rameni. Jakoby si ji chtěl ještě chvíli udržet u sebe. Začala tiše čarovat. Prosila jeho duši, aby jej ochraňovala. Aby dostal jen dobré. Aby se mu špatné vyhnulo. Aby se ty smutněveselé jiskřičky v jeho očích mohly konečně rozzářit naplno.
Asi bez ní, ale to je jedno. To nevadí.
Tam kam se vrací, je jiný svět a možná jiná žena, nebo život, který by ona, svým příchodem narušila.
Stáli blízko u sebe. Držela ho za ruce. Políbili se. Objali se. Dlouze, tiše, beze slov. Nasadil jí jemně na záda batoh, sebrala ze země další zavazadlo a odcházela do vlaku, který právě brzdil do stanice. Do vlaku, který ji odveze pryč z jeho světa.
Nastoupila a ohlédla se. Stál na stejném místě, kde se rozloučili.
Snažila se vrýt si do paměti jeho tvář. Nechtěla zapomenout na jeho plachý úsměv, jeho oči, jeho bílé vlasy zdobené čelenkou. Na jeho široká ramena a teplé dlaně. Na jeho duši.
Dveře vlaku se zavřely. Zvedla ruku v němém pozdravu. Poslala mu polibek.
Stál tam a nehýbal se. Neusmíval se. Dívala se za ním, dokud jí to slzy v očích, spolu s odjíždějícím vlakem, dovolily.

Asgard. To je to místo. Frigg se nadechla a sfoukla další svíčku osudu. Volavčí peří na jejích bílých šatech se zatřepotalo. Je těžké vědět. Je těžké znát. Ale ona není jen žena. Je bohyně a musí si s tím poradit. Znát osudy všech a udržet to tajemství. Narovnala se a zhluboka se nadechla. Pomalým pohybem setřela slzu z tváře. Rozhlédla se po stříbrné síni Valaskjalfu. Zatím zde byla sama. Odin ani Heimdall se zatím neobjevili. Usedla zpět k vřetenu a jala se spřádat osud. Byla to důležitá chvíle. Len v jejích prstech se nesmí zacuchat. Chtěla by všem připravit klidné časy, ale ve své moudrosti ví, že to není možné. Vždyť lidé mají neměnnou možnost ovlivňovat svůj osud. Rozhodovat se na křižovatkách, kterou cestou se dají. Jestli zamíří do Valhally, Asgardu, nebo jinam.
Valkýry jí včera přišly povědět, že je vše připraveno. Brzy přijdou. A nebude jich málo. Spravedliví. Odvážní. Ti co zanechali v životě něco pozitivního a také ti stateční v boji. Těch bude po duhovém mostě přicházet víc.
Proč. Zamyslela se. Mají to zapotřebí. Ty boje. Potřebují zmoudření. To ona jim předat nedokáže. Přijali její dary, ale chování k sobě navzájem se nezměnilo. Mladý Heimdall vběhl do síně jako velká voda a hnal se obejmout svou matku. Pustila vřeteno z rukou až udeřilo o stříbro podlahy. Vstala. Heimdall si zakryl uši a podíval se naoko vyčítavě na matku. Pak ji silně objal a zatočil se s ní dokola. Usmála se na něj, ačkoli věděla, že už brzy...

Vstoupila do místnosti a nenápadně se rozhlédla. Nikdo si jí zatím nevšiml, ale ona měla přesto pocit, že se na ni všichni dívají. Věděla, že to tak brzy bude. Vždy viděla situace chvilku před tím, než se stanou. Upravila si vlasy, srovnala šaty a doufala, že se nerozplácne na zemi, díky střevícům na podpatku. První ples. Teď. Všechny oči v sále se otočily k ní. Jenže, nebyla to ona, která byla středem zájmu. Přicházeli totiž oni. Dva nejkrásnější kluci ze školy, kteří se navíc i přátelili. Jak tam tak hloupě stála, v záři reflektorů někoho jiného, obešli ji každý z jedné strany, prošli kolem a ani si jí nevšimli. Šli se vítat se svou klakou. Tak jo, byla zvyklá, že je neviditelná. Náhle uviděla další obraz. Ach né. To né. Musí se pokusit je zadržet. Rozběhla se parketem a jen tak tak odstrčila Mikea, aby na sebe a Dana nepřevrhl sklenice s červeným vínem umně sestaveným do pyramidy. Jo, zachránila je, ale teď byla celá mokrá, politá červeným vínem a navíc teď opravdu středem pozornosti. Nekdo prohodil úlisný vtip a všichni se jí smějí. Tak jo. Měla to čekat, že jí nikdo nepoděkuje. Dokonce to chvíli vypadalo, že jí Mike za to šťouchnutí jednu vrazí. Chvíli to trvalo, než to klukům došlo a najednou se situace obrátila. Každý ji vzal z jedné strany pod loktem a vedli ji ke koupelně, aby se umyla a nějak upravila. Dan požádal svou starší sestru o půjčení něčeho, do čeho by se mohla ona převléknout. Ještěže ty šaty byly červené. Za chvíli do koupelny vešla dívčí část Danovy a Mikeovy klaky. První z nich jí donesla sůl na šaty, další podávala z kabelky malý šampon na vlasy a ještě další nabízely kapesníčky a deodoranty. Věděla, že samy o sobě by ji v tom holky nechaly, ale protože ji Mike s Danem proteď drželi pod ochrannými křídly, přišly jí trochu neochotně pomoci. Svlékla šaty, umyla sebe i své vlasy v umyvadle. Pak vstoupila Danova sestra s taškou oblečení a ručníkem. Právě včas. Zrovna přemýšlela, jak si mokré vlasy vysuší. Oblékla si jednoduché bílé šaty a půjčené silonky, přes ramena si přehodila stříbrný šál. Holky jí pomohly učesat a zkrotit vlhké kudrny. Když vyšla ven, skupinka kluků, v jejichž středu stáli Mike a Dan, k ní otočila hlavu. Ach, jo. Tak jo, dnes potřetí! Proletělo jí hlavou. Takhle bude těžké zachraňovat svět. Zčervenala ve tváři.

Uchopil ho zezadu za hlavu. Prudce trhl a pak pustil. Ten se sesunul k zemi mrtvý, se zlomeným vazem. On v hrůze odvrátil tvář. Nemohl se na to řádění dívat. To, že měli plán, přece nemělo znamenat potoky krve a tolik mrtvých lidí. Takhle to nechtěl. Jenže bylo už pozdě honit bycha. Teď bylo nejdůležitější nedostat se jim pod ruce. Neprovokovat a neznelíbit se. Jef mu podal kudlu a kývnul směrem ke svázaným na podlaze. Jeho pohled i gesto bylo výmluvné. Věděl, že má jít a skončit to. A taky věděl, že tohle nedokáže. Co kdyby jim přeřezal provazy a vysvobodil je. Napadlo ho. Ale ihned ten nápad zavrhl. Původně parťáci, teď vrazi neměli jen nože, ale i pušky. Daleko by se nedostali. Šel jakoby k ležícím. Pohrával si s nožem. Jedna z žen vykřikla. Jef se hlasitě zasmál. Pak se otočil a dál si ho nevšímal. On poklekl u jednoho z rukojmích a vložil mu do dlaně nůž tak, aby si dokázal sám přeřezat provazy. To bylo vše co pro ně mohl udělat. Ohlédl se, ale Jef a ostatní ještě prohlíželi mrtvým kapsy. Tiše a pomalu se vykradl z místnosti. Když opouštěl tenhle dům hrůzy, uslyšel další smrtelné výkřiky. Doufal v to, že se uvěznění osvobodili a že to byli ti z party, ne rukojmí. Zježily se mu chlupy na zádech, když před sebou uviděl Jeffa. Kampak. Pronesl. V dlani zakrvácený nůž.

Tak kde ještě nebyli? Vylezli na stolovou horu a objevili Ztracený svět. Prošli se dolů do středu Země. Ponorka jim ukázala hlubiny moře, letěli balónem. Žili na opuštěném ostrově. Prošli do země za zrcadlem i za skříní. Na nástupišti 9 a třičtvrtě nasedli do vlaku směr kouzelnická škola. Žili své dva roky prázdnin. Vydali se za prstenem i létat s draky. Prohánělí se s indiány po prériích. Kráčeli pouští s beduiny. Putovali i do těla člověka, aby se ve zmenšeném stavu podívali do jeho oka, do ucha i do žaludku. Všechna ta dobrodružství zažívali se hlavními postavami svých knih, které se pomalu stávaly jimi. Tak kam vyrazí příště? Do Stínadel? Nebo snad k Bobří řece? Půjdou zachraňovat Zemi a lidi na ní před zlými Vtoupí tedy do další knihy a budou zažívat nová dobrodružství v příběhu mezi stránkami. Vždy jsou napjatí, jestli se jim podaří přeskočit na další stránku, aniž by vypadli ven z příběhu. Jestli se dokáží zachytit kluzké papírové stránky. Jestli si při prohlížení obrázku dokáží vskočit do toho barevného příběhu, který je tady vymalován. A hlavně, jestli nebudou odhaleni. Přistiženi s hlavou pod peřinou a s baterkou v ruce.

Vylezl průlezem ven. Ve skafandru ho to nikdy nebavilo. Tak rád by ho sundal, alespoň na chvíli. Jenže od té doby, co do kopule udeřil meteorit, museli chodit ve skafandru i uvnitř. Rostliny a zvířata se kupodivu přizpůsobily novým podmínkám, ale lidé do žádného takového experimentu neměli povoleno jít. Měl na starost tu část zahrady, kde pěstovali zeleninu, ale zdálo se, že přímé sluneční záření rostliny nezabíjelo, naopak rostly lépe. Přičítal to radiaci, ale pak zjistil, že hodnoty se jen mírně zvýšily a pak se zase vrátily do normálu. Kočka, v jeho pokoji, měla několik dní zažívací potíže a pak se chovala zase úplně standartně. Dokonce mu sežrala vzácný potos, který si přinesl sebou z laboratoře.
Teď se procházel v prachu planety. Jak s ironií říkával: šel se projít na vzduch.
Náhle ho upoutalo něco lesklého na zemi. Zrcátko. Kde se tady vzalo? Zvedl ho rukavicí skafandru před oči a za zády zahlédl pohyb. Pokusil se rychle otočit, ale kotvící šňůra se závažím, se mu omotala kolem nohou a on zavrávoral a spadl. Náhle k němu přistoupila světlá, skoro průhledná bytost s bílými, dlouhými vlasy a v jakési bílé říze, která připomínala řeckou módu z dob antiky. Došla až k němu ve zlatých sandálech s křidélky. Uchopila ho za předloktí a zlehka postavila na nohy. Stál jako omráčený a ona mu pokynutím naznačila, proč přišla. Natáhl k ní ruku se zrcátkem.

Ta temná chodba ji nutila se rozběhnout. Za sebou cítila jeho dech. Ohlédla se. Ne, nebyl tam. Jenže věděla, že si s ní hraje, jako kočka s myší. Vběhla do kuchyně a zabouchla za sebou dveře. Nalevo od ní se ozvalo její jméno: Sjú! Znělo to jako zachřestění rezavého řetězu. Sjú! Lekla se. Podvědomě se přikrčila. A sekundu na to jí nad hlavou proletěla krátká železná traverza, která se zaryla do plechového stolu kuchyně před ní. Couvla. A narazila do křesla. Velkého omšelého ušáku. Co dělá tady v kuchyni? Přísahala by, že tu před chvílí nebyl. Křeslo se pohnulo a podrazilo jí nohy. Jen klesla do jeho sedačky, cosi jí začalo omotávat provazem. Byla uvězněná na křesle v kuchyni z nerezu, se mstivým poltergeistem za zády. Čím více se snažila vyprostit ze sevření provazů, tím více se jeho smyčky utahovaly. Už se nedokázala ani pohnout. Její strach se stupňoval. Začala křičet. Věděla, že ho za okamžik spatří. Že jí jeho tvář bude zblízka zírat do obličeje. Nééééé!

Opravdu si myslíte, že nemůže být lépe? Že to tady spěje k zániku? Ne, ne! Zeptejte se naší vlády. Budeme jen muset na tom popracovat a ještě trošku utáhnout opasky. Já jsem vzorný. Mně už zbývá poslední dirka. Pak už budu pásek nosit na zápěstí. Ta úžasná vyhlídka lepšího života. Ale vždyť už je to tady. Každý den je nám díky vládě, politikům a řídícím orgánům, úžasněji. Já například se cítím, jako bych byl každý den na Malorce. Ráno vstanu kolem třetí, odjedu poslední noční tramvají do práce, tam makám venku, za každého počasí, tak do sedmi a pak si jdu lehnout domů. Cestou hladový nakoupím nějaké ty fast-foody, protože vařit si nemám sílu a pak už se jen radostně těším na příští den do rachoty. Mám opravdu vystaráno na stáří. Můj podnik je totiž státní, takže jsem vlastně pod penzí. Pokud se jí stihnu dožít. Státní podnik, co se pokouší zařadit mezi korporáty. To znamená. Pracovník dře za minimální mzdu, každý týden mu přidají. Ovšem práce, aby se nenudil. Do toho přicházejí kontoly, revize, audity, a jiné bejkárny. To aby mohl být pracovník pokutován, upozorňován, a aby mu mohlo být hrozeno výpovědí za neplnění přemrštěných pracovních nároků. Občas mu před očima zamávají kytkou benefitů a výhod na klacku, aby si nevšiml, jaký je osel. A peníze, které vydělal firmě svou pracovitostí a obětavostí, si rozdělí management a vedení. Inu, proč ne. Musí přece také z něčeho žít, když neumí pracovat a ani řídit.

Jsem parodií sama sebe
nebo parodií sebe sama
Moudrost i puberta
S bílýma vlasama
Ta které chybí
pro humor smysl
a směje se ráda
Ta která vzdušné
zámky spřádá
a neumí žít
To chce klid
a obléknout
barvy duhy
počkat si
až přijde
někdo druhý
a toho básní
příběhem potěšit
A i když tuším
zeptat se jak žít

Vlci. Rychle se ukryla zpět za skalou, která byla kdysi kusem zdi. Žár ji přetavil v podivnou skulpturu, která nezvětrávala, zato jí teď sloužila za úkryt. Bylo jich sedm. Ušklíbla se, když si uvědomila, že i ona byla kdysi jimi. Také běhala mezi troskami a pomáhala objevit uprchlíky Systému. Teď se jí ten výcvik dost hodil. Když zmizeli z jejího zorného pole, ve svých šedých uniformách, mimoděk si sáhla na zápěstí a pohladila jizvu, která zbyla po tom co si vytrhla čip z těla. Teď už ji nemohou lokalizovat. Nemohou ji objevit podle žádného klíče. Byla velmi důkladná. Nezanechala stopy. Věděla jak Systém pracuje. Znala do detailu všechny vyhledávací strategie. Školila se v nich přece přes deset let. Než zjistila, že jí Systém obelhal. Že vše, co jí bylo předkládáno jako pravda, byla bohapustá lež. Smrt jejích rodičů, bratra. Odmítla se dál podřizovat a na těch lžích pro druhé se dál podílet.

Prozkoumej své nitro
Co mohu dnes sdílet se světem. Jakou zkušenost, poznání, přesvědčení, mohu sdílet, aby to bylo prospěšné. Nemusí být originalita, ale autenticita.
Co je ve mně úžasné a autentické, co mohu s druhými sdílet.

Bezpodmínečná láska má nádhernou sílu. Ano, má moc léčit, uzdravovat a vyléčit. Tělo a ducha, ale i celý svět. Když otevřeme své srdce (nejen partnerovi, ale své energii, kterou necháme proudit) ukáže se nám to nejkrásnější, co v nás je. Můžeme svítit druhým, nebo sobě na cestu. Rozdáváme radost a ani o tom nevíme. Když člověk/bytost opravdu miluje, zcela se odhalí, nic netají, protože důvěřuje. Sdílí vše. Nemá strach z minula ani budoucího. Prožívá a žije jen Teď. Jeho/její otevření se lásce, je nejkrásnější dar co může sám/sama sobě dát. A pak ano. Rozšíří se jeho Spirit, celého jej obejme a zahrne do toho objetí i všechny ostatní bytosti bez rozdílu (což nemá nic společného se sluníčkářstvím. Není to z programu a není to nepřirozeně nucené). Láska je vše.

Evi

Dítě sebou mrskalo jako ještěrka. Maminka, celá schvácená, zvedla hlas. „Honzíku, jestli nepřestaneš sebou šít, tak ten zábal nezvládnu. Když přestaneš vyvádět, povím ti pohádku o Budulínkovi, Taky dostával zábal.“ Honzík nevěřícně:
„Kdo mu ho dával?“
„Přece jelen.“
„A jak, rukama?“
„Kopýtky, to jelení dokážou.“ A maminka pokračovala:
„Budulínek přestal vyvádět, nechal si přiložit léčivý zabal. Jelen mu slíbil, že mu nasbírá jahody.“
„Nikomu neotvírej, než se vrátím!“
Jen co ztichl klapot kopýtek, už tu byly Jezinky:
„Smolíčku, otevři světničku!“
Budulínek zahlédl, jak Jezinkám jde z uší červená pára. Věděl, že takhle lžou.
Neotevřel.
Ó, ty jahůdky potom, ty byly! Mňam!

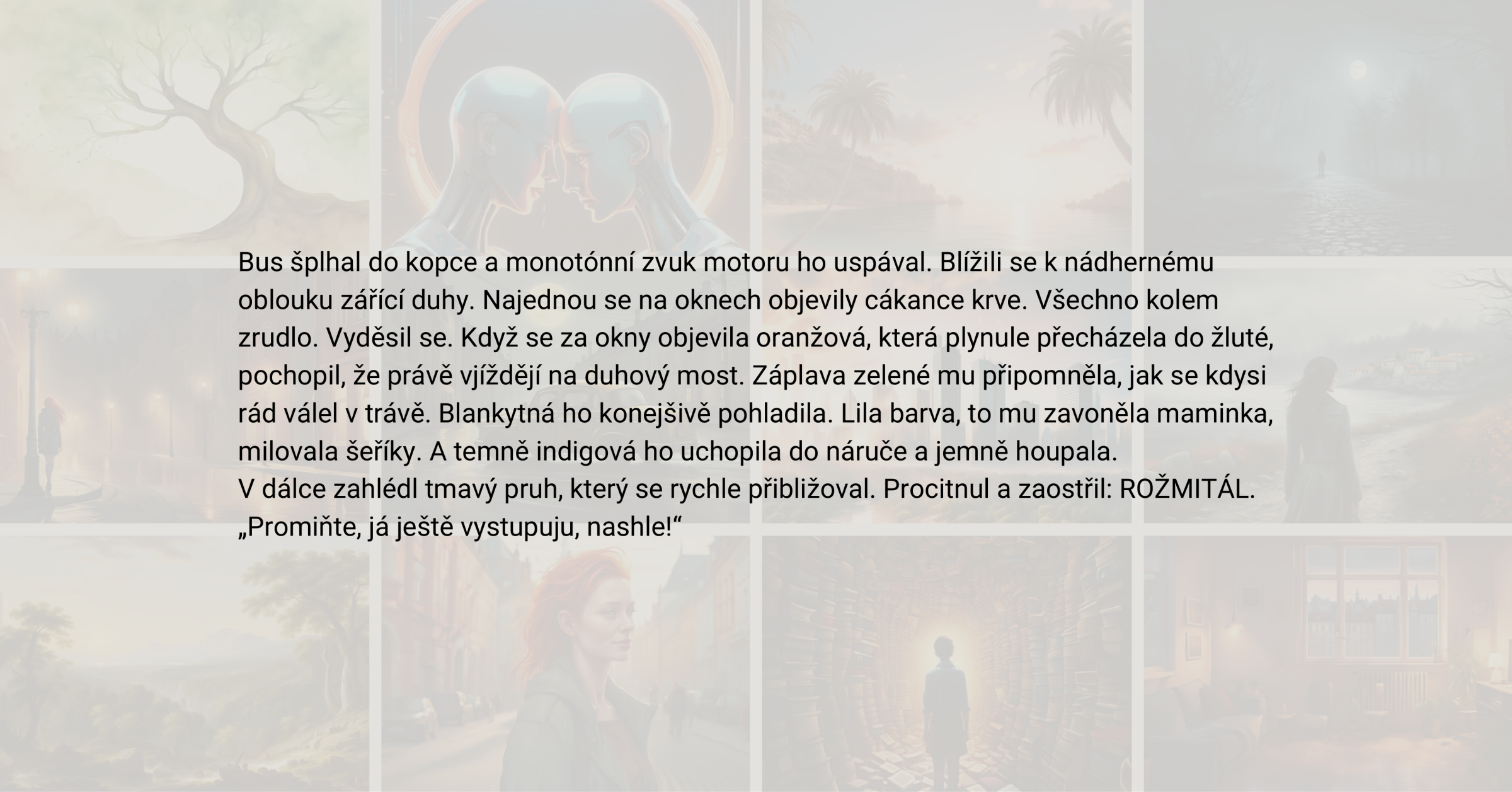

Bus šplhal do kopce a monotónní zvuk motoru ho uspával. Blížili se k nádhernému oblouku zářící duhy. Najednou se na oknech objevily cákance krve. Všechno kolem zrudlo. Vyděsil se. Když se za okny objevila oranžová, která plynule přecházela do žluté, pochopil, že právě vjíždějí na duhový most. Záplava zelené mu připomněla, jak se kdysi rád válel v trávě. Blankytná ho konejšivě pohladila. Lila barva, to mu zavoněla maminka, milovala šeříky. A temně indigová ho uchopila do náruče a jemně houpala.
V dálce zahlédl tmavý pruh, který se rychle přibližoval. Procitnul a zaostřil: ROŽMITÁL.
„Promiňte, já ještě vystupuju, nashle!“

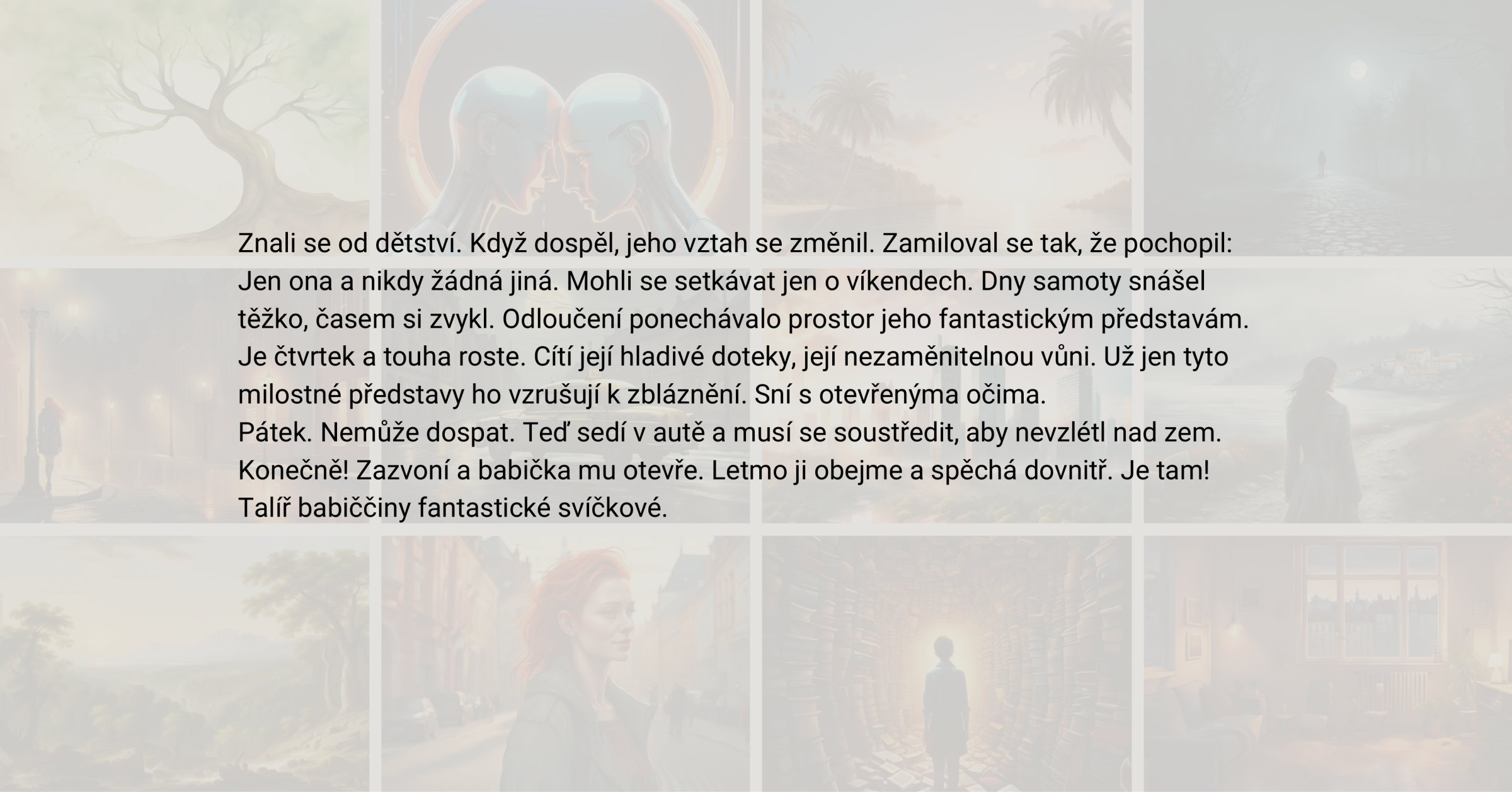

Znali se od dětství. Když dospěl, jeho vztah se změnil. Zamiloval se tak, že pochopil: Jen ona a nikdy žádná jiná. Mohli se setkávat jen o víkendech. Dny samoty snášel těžko, časem si zvykl. Odloučení ponechávalo prostor jeho fantastickým představám. Je čtvrtek a touha roste. Cítí její hladivé doteky, její nezaměnitelnou vůni. Už jen tyto milostné představy ho vzrušují k zbláznění. Sní s otevřenýma očima.
Pátek. Nemůže dospat. Teď sedí v autě a musí se soustředit, aby nevzlétl nad zem. Konečně! Zazvoní a babička mu otevře. Letmo ji obejme a spěchá dovnitř. Je tam! Talíř babiččiny fantastické svíčkové.

Bylo nebylo, možná to bylo takhle:
V břichu mu kručelo, že to málem probudilo ostatní členy tlupy. Drobek vstal a s radostí oblékl hazuku z větší kůže. Tu mu před pár dny s pochvalným mručením sešívaly ženy u ohně. Teď možná dostane jiné jméno, už přece není drobek. A po dnešním činu jistě.
Věřil v jeho úspěch. Spolu s matkou
Šo-šo vymysleli past na srnce.
Šo-šo zachránila před utonutím Lovkyni ryb. Náčelník její čin ocenil. Dostala váček s uspávacími bylinami. A ten se Drobek za svítání vypravil nastražit do cesty tučnému srnci. Pár dnů předtím vysledoval jeho stopy. Společně nastražili oka. A on ještě rozsype byliny v blízkém okolí.
Och, zachrání kmen před hladem!

Martin se naposledy rozhlédl po prázdné dílně. Kolikrát si v duchu představoval tento okamžik. Teď má v kapse vytoužený výuční list s doporučením od Mistra k jeho příbuznému ve Vídni. Ten se o něho postará. Maminka plakala, ale otec drsnějším hlasem než jindy pevně prohlásil: „Jen ať jde, k užitku mu to bude!“
Strýc vypůjčil koně a Martin se už viděl, jak uhání krajinou. Zhluboka se nadechl. Cítí radost a vzrušení. Tolik nového před ním!
Ještě za Aničkou zajde. Anička bude plakat, prosit. Je krásná, počká na něho?
Ne, nesmí podlehnout. Volání svobody je silnější.
Nebo má zůstat...?

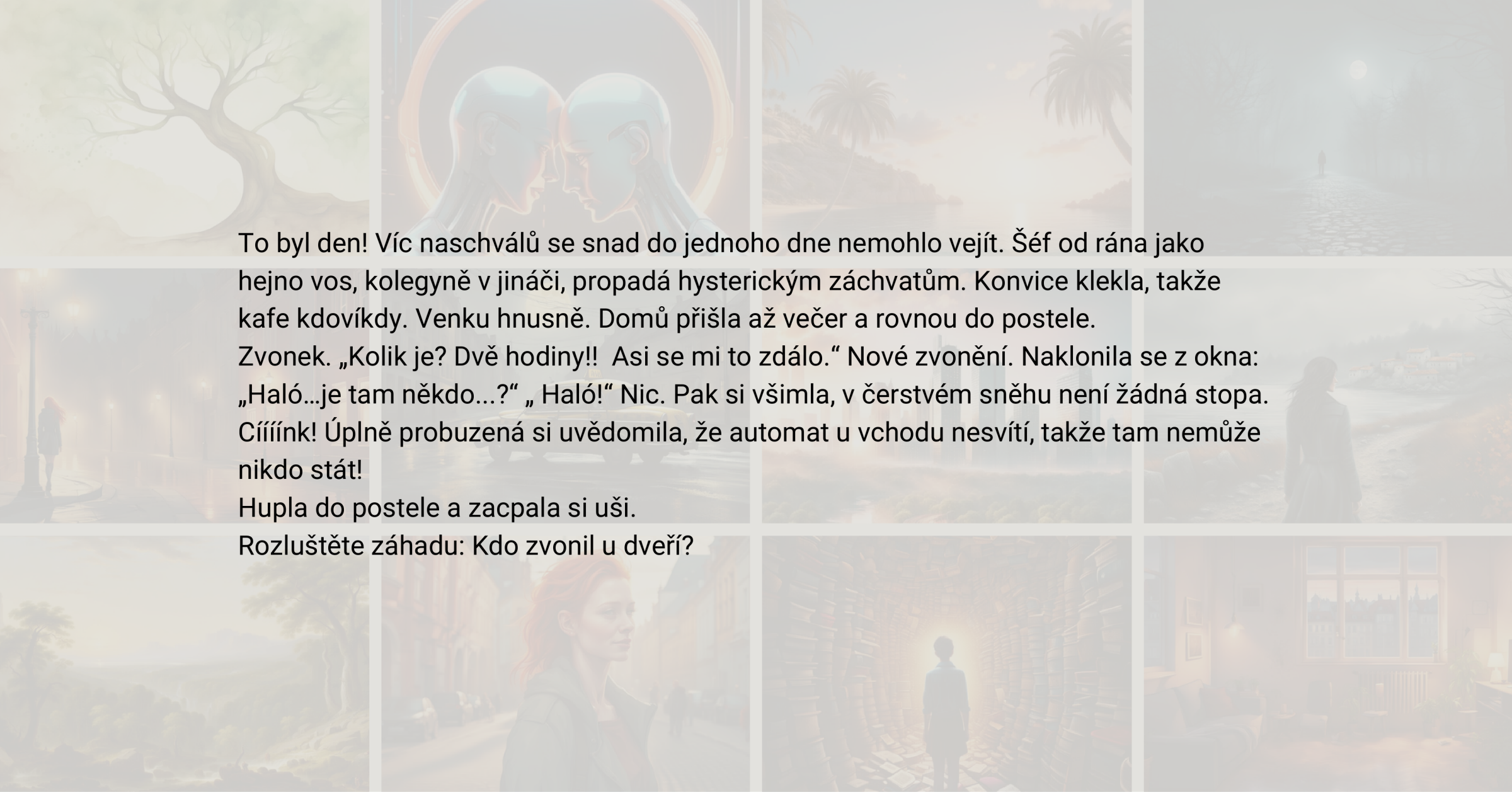

To byl den! Víc naschválů se snad do jednoho dne nemohlo vejít. Šéf od rána jako hejno vos, kolegyně v jináči, propadá hysterickým záchvatům. Konvice klekla, takže kafe kdovíkdy. Venku hnusně. Domů přišla až večer a rovnou do postele.
Zvonek. „Kolik je? Dvě hodiny!! Asi se mi to zdálo.“ Nové zvonění. Naklonila se z okna: „Haló…je tam někdo...?“ „ Haló!“ Nic. Pak si všimla, v čerstvém sněhu není žádná stopa.
Cíííínk! Úplně probuzená si uvědomila, že automat u vchodu nesvítí, takže tam nemůže nikdo stát!
Hupla do postele a zacpala si uši.
Rozluštěte záhadu: Kdo zvonil u dveří?

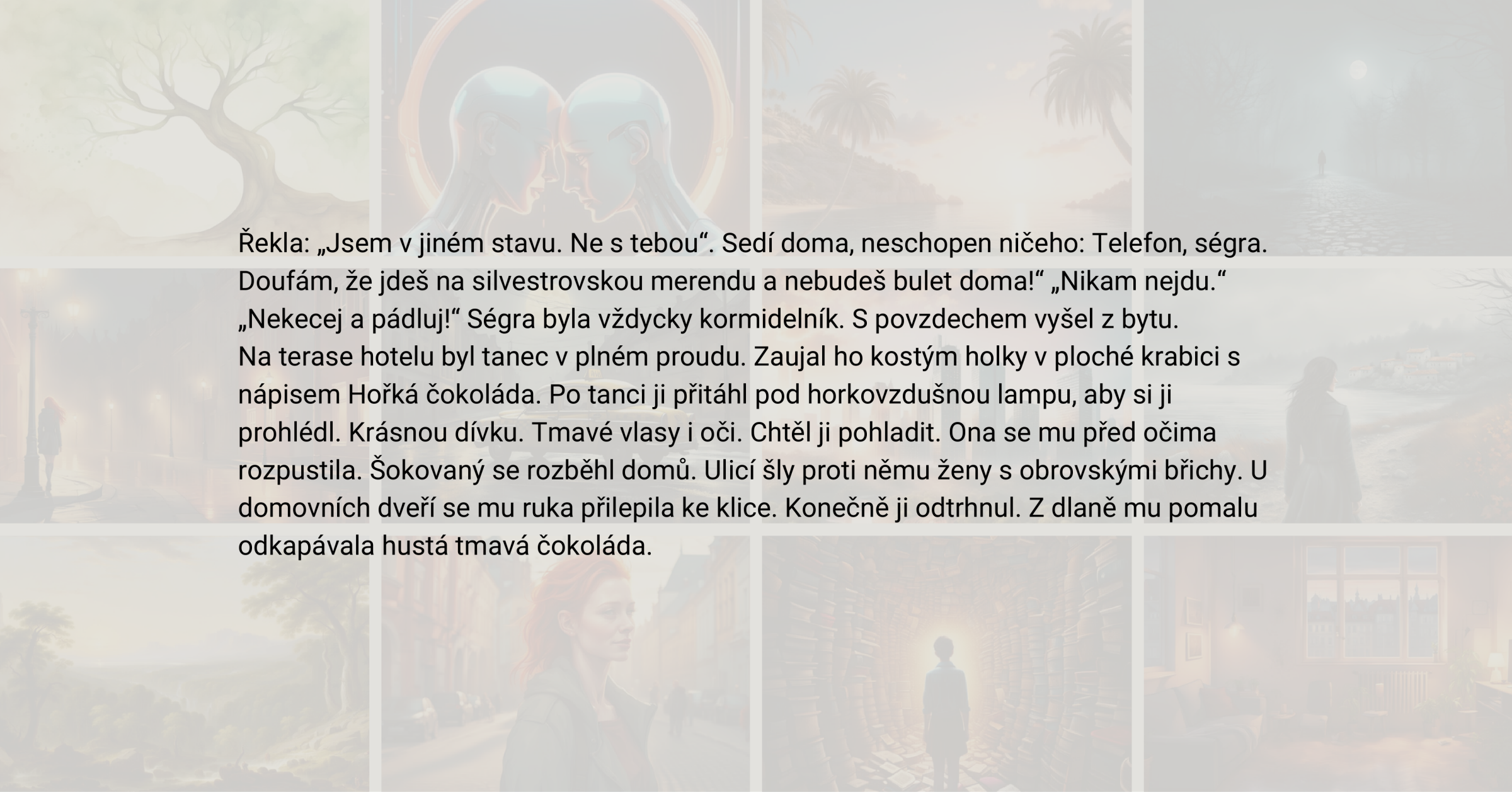

Řekla: „Jsem v jiném stavu. Ne s tebou“. Sedí doma, neschopen ničeho: Telefon, ségra. Doufám, že jdeš na silvestrovskou merendu a nebudeš bulet doma!“ „Nikam nejdu.“ „Nekecej a pádluj!“ Ségra byla vždycky kormidelník. S povzdechem vyšel z bytu.
Na terase hotelu byl tanec v plném proudu. Zaujal ho kostým holky v ploché krabici s nápisem Hořká čokoláda. Po tanci ji přitáhl pod horkovzdušnou lampu, aby si ji prohlédl. Krásnou dívku. Tmavé vlasy i oči. Chtěl ji pohladit. Ona se mu před očima rozpustila. Šokovaný se rozběhl domů. Ulicí šly proti němu ženy s obrovskými břichy. U domovních dveří se mu ruka přilepila ke klice. Konečně ji odtrhnul. Z dlaně mu pomalu odkapávala hustá tmavá čokoláda.

Vyprávím dceři o svých pubertálních excesech. Zamyslím se a říkám: „Kdoví, jaká je dnešní puberta?“
Vejde vnuk. Dcera: „Tady máš puberťáka, ptej se jeho.“
Zajásám, interwiev ze zdroje. S vařečku jako mikrofonem se přiblížím. „Prosím, mohu položit pár otázek?“ V jeho očích (třicet centimetrů nad mými) rozhodně souhlas nečtu. „Michale, můžete čtenářům sdělit, jak vnímáte generaci rodičů?“ (trapnější otázku jsem nemohla vymyslet). „Babi“, řekne výhrůžně a já přesto pokračuju: „Míšo,“ přiblížím se k němu a chci ho pohladit. Vyhne se mi obloukem s maximálně možným rádiusem. „No tak, zeptám se jinak.“
Podívá se na mě s pohrdáním, ze kterého je mi špatně a beze slova odchází.
Furt stejný.

Procital s velkým úsilím. Nad sebou uviděl úzký pruh oblohy. Oblohy? Hnusná šeď, na kterou se promítaly záblesky sírově žluté. Těžce se rozpomínal. Asi je v kaňonu, kde kdysi lezli s klukama, hrávali si na Vinetua. Bavilo je poslouchat, jak zvuky ze vsi v kaňonu zmizí. Proč je tady teď?

Začal vnímat polámané tělo. Oblečení i s kusy kůže na něm viselo v cárech. Ale krev už byla zaschlá.

Najednou si vzpomněl. Tlakové vzdušné tsunami, které pohltí svět. Vyřvávala všechna zvuková media. Už tomu nikdo nevěřil, zase vymývání mozků.

Asi k tomu došlo. Smetlo ho to dolů a vlastně ochránilo.

Možná přežili i jiní.

S nesmírným úsilím a bytostní touhou po životě se začal plazit z kaňonu ven.

Děkuji ti, Xu, za balíček. To posílá tatínek?“ Ale babi, víš, že to chystá OsRo. Někdy mě to štve, copak nemůžu dělat něco sama?“ „Xu, víš, že žijeme v Dokonalosti. Tvůj Osobní Robot připraví optimální manuál pro každý den.“ „Babi, tatínek mi pošeptal, ať ti popřeju ke 120. narozeninám, prý ti to udělá radost.“ „Děkuji, snad jsi se o tom s nikým nebavila!“ „Neboj, babi.“

„Běžím za tebou přímo z Perfektionu. Dnes jsme na procházce potkali kotě. Dotkla jsem se ho. OsRo hned signalizoval Mentorovi: zakázaný pohyb.“ „Ale Xu, vždyť máš všechno, co si přeješ.“

„No právě! Babi, můžu u tebe dnes spát?“ „Dítě!“ Vykřikla babička zděšeně. „Běž domů!“ Babička zvedla ruku, aby vnučku pohladila, ale pak ji nechala klesnout.

Vyšel před dům. „Sakra!“ Sjel po klouzačce skryté pod sněhem. Teď sedí a nemůže se hnout. Kostrč mu jasně vysvětlila, kde končí záda. Musí se zvednout, nikde nikdo a za půlhoďku začíná konference. K zaparkovanému autu má pět metrů. Pohne se. Vydá ze sebe výkřik, při kterém tuhne krev v žilách.
„Počkej synku,“ ozve se za ním. Nepatrně pootočí hlavu. Vedle něho stojí dědeček a babička. Vypadají jako vystřiženi z pohádky. „Víš, my jsme včera tu klouzačku uklouzali a teď máme nečisté svědomí. Pomůžeme ti, neboj se, nebude to bolet“. Babička mu položí ruku na kostrč. Pak ho popadnou pod pažemi a lehce zvednou.
Vyděšeně se rozhlíží. To není možné! Co se to…bolest se úplně rozplynula.
A staroušci také.

Strnule seděla a zírala. To, co zahlédla ji konsternovalo. Ne, nesvede to! marný zápas. Vyšvihla se na koně. Její jezdecké umění bylo mizerné. Kůň chvíli nerozhodně hrabal kopyty a pak začal couvat. Konečně se rozběhl. Oddechla si. Brzy stanuli na vršku. Terén začal prudce klesat. Pak to začalo. Kůň sebou škubnul a vzápětí se tryskem rozběhl. Okolní krajina se jí rozmazávala před očima. V pudu sebezáchovy se ke zvířeti přitiskla a chytla pevně za hřívu. Prosím, ať se mi vybaví ty správné pokyny!
Nebyly správné. Byly nanejvýš zmatené. Kůň zjankovatěl. Chvílemi se vzpínal, pak klekl. Lehl na zem a už se nehnul.
Tak toto experimentální psycho, moji milí, prožívám vždycky, když zírám na display svého notebooku. Tohodle koně, ve svých pětasedmdesáti, prostě nezvládnu.

…třeba v maličkostech. Navštívila jsem dceru s rodinou. Pět dospělejch. „Mami, teď tu nezavazej a sedni si.“ „Babi, nic nedělej, kafe ti udělám. „Babi, nesahej na to, spálíš se…“ Jsem normální dement a nesvéprávnej k tomu.
Uklidím se do křesla v koutě. A protože jsou Vánoce, rozněžňuju se. Tiše, jen tak, pro sebe. Ti velicí lidé, kteří se tady pohybují, byli kdysi malí a tolik roztomilí…
Dcerka (asi 2 roky) tenkrát začala mluvit chodským nářečím, hale, haby, huteču…
Nevím, odkud to vzala.
Nemůžu pavouky. Nezvládám je.
Byla jsem v pokoji. Najednou se z kuchyně plačtivě ozvalo: „Maminko, pavouk!“ Ztuhla jsem, co teď? Zhluboka jsem se nadechla. Žena-Matka-Lvice, blízká k infarktu, ale připravena ochránit mládě, statečně vstoupila na bitevního pole. Nic jsem neviděla.
„Bělinko, kde je ten pavouk?“ Dítě na mě upřelo velké modré oči a bezelstně prohlásilo: “ Huž huletěl.“

díky za super 22 dní
společného psaní!

trailer výroba

Pepa Šorm

autor

spisovatelský kouč

WWW.JOSEFSORM.CZ

